

Love School

Contents

Love School	2
1. [information + Gtnv]	2
2. Chap 1: Chuyển Trường...	4
3. Chap 2: Trường Học Mới	6
4. Đôi Lời Lảm Nhảm Của Mèo ~	8
5. Chap 3: Gặp Mặt, Rung Động Và Thích...	9
6. Chap 4: Lời Hứa _ Sự Thật	12
7. Chap 5: Hạnh Phúc Đi Kèm Nỗi Buồn Nhẹ... -_-	15
8. Special Chap 1 ~ Phỏng Vấn Nóng Couple Kiệt - Chi	18
9. Chap 6: Ngày Đầu Või Chiếc Còng Tay =))	20
10. Chap 7: Đêm	22
11. Chap 8: Em Có Cần Bảo Vệ Tôi?	25
12. Chap 9: Hiểu Lầm	28
13. Chap 10: Thay Đổi	32
14. Chap 11: Kế Hoạch	34
15. Chap 12: Thân Phận	36
16. Chap 13: Đau	38
17. Chap 14: Đi Chơi	39
18. Chap 15: Love Beach. Sad Beach. Night.	41
19. Chap 16: Xin Lỗi	43
20. Chap 17: Mất Tích	45
21. Chap 18: Giải Cứu	47
22. Thông Báo Kết Quả Gameshow	49
23. Chap 19: Mưa, Máu Và Nước Mắt...	50
24. Special Chap 2 ~ Mạnh Hoàng - Trâm Anh Lên Ghế Phỏng Vấn	52
25. Chap 20: Tỉnh Dậy Mà Theo Đuối Em Đi!	54
26. Chap 21: Em Nói Thích Anh Khi Nào?	56
27. Chap 22: Bị Phạt	57
28. Chap 23: Học Sinh Mới	60
29. Chap 24: Rắc Rối Tái Sinh	62
30. Chap 25: Yêu !	64
31. Chap 26: Điều Lãng Mạn _ Dự Định Cắm Trại	67
32. Chap 27: Cắm Trại (1)	69
33. Chap 28: Cắm Trại (2)	70
34. Chap 29: Nguy Hiểm	72
35. Chap 30: Anh - Em ?	75
36. Chap 31: Tháng Ngày Tươi Đẹp !	77
37. Chap 32: Có Thật Đã Kết Thúc ?	79
38. Chap 33: Kết Thúc ???	81
39. Chap 34: Thiên Du, Tỉnh Dậy Đi..	84
40. Chap 35: Yêu	86
41. From My Heart	90

42. [ngoại Truyện 1]	91
43. Special Chap 3 ~ Băng - Du, Em Là Lửa Còn Anh Là Băng.	93
44. [ngoại Truyện 2] Biệt Đội Theo Dõi A.k.a Biệt Đội Nhìn Lén	95
45. Thông Báo	97

Love School

Giới thiệu

Link Gốc : <http://www.wattpad.com/story/30539421>

Một câu chuyện tình yêu nhẹ nhàng. . . Lãng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/love-school>

1. [information + Gt nv]

Tên fic: Love School

Rating: 14+

Thể loại: school-life, romance,...

Tình trạng: on-going

Warning: truyện trẻ trâu :)) ATSM :))) viết còn thiếu logic vì là truyện đầu tiên Yi viết full ! Lưu ý trước khi đọc đọc rồi đừng khích nhau :v

Tác giả: Nhật Hạ (YiYuo)

Hil! Đây là tác phẩm thứ hai của tớ. Tớ đã up 3 chap bên Zing từ... năm ngoái. Cơ mà bây giờ rất rất muốn tiếp tục truyện này. Có lẽ sẽ mới lạ hơn 3 chap ở bản cũ. [Tớ cũng đang tìm lại cảm hứng tiếp tục fic Wings Of Love đây, đó là fic đầu của tớ. Có lẽ nó sẽ xuất hiện ở Wattpad vào 1 ngày không xa]

Lúc đầu đây là truyện 12 CHĐ nhưng do nhiều n.v tớ không sắp xếp được, nên sẽ có thay đổi hơn bản cũ. Truyện này nói về cuộc sống của những bạn trẻ với 4 lứa tuổi khác nhau, học chung một lớp, và rồi tình cảm ngày một lớn hơn... bất chấp cả tuổi tác, tình yêu nảy sinh dần dần trong tâm hồn của các cô cậu học sinh cấp III...

Bên cạnh fic Angel & Vampire Undying Love [tác phẩm thứ ba], thì fic này thuộc loại tình cảm học đường, không ảo hay quá nhiều máu me như fic kia. Mong các bạn sẽ có những phút giây vui vẻ. Love all

GTNV truyện Love School

1. Trần Thiên Du (nam)

*Là người lớn tuổi nhất nhóm nhưng lại đi thích con nhỏ tuổi nhất và thường xuyên bị "con bé" nhỏ tuổi kêu là 'hâm'

_Tuổi 18

_Thân thế: mẹ là một nữ giám đốc tập đoàn nổi tiếng nhất thế giới, ba là mafia khét tiếng trong thế giới ngầm. Một người thích đi xa gia đình, sống tự lập, vì vậy cậu sở hữu riêng một căn biệt thự và sống cùng hai thằng bạn thân.

_Tính cách: ham ăn(nhưng không biết tại sao vẫn giữ được cái chức hot boy nhất nhóm, body vẫn chuẩn -. -), buông bỉnh một cách đáng yêu, rất quan tâm bạn bè, đôi lúc hâm hâm.

_Ngoại hình: cao 1m8, hot boy zữ zội, tóc nâu, mắt nâu [T/g: sẽ có ngoại truyện phỏng vấn riêng anh Thiên Du nha, tới lúc đó sẽ thấy vẻ đẹp troai của anh í ~.]

2. Nguyễn Mạnh Hoàng (nam)

*Lớn ngang bằng Thiên Du, bạn thân từ thời “cởi chuồng tắm mưa” của Thiên Du và Tuấn Kiệt. Cũng thích cô bé nhỏ nhất nhóm [nhưng sau này sẽ khác]

_Tuổi: 18

_Thân Thế: Không rõ, chỉ biết là mồ côi cha mẹ từ nhỏ, cha, mẹ anh để lại cho anh 1 gia tài kế sù. Vác nguyên cái gia tài gửi nhà bank. Ở chung với 2 thằng bạn trời đánh.

_Tính cách: sống có kỉ luật. Là một con người ấm áp, tình cảm. Quan tâm bạn bè. Yêu ai là sẽ yêu sâu đậm, một lòng một dạ không rời xa =))

_Ngoại hình: very handsome, tóc vàng, mắt xanh, cao 1m8

3. Vũ Tuấn Kiệt (nam)

*Nhỏ tuổi nhất trong 3 thằng con trai. Cơ mà vẫn xem nhau là bạn, mà tao chấp hết. Thích một người lớn hơn mình 1t, kê, cao hơn làm anh luôn =]]

_Tuổi: 16

_Thân thế: Con của giám đốc tập đoàn khách sạn sang trọng nổi tiếng 5 sao. Hưởng gia tài từ ba mẹ nhưng lại không thích quản lý công ty. Dọn nhà tới biệt thự riêng cùng 2 thằng bạn thân từ nhỏ.

_Tính cách: Thích tán gái, là một người có tài sát gái khỏi chê. Dù lăng nhăng nhưng đã yêu ai thì sẽ iu thật lòng.

_Ngoại hình: handsome, cao 1m7, tóc nhuộm xanh, mắt nâu đen.

4. Hạ Băng Băng(nữ)

* Nhỏ tuổi và nghịch ngợm nhất nhóm. Cái tên không nói lên con người.

_Tuổi: 16

_Thân thế: Baba là Mafia, mẹ là nhà bác học nổi tiếng có nhiều phát minh vĩ đại. Là em của Trâm Anh nhưng không giống chị tí nào về tính cách, hehe

_Tính cách: Trẻ con, tinh nghịch, đôi lúc bí ẩn giống cha và yêu những lợ thí nghiệm giống mẹ, thích nghịch súng và săn sàm nhẫn tâm với những kẻ làm cô ngứa mắt và đụng tới pạn pè cô, là bạn thân của Diệu Chi và em ruột của Trâm Anh.

_Ngoại hình: hot girl baby so ciu. Cao 1m55, màu tóc khá ảo, lúc nâu nhạt, lúc trắng bạch kim. Màu mắt: đỏ

5. Hạ Trâm Anh (nữ)

*Là bà bảo mẫu trong nhóm vì lớn tuổi và rất nghiêm túc. Chị gái của Băng Băng

_Tuổi: 18

_Thân thế: nhìn bên trên, gia cảnh như Băng Băng. Chụy em mà =))

_Tính cách: Được coi như bà bảo mẫu trong nhóm vì lúc nào cũng bla... bla... bla... nhức đầu. Nhưng lại là một cô gái hiền lành, đôi lúc cũng bướng bỉnh đáng yêu.

_Ngoại hình: cao 1m7, tóc tím, mắt tím. Đeo kính. Mặt tri thức đáng yêu.

6. Lê Diệu Chi (nữ)

* Bạn thân của Băng Băng.

_Tuổi: khai sinh 16, tuổi thật 17

_Thân thế: Mất bố từ nhỏ. Gia đình làm gì cũng không rõ nhưng rất ư giàu có.

_Tính cách: Trẻ con không kém Băng Băng. Ham chơi, tinh nghịch. Đáng yêu cực độ.

_Ngoại hình: cute dễ thương, tóc nâu nhạt, mắt xanh. Cao 1m55

P/s: mỗi chương sẽ đính kèm ảnh của từng n.vật nhé. Sẽ có chương riêng phỏng vấn từng người nữa, haha =]]

2. Chap 1: Chuyển Trường...

Hi! Mong các bạn sẽ ủng hộ fic này của mình, nha =)) mình đặt rất nhiều niềm tin vào truyện này. Love you all

Enjoy

~ZzzzzzzzzLoadingzzzzzzzzZ

Class 10a1, THPT Sky...

- Hôm nay cô xin thông báo cho tất cả các em một tin. Lớp ta sẽ có 2 bạn được chuyển đến trường Black Star...

- What? Chuyện gì xảy ra vậy hả cô o.o???- cả lớp nhao nhao nháo nháo

- Chính xác là hai em học sinh cá biệt nhất của lớp ta sẽ được chuyển đi NGAY_BÂY_GIỜ.

Đâu đó phía cuối lớp, có 2 gương mặt đang rất rất tự hào vì biết mình chính là 2 người mà cô nhắc đến.

- Băng Băng, cậu nghĩ cậu là người đi chứ? - Diệu Chi quay sang hỏi con nhõ ngồi cạnh mang cái tên Băng Băng.

- Cậu nghĩ một người mang tiền án sử dụng súng trong trường và gây rối loạn hòa bình vì hóa chất thì có vào cái trường đó không? - nó nói với vẻ mặt tự hào kèm theo nụ cười "nham hiểm".

Vâng, như các bạn thấy đấy, nó - Hạ Băng Băng, là 1 con nhóc lớp 10 vô cùng nhí nhố, thích quậy phá bằng chất hóa học, và thích đùa với súng =))

- Còn cậu cũng không ngoại lệ nhỉ. Để tớ xem, học kì I hạnh kiểm Tb ha, kèm theo tiền án đánh nhau trong trường ha, đi theo tớ giật súng bắn tùm lum ha, vậy cũng đủ nhỉ! - nó cười "nguy hiểm" rồi nói.

Con bé Lê Diệu Chi. Best friend của nó. Hai đứa này có thể nói là ác mộng của ngôi trường Sky, vô cùng nguy hiểm và vô cùng lì lợm.

- Dương nhiên rồi "bà zà" - con bé cười với vẻ tự hào - mà tội lớn nhất của 2 đứa mình là tội gây áp lực cho ông hiệu trưởng bằng súng nhỉ?

- Yes...!

Và thế là không cần bà cô nhắc, 2 con người nổi tiếng của chúng ta đứng dậy, xách cặp, bước ra khỏi lớp với vẻ mặt tự hào và rất chi là sung sướng. Cả 2 thẳng tiến về nhà chuẩn bị cho ngày hôm sau tại ngôi trường Black Stars.

Phòng học của 2 đứa nó ở tầng hai, bây giờ bước lên tầng 3, lớp 12a5...

- Vâng vâng, xin kính thưa em Hạ Trâm Anh, hôm nay tôi thông báo cho em một tin là em đã được nằm trong danh sách chọn để vào trường Black Stars... - bà cô giáo lia con mắt xuống cuối lớp mà nhìn vào cô gái tên Trâm Anh...

Hạ Trâm Anh, chị gái của nó, nghiêm túc trong mọi tình huống, tuy nhiên lại không được sự yêu thích của giáo viên. Vì cô là một cô gái hay chống lại giáo viên vì ý nghĩ lớn hơn so với tuổi, không khuất phục với bất kì thầy cô nào.

Zzzzzzzzz Loading zzzzzzzzz Z

Cách ngôi trường của 3 đứa con gái chừng >10km, là THPT Wings... Class 10a5

- E hèm, kính thưa các anh chị học sinh, sau đây, thầy xin báo cho 1 bạn học sinh ĐẶC BIỆT trong lớp biết. Trường Black Star đang yêu cầu lớp ta chuyển em đến ạ.

Class 12a2...

- Nếu như tôi không nói thì có lẽ sẽ có 2 em trong lớp này sẽ tự biết tôi muốn nói gì vì các e đã nghe thông báo lúc sáng.

Sau nhưng giây phút im lặng ấy trong lớp học thì đồng loạt 2 cánh cửa 10a5 và 12a2 đồng loạt mở ra và 3 con người với 3 tính cách mang cặp lần lượt bước ra (đương nhiên là mặt tự hào), thông tin sơ lược như sau:

_Hắn - Trần Thiên Du, 12a2: tiền án sử dụng súng ngay trong lớp học và vô vàn trận đánh gây thương tích trong trường. Nghe tên thì có vẻ dịu dàng nhưng thật ra là độ bạo rất chí là bá đạo.

_Nguyễn Mạnh Hoàng, 12a2, có trái tim ấm áp nhưng cũng là siêu quậy có tiếng. Học giỏi nhưng thích phô nổ ~.~ thao từ võ tới súng.

_Thằng nhóc Vũ Tuấn Kiệt, 10a5, học hành thuộc dạng “gút” danh sách =)) tiền án đánh nhau, mân mê súng trong lớp, tán gái quá dữ dằn, vân vân và mây mây...

Zzzzzzzzz Loading zzzzzzzzz Z

Tại “hang ổ” của ba thằng hâm... Biệt thự của 3 chàng trai nhà ta là một căn biệt thự rất lớn, sử dụng quỹ cá nhân để đầu tư đầy nhá!

- Thiên Du, Mạnh Hoàng, hôm nay hơi bị vui tui bây ơi! - giọng nói trẻ con này không ai khác ngoài Tuấn Kiệt.

- Vụ chuyển trường chứ gì? - Thiên Du vừa ôm cái máy tính + nghe nhạc + ăn bánh + nói chuyện.

- Uh! Tao được qua Black Stars rồi. - thằng nhóc lại oang oang [cơ mà cũng ghê gớm, nhỏ hơn 2t mà mày tao luôn nhá ~.~]

- Tao cũng thế... Mà kế hoạch mới nên chuẩn bị ngay mày nhỉ?

- Oké!

- Hai đứa bay ồn quá, im lặng tao ngủ coi... - vâng, cái giọng nói trầm ấm nhưng không kém oai hùng này không ai khác ngoài Mạnh Hoàng.

Zzzzzzzzz Loading zzzzzzzzz Z

Nhà của nó và chị Trâm Anh... Nhà riêng nhé. Vì ba nó rất bận, thế giới ngầm mà, khó có thời gian rảnh rỗi -. - mẹ thì đi công tác suốt, nhà khoa học nổi tiếng luôn đấy!...

- Chị hai cũng vào trường Black Star phải không? - Băng Băng vừa ngồi cầm cốc trà đào - đã hút sạch chỉ còn lại 1 miếng đào, nó cũng ăn nốt -. - vừa nói với chị.

- Ủ em

- Haha, vậy là vui rồi. Có Diệu Chi nữa chị ạ =))

- Hai em cũng đừng quậy quá đấy. Ở Black Star học sinh không đơn giản như ở Sky đâu...

- Vâng ạ :3

Không khí im lặng vây quanh chị em nhà họ Hạ, Trâm Anh cầm tách trà lên, nhìn vu vơ ra không gian ngoài kia, nuối cái hi vọng cô ấy ủ bấy lâu nay trong lòng, là được gặp Rain, người mà cô yêu quý [Trâm Anh còn có biệt danh là Sun, do một người-đặc-biệt đặt cho đấy], còn nó thì đang cầm cốc trà đào thứ hai, uống khí thế, hơ hơ.

- Chị đi ngủ đây, em cũng ngủ đi. Mai đến trường.

- Vâng ạ... Cơ mà em nói chuyện với Chi một tí. Chị ngủ ngon!

- Ủ ...

Zzzzzzzzz Loading zzzzzzzzz Z

11h pm ...

Aquarius: ê Chi, mà y chuẩn bị tối đây rồi, hả?

Chi Ciuu: xong xong, phởn đi mà!

Aquarius: mà y có tính cua anh nào không thế?

Ck Chi Ciuu: êu êu, hai cô nương... Chi làm sao mà cua ai được, có ta đây rồi mà, haha...

Chi Ciuu: vâng vâng, mà quen bữa giờ không chịu cho vk xem mặt, vk quen đứa khác nhé...

Ck Chi Ciuu: thôi thôi, từ từ, vào một ngày không xa... Iu iu nè <>

Aquarius: thôi đi 2 đứa điên, sến quá =))

Chi Ciuu: im. Mày đi ngủ đi con ch*

Ck Chi Ciuu: rồi một ngày, sẽ được gặp, nhanh thôi....

Đó chính là đoạn chat chit đêm phia của nó và con Diệu Chi. Ngoài ra còn có người yêu bí mật của con Chi nữa. Nói bí mật cũng phải, ừ thì người yêu, nhưng chỉ biết mỗi cái nickname Teddy, không tên không họ không biết mặt. Chỉ biết là thích, rồi tới, xong. Nó cũng không rảnh mà bắn khoăn khi con bạn thân nó gặp n.y sẽ như thế nào, mệt... Nó lên giường ngủ, ngoài trời, gió thoảng hiu hiu, một đêm dần trôi qua...

@Mewo@

Đã in dấu dép

P/s: chap này đính kèm hình chị Trâm Anh nhé =))

3. Chap 2: Trường Học Mới

Tại biệt thự nhà họ Lê...

- Á huhuhuhu! Còn sớm cơ mà, con muốn ngủ!- Tiếng hét toáng lên vang ra từ phòng Diệu Chi

- Tiểu thư à, đi học đi, cô nói là sẽ sang đi cùng cô Băng Băng mà - Người quản gia nài nỉ

Nhõ ko nói ko rằng, nầm úp mặt vào gối mà “khὸ khὸ”. Nhὸ quên mất hôm nay sang trường mới, vì nhà Diệu Chi rất gần trường Sky, ngày nào cũng dậy trễ... Sau mãi nửa tiếng mà chẳng thấy động tĩnh gì, lại giật tiểu thư ra khỏi giường không được, vị quản gia đáng kính kêu vê sĩ ra tay (hơi tàn nhẫn). Nhὸ giẫy giụa trong tay 1 ông vê sĩ mà chẳng tài nào thoát được, cô nàng chỉ còn cách nầm im chờ lên thiên đàm (mô phật). Bỗng sực nhớ ra một điều gì đó, cô vùng khỏi tay ông vê sĩ và nhanh chóng làm VSCN... Vâng, nhὸ nhớ ra rồi đấy =))

Zzzzzzzzz Loading zzzzzzzzz Z

Tại biệt thự riêng của 2 tiểu thư họ Hạ...

- Băng Băng... Dậy mau, tới giờ đi học rồi. - Trâm Anh đập cửa phòng nó

- Ủ....., còn sớm mà chị hai... Em-muốn-ngủ...

- Em biết mấy giờ rồi không? Con bé Diệu Chi đang chờ em dưới nhà đấy. Để bạn chờ như vậy em coi được không hả? Hôm nay là buổi học đầu tiên tại Black Star, em muốn m.n ngã em như thế nào? ...blah...blah...

- Được rồi chị ạ, chờ e 5'

Nó nói rồi bước xuống giường, đánh răng nhanh nhất có thể [nàng ở dơ gê], chảy qua loa cái đầu tóc rối màu bạch kim lai nâu nâu của mình, do chưa có đồng phục nên nó mang một cái áo sơ mi trắng, váy đen, mang thêm tất tattoo in hình con mèo [hơ hơ, chân nó đẹp lắm nhưng do trời lạnh thôi, haha], giày bata trắng , vớ thêm chiếc snapback đội kên đầu, trông nó năng động và đáng yêu, xách chiếc balô nhảy thẳng từ trên lầu xuống tầng trệt [0.0 lầu 1] trong ánh mắt thán phục của Diệu Chi và sự chào thua của cô chị Trâm Anh... [Nó nghịch vậy chứ thật ra chẳng biết tí vỗ để phòng thân, được cái nhảy, leo trèo là giỏi]

- Mày nhanh nhỉ? - Diệu Chi nhìn nó rồi cười, là bestfriend của nhau mà cách ăn mặc của nó và con bé chẳng giống nhau tí nào. Khác với vẻ năng động của Băng Băng, nhõ mang áo sơ mi, váy kèm theo giày cao gót, tóc xõa dài, đeo chiếc kính tròn trông ngây thơ vô (số) tội, mang chiếc túi hình Tuzki đáng iêu vô cùng ~.

~Chị hai Trâm Anh của nó thì khác thì khác, đồng phục nữ sinh (kiểu nhật bản ấy, váy dài hơn xíu), tóc dài xõa thẳng, túi quai chéo, mắt kiếng, trông nghiêm túc nhưng lại đẹp một nét riêng. Chính vẻ đẹp này rất lâu rồi đã khiến ột cậu con trai lạnh lùng phải rung động [0.0]...

- Chị này, mày đem đầy đủ mọi thứ chứ, nội trú đấy.

- Đủ rồi, đầu tiên là thuốc men, quần áo, điện thoại, súng..v.v. Còn mày? - con bé Diệu Chi nói rồi *chợt chợt* vô cái balô của nó

- Ấy ấy, đừng chợt vào cắp tao chó - nó nói rồi cười một nụ cười ranh ma

- Sao thế? Báu vật à?- Diệu Chi tò mò hỏi

Nó cười gian xảo rồi ghé tai nhõ nói điều gì đó làm cô sợ xanh mặt và cũng cảnh giác nhìn chằm chằm vào cái cắp “nguy hiểm” nó đang vác lên vai. Câu nói Băng Băng hù Diệu Chi nhà ta chính là “Nó sẽ nổ đấy”. Mà cái gì nổ chắc ai cũng biết rồi phải không? Là thuốc hóa học đấy ...

- Mấy em nhiều chuyện quá. Đi thôi nào... - Trâm Anh lên tiếng.

- Yes madam...

Cả 3 cô gái của chúng ta cùng bước ra xe đến trường. Trâm Anh lái xe, Diệu Chi nghiên cứu súng, nó thì đeo headphone nghe nhạc và nghịch những lọ thí nghiệm của mình. Cứ thế, chiếc xe chạy băng băng đến ngôi trường Black Star.

ZzzzzzzzzLoadingzzzzzzzzZ

“Hang ổ” của Thiên Du, Mạnh Hoàng và Tuấn Kiệt...

- Hahaha, xem nào: súng, dao bấm, thuốc,..v.v. đủ rồi... - Tuấn Kiệt vừa ngồi soạn đồ vừa nói - Ô mà sao chưa có động tĩnh của thằng Du nhể?

- Chắc nó còn ngủ... - Mạnh Hoàng nói rồi mang balô lên vai đi ra xe. Hôm nay anh mang một chiếc áo sơ mi trắng, quần tây đen. Trông thư sinh nhưng vô cùng đẹp trai ~.

Tuấn Kiệt nghe Mạnh Hoàng nói tới đó rồi nhảy phóc qua phòng của hắn mới biết ông anh Thiên Du “iêu quý” hơn thằng nhóc tới 2t còn ôm lấy “giấc mơ” của ông. Thật sự là hắn lớn rồi nhưng vẫn lười hơn Tuấn Kiệt nhiều. Ngủ nhiều. Nhưng thằng nhóc Tuấn Kiệt vẫn không thể hiểu nỗi làm sao mà hắn có thể giữ cái body cùng cái chức HOTBOY mãi như vậy....

- Thiên Du, mày dậy coi - thằng nhóc vừa kêu vừa lật tung cái chăn mà hắn đang cố níu lấy - Níu kéo giấc mơ không hạnh phúc đâu.... [hohoh, phát ngôn chuẩn chuẩn dữ vậy nè]

- Được rồi, được rồi, tao dậy rồi đây...

Thế là thằng nhóc về phòng, Tuấn Kiệt thì chuẩn bị đã xong hết, áo thun, thêm cái áo khoác, quần jeans tóc tai theo lối ngịch ngợm, balô cũng đầy đủ vật dụng nguy hiểm, yên tâm lên đường. Còn hắn bây giờ mới đánh răng, cũng qua loa xẹt qua xẹt lại [như con Băng Băng mà tác giả đã nói lúc này], áo thun, quần jeans, áo hoodie, tóc theo kiểu của 1 hotboy đúng chuẩn, balô thì được xếp đồ từ tối hôm...kia, khoác lên một bên vai, lấy chiếc snapback đội lên đầu và ung dung bước xuống nhà với cái bánh trên tay... Xét cho cùng thì hắn theo phong cách Handsome nhưng cũng nghịch ngợm không kém. Hai cậu con trai cùng đi ra xe, Mạnh Hoàng ngồi trong xe cầm vô-lăng chờ sẵn, hắn ngồi nge nhạc và... gặm bánh, Tuấn Kiệt thì ngồi... ngủ [-.-]...

Zzzzzzzzz Loading zzzzzzzzz Z

Buổi sáng tại sân trường Black Star... Một ngày với nhiều chuyện bất ngờ + dở khóc dở cười sẽ xảy ra...

Một chiếc xe thể thao màu đỏ dừng lại ngay trước cổng trường. Sân trường đã rộn ràng giờ còn náo loạn hơn âm thanh nhốn nháo của tụi con trai trong trường, lí do là vì tụi nó thấy ba bạn nữ rất cute bước xuống xe và bước vào trường, đó chính là Băng Băng, Trâm Anh và Diệu Chi. Nó vừa đi vừa ném cho tụi con trai ánh mắt hình viên đạn khá là “thân thiện”, còn Diệu Chi thì nháy mắt rồi cười làm cǎm tụi con trai rối lộp bộp, làm tụi đó mừng phát khóc, nước mắt hạnh phúc chảy ra như sông mùa lũ, còn Trâm Anh thì ôm khư khư cuốn sách... Tụi nó đi thẳng lên lớp H [lớp chọn đấy a], nhìn qua một lượt rồi bỏ luôn buổi sáng, đi về kí túc xá nhận phòng, không thèm lên phòng hiệu trưởng vì đã quá rõ về cái trường này...

~ Sau 1 lúc ngồi xe, ba chàng trai cũng tới trường... Hiện giờ tại đi trễ nên chẳng còn ai ở dưới sân trường trừ những chú bảo vệ đi tuần. Trước cổng đã có sẵn 1 người phụ nữ đứng đón ba đứa nó.

- Xin chào! Có phải là ba thiếu gia Thiên Du, Mạnh Hoàng và Tuấn Kiệt không ạ? Tôi là người sẽ phụ trách dẫn các cậu đến phòng hiệu trưởng. Xin hãy đi theo tôi.- Cô gái đó nói rồi mỉm cười nhẹ nhàng làm Tuấn Kiệt liền sáng mắt lên quyết tâm cưa đổ cho tròn bộ sưu tập 200 em của mình (=='). Bọn hắn lững thững đi theo cô gái đó vào phòng hiệu trưởng nhận lớp...

#Mewo#

Đã in dấu dép

P/s: chap đính kèm ảnh Nguyễn Mạnh Hoàng ~.~ chiêm ngưỡng nhé!

4. Đôi Lời Lảm Nhảm Của Mèo ~

Ô hơ hơ, mấy chap đầu cho Mèo xin lỗi m.n nhé!

Do bản cũ của Love School là 12 cung hoàng đạo nên trong 5 chap đầu sẽ có một số lỗi nhỏ.

Đôi khi có một số tên Mèo bỏ sót nên còn là Bảo Bình hay Nhân Mã gì gì đó =(

M.n yên tâm, chỉ 5 chap đầu thôi nhé. Tại bản cũ chưa edit chỉ viết được 5 chap thôi =))

Mong m.n thông cảm. Tớ xl nhiều nhé! M.n đọc truyện vui vẻ ~.

~Enjoy ~

5. Chap 3: Gặp Mặt, Rung Động Và Thích...

Hi! Sau đây mình xin xuất bản chap 3 =)) Mặc dù đã viết rồi nhưng mình còn phải sửa từ Cung Hoàng Đạo sang tên và sửa teencode [vì lúc trước mình viết teencode ghê lắm] nên hơi lâu. Xin lỗi đã để m.n chờ lâu a!

Enjoy

~ZzzzzzzzzzLoadingzzzzzzzzZ

Tại phòng hiệu trưởng trường Black Star... Trên chiếc ghế của mình, ông hiệu trưởng nhìn qua ba cậu con trai nhà ta, vâng, toàn con trai của mấy sư phụ, ông cầm khăn lau nhẹ những giọt mồ hôi trên trán, trông ông thật tội nghiệp, lấy lại bình tĩnh, ông cất lời:

- Dạ... Chiều nay trường chúng ta sẽ có một buổi khai mạc năm học. Vì hôm nay là ngày tổ chức lễ khai giảng trong năm, nên hi vọng ba em có mặt sớm. Với lại ba em sẽ ở lại kí túc xá nên hẳn sẽ chẳng khó khăn gì về giờ giấc đâu nhỉ?

Ba thằng trố mắt ngạc nhiên nhìn hiệu trưởng. Hình như họ nghe thoáng ông ta vừa nói cái gì đó là ở lại kí túc xá, hơ hơ, kí túc xá, tức là không được về nhà sao?

- Ông lão, ông đùa với tôi đây à? Ông nghĩ sao chúng tôi phải ở lại cái trường toàn lũ sáu bọ vậy hả? - Thiên Du chồm dậy, giật cây súng trong cặp ra rồi chĩa thẳng vào đầu hiệu trưởng...

Ông ta sợ phát hoảng, mặt xanh như tàu lá chuối, rồi chuyển sang mặt trắng như không còn máu, mắt nhắm nghiền không đủ can đảm nhìn thẳng học trò đầy quyền lực này. Mạnh Hoàng thấy thế liền giải vây giúp ông thầy kéo hắn dậy dột thì mệt...

- Đành chịu, đó là nội qui. Với lại những bậc phụ huynh đáng kính của chúng ta yêu cầu như vậy đấy --

Hai thằng kia ngạc nhiên nhìn Mạnh Hoàng, rồi lại quay qua đưa bốn con mắt ngây thơ vô (sô) tội lên nhìn nhau.

Thầy hiệu trưởng đưa cho tụi hắn một tấm chỉ dẫn kí túc xá họ ở và lớp học. Kí túc xá khu A. Lớp H...

ZzzzzzzzzBlack_Star_SchoolzzzzzzzzZ

Black Star là một trường học vô cùng lớn và vô cùng sang trọng. Trường dành riêng cho những học sinh con-nhà-giàu và quý-ngút-trời-xanh. Những học sinh ở đây đa số là cá biệt, quý_quần_quẩy vô địch không ai bằng. Tuy nhiên những học sinh ở đây học cũng rất giỏi...

Trường có 1 khu kí túc xá dành riêng cho những đứa con nhà quyền lực, gọi là kí túc xá khu A. Bất cứ ai cũng không được đặt chân tới đây ngoài những học trò có thẻ V.I.P. Ai mà vào tự tiện mà không có thẻ là bị thầy hiệu trưởng lôi ra "xử trảm" ngay [__]. Kí túc xá này rất đầy đủ tiện nghi và được coi là sang con ngan nhất. Khu A nằm cạnh vườn hoa của trường và lớn hơn các khu khác nhiều. Còn lớp học của 6 người bạn trẻ này là lớp H, lớp "ngon" nhất trường [từ dưới đếm lên đây a]. Thật ra lớp này chính xác là dành cho học sinh cá biệt chuyên quý phái, bá đạo. Nhưng IQ lớp này thì hình như là nhất trường đấy a.

ZzzzzzzzzQuay_lại_vấn_dề_chínhzzzzzzzzZ

Thay vì lên lớp học, tụi nó và tụi hắn lên thẳng kí túc xá để... ngủ. Nó, nhỏ Diệu Chi và Trâm Anh ở phòng số 2. Hắn, thằng nhóc Tuấn Kiệt và Mạnh Hoàng ở phòng số 1. Về tối phòng thì cả 6 con người tỏa sáng siêu sao của chúng ta đều lăn ra giường và ngủ, oaaaaaaaaaaa.... Đang ngủ, bỗng một vài học sinh cúp buồi như tụi nó la toáng lên ngoài hành lang và gõ cửa từng phòng của mọi người mà la lớn:

- Dậy! Dậy đi! Cô giám thị ác quỷ tới!

Vâng, khi còn ở trường cũ, Trâm Anh đã nghiên cứu rất kĩ trường Black Star và biết được cô giám thị trường này rất đáng sợ, ác như con cá thác lác [.-.]. Bên phe tụi hắn thì công việc nghiên cứu này Mạnh Hoàng đã làm rồi. Lập tức, bọn nó chồm dậy chạy toán loạn tìm cách đến lớp học mà qua mắt được bà cô. Nghe danh thôi cũng đủ sợ bà cô này rồi. Cả đám cuồng cuồng xách cái cặp ra khỏi phòng chạy vèo đến cuối kí

túc xá. Tại nơi này, bụi nó và bụi hắn gặp nhau... Vâng, cuộc gặp gỡ không gây sốc, nghĩa là không xi-nhê gì nhưng có thể nói là rất độc và lạ.

- Này, làm sao đây? - nó khều khều người đứng bên cạnh mình và nói [hơi, quen không vậy má?]
- Tao có sáng kiến này, chúng ta leo xuống dưới nhé! - Tuấn Kiệt nói rồi chỉ tay xuống phía dưới, chĩa vuốt hoa...
- Cách leo? - Diệu Chi hỏi, mặc dù chẳng biết đưa nào vừa đưa ra ý kiến, quay đầu lại thấy đám học sinh chuột nhắt kia bị tóm sạch rồi, vẻ mặt của nhõ gấp gáp như người tử tù vượt ngục [còn gì mà không đúng]
- Nhảy!- Thiên Du đáp gọn rồi bảo Hoàng xuống trước

Mạnh Hoàng nhảy xuống trước rồi ra hiệu ọi người quăng cắp xuống. Tiếp đến là hắn, anh chàng nhảy xuống một cách gọn nhẹ. Vừa quay đầu lại nhìn lên thì “RẦM”, một cái vật gì đó bay vèo xuống đè hắn té cái rầm.

Hắn choáng vài giây, xoa xoa cái mông iêu quí của mình rồi la lên...

- Á á! Cái gì vậy nè?
  - Cho mình xin lỗi... - nó, cái vật bay vừa hạ cánh trên mình hắn rít rít xin lỗi.
- Anh chàng mở mắt, bắt gặp ánh mắt trẻ con vô cùng đáng yêu của nó thì chợt nhớ người ra, đứng hình và s, trái tim khẽ đập lệch nhịp... Vâng, cảnh lúc này vô cùng lãng mạn, nó nằm trên, hắn nằm dưới, trên một bãi cỏ xanh, lác đác vài bông hoa nhỏ, gió thoảng vi vu...
- Nhanh lên, không có thời gian tình tứ đâu hai người kia. Tránh ra tao xuống - Tuấn Kiệt nhìn xuống vừa nói vừa cười khúc khích.

Nó đỡ hắn đứng lên rồi từ từ chờ ba người kia xuống. Cả bọn 3 chân 4 cẳng phóng như bay về phía lớp H mà bà giám thị không hề biết!

Nhưng ác hơn là vì trường rộng nên việc chạy tiết như thế này quả không dễ dàng. Cuối cùng, khi vừa đến lớp thì chuông ra chơi reng lên. Cả đám thở phào nhẹn đứng dựa lưng vào lan can gần lớp để...thở.

Diệu Chi đứng dựa vào lan can, thở hổn hển vì mệt. Chưa yên bình được bao lâu vì chuyện đó, sáu đứa nó còn bị đè bẹp dí vào bức tường và lan can vì đám học sinh từ trong lớp ùa ra như bọn tâm thần trốn trại. Lúc đó, nó đang cầm nhìn nhìn *lắc lắc* cái lọ nước màu xanh xanh vừa lấy từ cái cặp “nguy hiểm” của nó ra. Song, do bị xô xát lẩn giẩn đạp, nó bị ép sát vào lan can. Giật mình, tuột tay, lọ nước ấy xuống dưới lầu, nổ cái bùm... Cái lọ bị vỡ, nó nhìn thấy mà đơ người, mặt tối sầm lại, đứng im bất động nói lời nào.

Trong đám đông, tiếng nhiều nữ sinh hét lên hạnh phúc:

- Ôi, nhìn họ kìa, đẹp trai quá
- Đó có phải ra anh Thiên Du không? Đẹp trai quá đi...
- Cả anh Hoàng và anh Tuấn Kiệt nữa... Ôi...

Những câu cảm thán ấy vừa dứt thì bụi hắn liền gặp hàng trăm ánh nhìn chú ý. Rồi đám con gái từ đâu vây quanh bụi hắn, hất Trâm Anh ra té cả xuống đất. Büi nó cũng sáng chói không kém. Ngay khi Trâm Anh vừa bị hất ra là có cả đám con trai vây quanh đỡ dậy. Bọn nam, nữ sinh loi choi lóc chóc cứ ô ạt xin chữ ký, chụp hình. Còn nó thì vẫn còn đang cúi mặt xuống, Diệu Chi thì *chợt chót* nó nhưng cũng vô hiệu nghiệm. Bỗng, nó - Hạ Băng Băng - lạnh lùng rút nhanh cây súng đang vắt ngang túi áo chĩa vào đám kiến dai như con đĩa.

- Mấy người, tránh ra mau, nếu chưa muôn chết! - Mắt nó nhìn vào cái đám kia đầy sát khí

Nó nói dứt câu, thì bên bụi hắn, Mạnh Hoàng, bỗng nhiên thấy nó quen quen, cả cái cách nhí nhảnh trẻ con, cả sự tức giận khi bị chọc tức, quen lắm. Anh nhìn sang Trâm Anh, cả cô gái này cũng rất quen. Hai chị em này làm anh nhớ lại một người, rất thân, người mà anh yêu thương, người đã biến anh từ một người lạnh lùng thành một con người biết quan tâm người khác... Anh nghĩ, có lẽ người ấy là nó - Băng Băng, vì

cô bé ngày xưa không quá nghiêm như Trâm Anh. Anh không biết tên thật của cô bé đó, chỉ biết cái nick name của cô bé - Sun.

Còn hắn, tự nhiên lúc nào nhìn nó, hắn cũng cảm thấy tim mình đập rất nhanh, hắn có bị bệnh tim mạch gì đâu -. chẳng lẽ...

Riêng về phần đám kiến kia, lập tức lùi lại, như cảnh giác phần nào, nhưng từ đây sau đó vang lên một tiếng vỗ tay chế giễu... Từ đám đông, 1 đứa con gái có mái tóc dài đen nhánh, mắt màu đen trông xinh xắn nhưng khuôn mặt toát lên vẻ gian gian. Đi sau cô ta là 2 đứa đàn em đầu tóc màu mè line xanh line đỏ, quần áo diêm dúa váy xòe đầm ngắn hở trên thiểu dưới .-

- Khá khen cho kẻ mới vào trường mà đã làm loạn, còn đem cả súng giả để hù. Xin lỗi em, chị đây dù có mù cũng biết cây súng đó là giả...

ZzzzzzzzzGTNV_mói zzzzzzzzzZ

_Võ Hoàng Linh: tiểu thư nhà họ Võ. Nhà rất có quyền lực nhưng đương nhiên là không bằng đám tụi nó. Xinh đẹp nhưng gian xảo, mưu mô... Chuyên gia hâm hại nó.

_Hoàng Ngọc Phương Đan: đàn em đặc lực của con Linh. Đẹp nhưng lão ___. Có máu liều nhưng tính khó gần.

Phan Thanh Hiền: đàn em của 2 con vừa giới thiệu ở trên :3 nhan sắc trung bình, nhưng điệu, lúc nào cũng cho là mình xinh đẹp --

ZzzzzzzzzTrở_lại_truyện zzzzzzzzZ

Nó nghe thế thì nhoẻn miệng cười, đưa súng bắn vào vai một đứa đàn em của nhỏ Linh - Thanh Hiền. Con nhỏ bị bắn hét lên rồi té xuống. Linh và Phương Đan chạy tới đỡ nhỏ Thanh Hiền và giương đôi mắt căm ghét lên nhìn nó...

“Mày hãy cẩn thận đấy...” - Linh nghĩ trong đầu, và trên mặt con này xuất hiện nụ cười nửa miệng...

- Kẻ nào dám làm rót ống thí nghiệm của ta kẻ đó sẽ phải chết - nó nói gần như hét lên rồi cười nguy hiểm
Hắn há hốc miệng ngạc nhiên nhìn nó với ánh mắt hồi hộp...

- Quái! Con bé này nhìn đâu nguy hiểm đến vậy?

Trâm Anh và Diệu Chi lắc đầu, nói:

- Mỗi khi Băng Băng giận lên là sẽ có khung bố đó!

Mạnh Hoàng chạy ra ngăn nó lại. Anh giật cây súng của nó quăng cho Thiên Du rồi ra hiệu cho cái đám kia đi đi nếu không muốn bị “lên thiên đường”. Đám đông giãn ra dần...

ZzzzzzzzzLoading zzzzzzzzZ

Dưới sân trường...

Diệu Chi kéo nó lại chỗ ghế trống cạnh vườn hoa. Những người còn lại cùng sang đó. Ba đứa con gái ngồi trên ghế, ba chàng con trai ngồi... dưới nền sân. Nó đã không còn nổi nóng nữa, dần lấy lại được tâm trạng vui vẻ của mình...

- Này, bạn tên gì? - Tuấn Kiệt khều khều Diệu Chi ngồi bên cạnh...

- Lê Diệu Chi, cứ gọi là Chi hoặc Diệu Chi - con bé nói rồi cười... Tuấn Kiệt nghe tới đây thì cười cười, đúng là cậu không nhầm...

- Còn cậu?

- Tuấn Kiệt. Hân hạnh được làm quen với cô bạn xinh thế này... - Kiệt nói rồi khuyến mãi thêm nụ cười sát gái...

- Này, đẹp cái kiểu đấy đi, cậu nên nhớ là cậu... - hắn đập lưng Kiệt...

- Im mày -.-

Cứ thế tụi nó làm quen nhau... Nói chuyện hợp nhau nên thân rất mau... Trong đầu hắn, Trâm Anh và Mạnh Hoàng mỗi người một suy nghĩ...

“Có vẻ Rain lại nhầm mình và con bé =)) thôi thì để định mệnh sắp đặt vậy...” - Trâm Anh nói rồi cười với chính mình. Cô không ghen ghét hay gì cả. Cô hiểu Rain, cô biết, Rain - Mạnh Hoàng đang ngộ nhận, anh nghĩ nó chính là Sun...

“Sun, chẳng lẽ em không nhớ anh -.- anh sẽ không để em biến mất, một lần nữa...” - Đây là suy nghĩ của Mạnh Hoàng. Nhưng anh vẫn cứ thắc mắc, tại sao anh không có cảm giác như xưa khi bên cạnh nó... Thật sự là anh chỉ có tư tưởng là bảo vệ. Anh chỉ biết là không để Sun - người anh yêu đi một lần nữa thôi... [Có phải ny ông đâu mà ông có cảm giác ._.]

“Con bé này có vẻ dễ thương =)) hình như... Chẳng lẽ mình thích nó rồi, haizzz... Thiên Du ơi là Thiên Du -.-”

+YiYuo+

Đã in dấu dép

P/s1: kể từ bây giờ chữ ký của tớ sẽ chuyển thành YiYuo nhé =))

P/s2: à, chap này đính kèm ảnh Võ Hoàng Linh nhé -_-

6. Chap 4: Lời Hứa _ Sự Thật

Moahaha ~ Konichiwa! Hị hị, để các bạn chờ lâu rồi. Yi đã tăng tốc sửa teencode rồi đây =))

À, thật sự là Yi rất cảm ơn Kel, dù mới quen biết nhưng Kel giúp Yi và ủng hộ Yi nhiều lắm! À, do Yi đang onl bằng điện thoại, muốn dành tặng Kel lắm, nhưng onl PC mới có chức năng đó -_- Thôi thì nói bằng lời trước nha ;)

Chap này Yi dành tặng KelsyDinh nhé!

Enjoy

ZzzzzzzzzLoadingzzzzzzzZ

Trưa.... Sau khi tan học thì cổng kí túc xá khu A đông vui hẳn... Cái bọn hám trai tập trung nhau lại đứng trước khu A để ngóng mấy chàng trai nhà ta đi vào. Bọn hám gái thì đứng từ xa nhìn nhìn tụi nó. Trông cái điệu bộ lén lút loi nhoi ngoài cổng kí túc xá như mấy con giun của mấy học sinh hám trai/gái trưởng này làm cả đám nhìn mà ngứa mắt, sự thật là cây súng nằm trong túi cứ chực muồn lao ra, bắn bắn, cho xong chuyện.

Cứ mỗi lần bà cô giám thị ác quỷ đi ngang thì cái đám nhói ấy lại dáo dác trốn vào lùm cây gần vườn hoa.

Ở phòng số 2, phòng tụi nó...

Trâm Anh đang sắp xếp lại một góc trong phòng, hình như cô vác nguyên cái tủ sách nhà cô đi thì phải, toàn sách là sách. May là phòng kí túc rất rộng. Nó xin phép Trâm Anh rồi kéo tay Diệu Chi xuống cái nhà ăn, hay nói đúng hơn là cái nhà hàng 5 sao để ăn. Đang hí ha hí hửng thì...

...RẦM...

Nó ngã sóng soài ra nền... Diệu Chi chạy tới đỡ nó dậy, xoa xoa cái mông xấu số của mình xong, nó nhìn chằm chằm vào người đối diện... Rồi hét lên:

- Nay, anh có mắt không vậy hả?

Về phần người kia, đâm đầu vô nó xong thì trên đầu quá trời sao bay bay... “Quái, đầu đưa nào mà cứng vậy?”

Hắn đứng dậy, nhìn vào người vừa đâm đầu vào mình, là nó... [Cơ mà hôm nay hắn với nó có duyên với việc đâm vào nhau nhỉ]. Trái tim khẽ đậm lệch nhịp...

- Nay, cô đâm vào tôi rồi còn la làng nữa hả?
- Cho anh nói lại đây >.> - nó liếc xéo hắn rồi trả lời
- Nay này, em nên nhớ lại đi. Đừng quát lên thế, lùn hơn anh đấy nhé! - hắn cười cười rồi lấy tay đỡ đỡ chiều cao...

Vâng, như các bạn đã biết. Nó cao gần 1m6 nhưng hắn đến 1m8 lận cơ đấy...

Nó tức lầm nhưng cũng chẳng nói được gì. Ôi cái chiều cao TvT

- Thôi nào Thiên Du, mày đừng làm khó cô bé nữa... - Mạnh Hoàng nhảy ra bảo vệ cho nó - em là Băng Băng đúng không? - anh quay sang nó. Cười dịu dàng rồi hỏi.

- À vâng. Mà... anh là ai? - nó ngây thơ hỏi

“Sun, em không nhớ anh thật sao?” - tự nhiên Hoàng thấy buồn buồn. Chỉ hơi hụt hẫng thôi. Nhưng anh vẫn không thể hiểu lí do tại sao cảm xúc của anh chẳng có thể này? Anh vẫn chờ Sun rất lâu cơ mà...

- Anh tên Hoàng. Mạnh Hoàng...

Tuấn Kiệt hơi bất ngờ. Hoàng từng nói sẽ không bảo vệ ai ngoài cô bé Sun hay Sún gì đó cơ mà. À mà nó cũng rất giống Sun. Theo linh cảm của một thằng con trai hiểu tâm lí con gái, Tuấn Kiệt biết, nó, hoàn toàn không phải Sun. Cậu nhìn qua cánh cửa phòng 2...

Trâm Anh đứng chõi cánh cửa, nhìn thấy Tuấn Kiệt, cô đưa tay lên miệng, ra dấu im lặng. “Có lẽ Tuấn Kiệt hiểu nhanh hơn Rain...”. Cô thấy vẻ bối rối thắc mắc của Mạnh Hoàng, khẽ cười nhẹ. Rain của cô vẫn thế... Song, Trâm Anh lại quay vào phòng đọc sách...

Còn 5 con người như siêu sao sàn catwalk, đẹp như siêu mẫu của chúng ta cùng đi xuống nhà hàng của trường...

- Nay Thiên Du, ăn gì lầm thế. Bộ cậu bị bỏ đói lâu ngày à? - nó hất mái tóc lên, cười đều, chóng cảm nhìn hắn đang nhồm noham nhai đồ ăn.

Hắn khẽ ngược lên nhìn nó rồi lại cuối xuống mà ăn [ăn gì mà lầm thế kia].

Nó nổi điên lên, chưa ai dám im lặng không trả lời nó cả, đưa ly trà sữa lên miệng hút một hơi, nó nhai mạnh bạo hột trân châu cho đỡ tức. Hắn khẽ cười.

- Nay, uống trà sữa nhiều không tốt đâu... - Mạnh Hoàng đi tới đưa nó cái bánh rồi nói
- Ô... Vâng... Cảm ơn anh - nó lí nhí cảm ơn. Thế quái nào ông này chăm nó như chị hai nó thế nhỉ - -
- “Ôi thôi, dịu dàng hết sức. Ai như thằng cha này” - nó nghĩ rồi liếc sang hắn - vẫn đang ăn...

Hắn thấy cảnh này thì hơi bức... Hình như là ghen -_- nhưng điểm yếu của hắn chính là không biết biểu lộ tình cảm...

Từ đằng xa, Trâm Anh bước vào với vẻ buồn ngủ...

- A chị hai, sao không đọc sách tiếp mà lại xuống đây

Nó bỏ ly nước xuống, chạy lại kéo tay Trâm Anh vào ngồi cùng.

- Oa! Đang đọc thì buồn ngủ, rồi bỗng thấy đói quá. Nên xuống đây tìm đồ ăn - Trâm Anh nói mà mắt nhắm mắt mở... Trông Trâm Anh lúc này trẻ con và đáng yêu hết sức... Điều bộ này làm một người ngo ngạc...

“Cách nói này... Giống Sun... Nhưng khuôn mặt, không giống lầm...”

- Tao ăn xong rồi. Lên phòng trước đây.

Tuấn Kiệt nói rồi đi về kí túc xá. Diệu Chi nỗi cơn quẩy, tự nhiên híng thú với thằng này. Cảm giác cứ như cô đang ở gần Teddy [các bạn có thể xem lại chap 1 để biết Teddy là ai nhé]. Cô lon ton chạy theo.

Lúc đến phòng Tuấn Kiệt, thấy anh đang khò khò ngon lành. “Ngủ nhanh thế...?” Diệu Chi ngồi ngắm Tuấn Kiệt ngủ mà thấy yên bình. Bỗng một tia sáng lóe ra trong đầu. Cô mò lại chỗ bàn học, chộp lấy cây bút lông trên bàn, rồi bắc ghế ngồi cạnh giường thằng nhóc hí hoáy gí đó trong rất say xưa.

Nửa tiếng sau... Diệu Chi rón rén trả đồ về chỗ cũ rồi đẩy cửa đi ra ngoài. Cô không quên nhìn lại Tuấn Kiệt một lần cuối rồi bụm miệng cười đắc chí. Sau đó tung tăng cao về phòng.

ZzzzzzzzzzLoadingzzzzzzzzZ

Trâm Anh thì cũng rời nhà ăn và đi tham quan trường. Cô đi về phía cầu thang, mắt ngắm nghĩa khung cảnh bên ngoài. Bỗng cô đụng phải một ai đó... Thị ra là Mạnh Hoàng...

Mạnh Hoàng nhận ra bạn-cùng-khu-kí-túc-xá thì cười cười. Trâm Anh cũng cười theo... Thế là hai người cùng ra lan can đứng nói chuyện...

Hoàng cảm nhận được rằng anh thấy thoải mái khi đứng cạnh Trâm Anh, không rõ lí do... Kí ức của anh về Sun vẫn còn mơ hồ lắm...

Anh kể cho Trâm Anh nghe, về Sun, về người con gái anh yêu thương... Kể về lí do hai người phải xa nhau...

Zzzzzzzzz3_năm_truoczzzzzzzzZ

Tại một cánh đồng cỏ lau rộng lớn... Gió thổi nhẹ, mang theo nỗi buồn của hai đứa trẻ...

- Sun này, Rain phải đi rồi...

- Nhanh vậy, Rain nói có thể là tuần sau cơ mà...

Cô bé có cái tên Sun nũng nịu, cái vẻ trẻ con của một cô bé 15t làm cậu con trai kia xiêu lòng....

Rain, một cậu nhóc lúc trước vô cùng lạnh lùng lại đổi cái RÀMMMM trước Sun, một cô bé khá là trẻ con và rất đáng yêu... Nhờ Sun, Rain đã thay đổi được bản thân, trở thành một con người rất dịu dàng...

- Không biết, ba mẹ bảo phải đi gấp. Rain xin lỗi...

- Không sao, Sun sẽ chờ...

Cô bé khẽ cười... Rồi hai đứa nhóc nắm tay nhau rảo bước ra khỏi cánh đồng, ra đường để về nhà... Lúc băng qua đường...

- Cậu hứa sẽ chờ tớ nhé! Không được quên tớ...

- Tớ hứa mà! Cậu cũng không được quên tớ, nhé. Nhớ, cái hình xăm đôi cánh, ở vai phải =))

Hai đứa khẽ cười. Ngón tay út khẽ móc vào nhau... Nhưng đâu biết rằng, một chiếc xe đang lao tới...

Khi Rain tỉnh dậy trong bệnh viện thì nghe tin Sun đã biến mất. Anh nhớ Sun... Nhưng lại không thể nhớ nổi lời Sun dặn lúc ấy... Đó cũng chính là điểm để phân biệt Sun với đứa em gái - Hạ Băng Băng. Khổ nỗi chi tiết quan trọng nhất thì chính vụ tai nạn đó lại làm anh quên mất...

ZzzzzzzzzHiện_tạizzzzzzzzZ

Trâm Anh lắng nghe. Giờ cô đã hiểu lí do Mạnh Hoàng quên rằng cô có hình xăm đôi cánh ở vai phải. Sau vụ tai nạn đó, Trâm Anh đã thay đổi chút ít về khuôn mặt... Không nhận ra cũng phải, dành trông chờ vào thời gian...

ZzzzzzzzzLoadingzzzzzzzzZ

Chiều nay, cả đám không thèm đi dự lễ...

Lại kể về chuyện xảy ra với Tuấn Kiệt. Anh đánh một giấc ngon lành tối gần 2 giờ chiều. Khi tỉnh dậy, thằng nhóc vò mái tóc rối bù của mình và lêch cái xác biết đi vào phòng tắm.

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!!!! - tiếng Tuần Kiệt hét lên từ nhà tắm làm kinh động đất trời, cây đổ nhà nghiêng, cháy cây cháy lá, nói chung là bể cửa sổ,...

Điệu Chi lon ton chạy vào, đoán được chuyện gì xảy ra nên kéo theo cả nó, hắn, Trâm Anh và Mạnh Hoàng vào xem. Từ trong nhà tắm, Tuấn Kiệt chạy ra với khuôn mặt như mặt mèo, lí do sao thì các bạn biết rồi đấy! Cả đám tụi nó nhìn thấy mà bò lăn ra mà cười, cười đến đau cả bụng, cả Trâm Anh cũng cười khú khích. Hắn và nó cười mà té ra cả đất...

- Cười cái gì? Hay lầm sao mà cười? Mà ai đã làm tôi ra thế này hả?- “con mèo” tên Kiệt quát lên, vừa quát vừa cầm cái khăn lau kịch liệt.

Mọi người im bặt, nhưng vẫn còn bụm miệng cười. Cả đám lùi xuống còn mình Diệu Chi ngây ngô đứng đó.

- À à, thì ra là cô! - “con mèo” gầm lên vồ đến định chộp lấy nhỏ

Cả đám bỏ chạy tán loạn, nhưng Tuấn Kiệt chỉ dí theo mỗi mình Diệu Chi. Nhỏ cười thích thú quay lại trêu bằng một cái lè lưỡi khiến anh tức ói máu. Dí lòng vòng một hồi, anh phải chịu thua mà dừng lại, anh khẽ cười, người yêu anh là phải vậy chứ =))

- Này, em nghịch quá đấy... - Tuấn Kiêt lên tiếng

Điệu Chi hơi bất ngờ. Tuấn Kiệt gọi cô là em cơ đấy! Nhưng tuổi thật của cô là 17 cơ mà, thằng nhóc đó chỉ mới 16 thôi... Một dấu chấm hỏi to đùng hiện ra trong đầu nhỏ...

- Em không cần thắc mắc. Em nhớn hơn anh vài tháng thôi, nhưng anh cao hơn em cơ mà.

- Xì -.

- Đúng không nè, Chi Ciuu ...

Chap sau hứa hẹn sẽ có bất ngờ. Bạn nào đoán được chi tiết tiếp theo Yi sẽ dành tặng chap sau cho bạn đó nhé :>

• .,YiYuo,. • .

Đã in dấu dép

P/s: chap 4 đính kèm ảnh Lê Diêu Chi. Trông con bé ngây thơ vây chung nguy hiểm cực. Hiha =D

7. Chap 5: Hạnh Phúc Đì Kèm Nỗi Buồn Nhẹ... -_-

Như Yi đã hứa, ban nào đoán được chi tiết tiếp theo chap này Yi sẽ tặng ban đó.

Yi tăng chap 5 cho @HamDoCouple_ nhé =))

À à, Yi tính viết 1 chap đặc biệt phỏng vấn couple Kiệt - Chi. Bạn nào thắc mắc gì về couple này thì inbox hoặc cmt xuống dưới chap này. Yi sẽ đưa câu hỏi ấy vào chap đặc biệt và trả lời luôn nhé =D

Zzzzzzzzzzzzz Loading zzzzzzzzzzzzz Z

Hai chữ ấy như sấm nổ bên tai Diêu Chi, cái nickname này, Chi Ciuu, chỉ có nó, và Teddy biết. Chẳng lẽ...

- Anh... Anh là...

Nhô chưa kịp nói hết câu thì Tuấn Kiệt đã nhẹ nhàng đặt lên môi nhỏ một nụ hôn, rất nhẹ, thoảng qua. Nhưng cũng đủ là nhỏ đỏ ửng mặt lên, đáng yêu khủng khiếp. Tuấn Kiệt thì cứ nhìn nhỏ rồi cười... Thôi thì đôi uyên ương ảo đã gặp nhau ngoài đời rồi... Hanh phúc... Ven toàn...

Diệu Chi cười rồi ôm chầm lấy Tuấn Kiệt. Cả anh và nhõ, hai người đã chờ giây phút này, rất lâu rồi... Buồn là buồn vụ nhõ mở màn chào sân hơi ác tí. Biến cái mặt Tuấn Kiệt thành cái mặt mèo (___")

- Nhưng em không thích anh nhuộm tóc xanh như vầy. Giống cái đợt chuối quá đây -.

Diệu Chi nhón chân lên đưa tay xoa rối mái tóc của Tuấn Kiệt rồi nói... Đúng là tóc Kiệt đẹp thật, tiếc cái là màu xanh lè...

- Rồi rồi, thê tối em sê thấy màu tóc khác, nhé... - Anh cốc đầu nhõ.

“Couple này đúng là đáng yêu cực...”

“Nói nhõ nhõ thôi, bị phát hiện bây giờ...”

“Hơ hơ, tao không nghĩ Tuấn Kiệt là Teddy của con Chi...”

“Chứ em tưởng anh tin Diệu Chi là bé Chi Ciuu ấy hả?”

Vâng, ở bức tường gần đó... 4 con người còn lại của chúng ta đang loi nhoi bàn luận. Hai người kia thì đang bận ngọt ngào, đâu biết được 4 đứa bạn nguy hiểm của tụi nó đã ghi hết tất tần tật khoảnh khắc lâng mạn của hai người này vào camera ~.

~7h pm. Tại vườn hoa cạnh kí túc khu A...

Tụi nay tụi nó quyết định trốn khỏi phòng ra đây ăn tối ở khách sạn ngàn sao. Vâng, đương nhiên là tụi nó vô tư nghĩ giám thị sẽ không đi kiểm tra. Hãy nghĩ theo cách khách quan, không lo lắng...

Bốn đứa tụi nó dọn đồ ăn ra, trên chiếc bàn đá nào là trà sữa, bánh bông lan được phủ lên một lớp kem trắng như tuyết, kẹo ngọt, mì gói,... Hương hoa thoang thoảng lẩn vào không khí sạch tinh. Thê quái nào lại thiếu Tuấn Kiệt nhỉ... Diệu Chi thì về phòng lấy đồ. Đang thắc mắc thì một bóng con trai lon ton chạy từ ngoài cổng vào. Hai từ để diễn tả: đẹp troai. Há hốc, kinh ngạc, cả đám hét lên:

- Tuấn Kiệt!?????

Ngạc nhiên cũng phải. Hôm nay Tuấn Kiệt mang chiếc áo thun có chữ Love My Girl, quần jeans, mái tóc nhuộm xanh đã được trở về nguyên thủy với màu đen nâu, từng sợi tóc mái rũ xuống vầng trán cao. Đúng là màu tóc này hợp với Kiệt hơn cái màu xanh-đợt-chuối.

Diệu Chi cũng vừa xuống. Cô bé cột ái tóc dài của mình, mang váy ngắn, kèm theo áo pull in chữ Love My Boy. Chính xác, áo cặp của Kiệt - Chi: Love My Girl/Boy...

Tụi nó nhìn hai người này mà cười nham hiểm. Nhất là nó... Trâm Anh lấy cái ipad trong giỏ ra đặt lên bàn. Hắn ngoắc ngoắc Tuấn Kiệt và Diệu Chi ngồi chỗ hai chiếc ghế đối diện cái ipad. Nó nháy nháy mắt với Mạnh Hoàng rồi kéo ghế ngồi cạnh con Chi. Mạnh Hoàng thì chém chém chọt chọt màn hình ipad một lúc rồi lui ra...

Trên màn hình ipad, từng hình ảnh hiện ra, kèm theo đó là bài hát A Xiêu Yêu Xa [trình bày Như Hexi, các bạn có thể nghe bài này. Khá hay đấy!]... Hình doan cmt chém gió đầu tiên của Kiệt và Chi... Hình doan chat mà nick Teddy tinh tò với nick Chi Ciuu... Rồi tới hình ảnh lúc chiều. Nào kiss, nào ôm, nào xoa đầu, nào cốc vào trán...

Từng hình ảnh hiện ra tỉ lệ thuận với nhiệt độ của máu Kiệt - Chi, càng nhiều ảnh nhiệt độ càng cao... End MV, Diệu Chi rượt nó chạy té khói. Hắn ngồi cười té ra khỏi ghế... “Con bé đó đáng yêu thật. Ước gì mình với Băng Băng có ngày được như Chi với Kiệt” - hắn nghĩ rồi liếc sang Tuấn Kiệt. Bắt gặp trái bom đang chuẩn bị phát nổ, hoảng hồn, co giò chạy, Kiệt dí theo, vừa chạy vừa la:

- MÀY LÀ THẰNG CƯỜI TO NHẤT ĐÁY THẰNG CHÓ, ĐÚNG LẠI, TRẦN THIÊN DU....

Bốn đứa kia rượt nhau chạy ầm ầm... Trâm Anh và Mạnh Hoàng ngồi nhìn rồi lắc đầu cười... 4 mắt chạm nhau, Trâm Anh quay mặt đi, Mạnh Hoàng thì tự nhiên thấy tim đập nhanh, lạ thật...

Chạy khoảng vài vòng. Cuối cùng tụi nó cũng chịu ngồi lại để ăn. Ngồi chung 1 bàn, vừa ăn vừa nói đủ thứ chuyện trên trời dưới đất. Diệu Chi đưa muỗng vào miệng ăn một cách ngon lành. Thi thoảng lại ngậm luôn cái muỗng ngồi chăm chú nghe nó huyên thuyên. Lâu lâu gật gật làm ra vẻ hiểu lầm mặc dù bản

thân...chẳng hiểu gì. Hắn ngồi cạnh không còn ăn đồ ăn nhiều như lúc trưa nữa. Hắn ngồi dựa lưng vào ghế, ánh mắt nhìn nó đang say sưa nói chuyện. “Con bé này xinh thật?”- hắn nghĩ, đưa tay lên dụi dụi mắt.

- Tớ ăn xong rồi, tớ đi trước nhé! - Trâm Anh đứng dậy, lấy tay phủi phủi chiếc váy...

Nó chỉ “dạ” một tiếng rồi tiếp tục hành hạ cái lỗ tai của Diệu Chi, mặc cho Tuấn Kiệt đang chờ nó nói xong để dẫn Chi đi chơi... Trâm Anh lững thững bước ra khỏi chỗ ăn, đi vào một khu vực thảm cỏ lác đác hoa đồng tiền dại. Cô ngồi xuống, tay nâng niu cánh hoa đồng tiền mọc dại trên đất. “Bao giờ? Bao giờ Rain mới nhận ra?” cô tự hỏi, thở dài sượt một cách mệt mỏi rồi ngả người ra nằm trên những bông hoa đồng tiền dại. Gương mặt cô nhuốm chút buồn phiền, nhắm mắt, thả lỏng người trên nền hoa ngập ánh trăng đang đung đưa trong gió...

Trong lúc 4 đứa kia nói cười vui vẻ. Mạnh Hoàng chăm chỉ à à ạch làm đồng bài tập cô ở lớp cô giáo đưa. Sau cái phi vụ cười bò lăn bò càng khi nãy thì cũng chẳng còn gì mới để anh tham gia. Cái đồng bài đơn giản này thì là gì với anh? Dễ thôi mà. Dẫu dẽ thì cũng mất 1 đến 2 tiếng mới xong vì bài tập nó dài và nhiều ngút trời xanh. “Bà cô này ăn cái gì mà ác thế nhỉ?” Mạnh Hoàng nghĩ thầm

Đang ồn ào vui vẻ thì Trâm Anh hốt hải chạy đến...

- Mọi người ơi! Cô giám thị đến rồi!- Tiếng Trâm Anh từ xa vọng tới [chất giọng tốt nhỉ]. Nghe tin “trời đánh thiên lôi”, cả đám cuồng cuồng tìm cách dọn dẹp. Nhưng muộn quá rồi.

Các học sinh khác ở khu A nghe thấy cũng chạy xuống xem phim kinh dị sắp chiếu. Và tất nhiên là cái bọn nhiều chuyện ở khu B, khu C cũng kéo nhau đến xem, nhưng bị bảo vệ cản lại chỉ cho đứng từ ngoài nhìn vào.

- Các em có biết nội quy trường không? Tại sao ra đây tới tận giờ này? Các em biết mấy giờ rồi không? Các em có biết trường ta có giờ giới nghiêm không...Bla...bla...bla...

Cô giám thị lướt nhìn tụi nó một vòng... Mạnh Hoàng được tha vì tự giác học bài và làm bài tập. Trâm Anh cũng không bị gì vì cô là một học sinh gương mẫu [danh tiếng ở trường cũ đã lọt tới tai giám thị Black Star --]. Ánh mắt bà giám thị dừng lại chỗ Tuấn Kiệt và Diệu Chi đang tay trong tay...

- Chà, tình tứ nhỉ. Tôi quyết định phạt các em cùng ăn, cùng ngủ, cùng làm, cùng học, nói chung là phải làm tất cả mọi việc cùng nhau trong 1 tuần.

Sau đó lia mắt sang chỗ hắn và nó đang gây lộn...

- Em Thiên Du và em Băng Băng. Hai em có vẻ gây nhau kịch liệt nhỉ. Được rồi, để hai em thân thiết hơn, cô đành phải làm thế này - Cô giám thị nói rồi lôi chiếc còng tay bóng loáng ra khỏi túi (==').

- Ý cô là sao ạ? - nó tròn mắt hỏi

- Là tạm thời cô sẽ còng các em với nhau trong một thời gian, khi nào các em yên bình rồi cô sẽ mở khóa cho các em - “Ác quỷ” nói, tay thì thực hiện động tác còng tay của nó và hắn lại với nhau

Hắn phản đối kịch liệt, nhảy căng lên. Nhưng làm sao nhanh bằng bà giám thị 30 năm kinh nghiệm ấy. Khi hắn nhảy lên cũng là lúc cái tay dính vào cái vật nối liền “tình thương mến thương” ấy.

- Mất tự do lắm cô ơi! - nó hét ầm lên

- Đó là hình phạt, giờ thì các em có thể về kí túc xá - “Bóng ma học đường” nhún vai rồi lạnh lùng quay đi. Trước khi đi còn ném cho 4 đứa Kiệt - Chi - Băng - Du một câu - Ai không thực hiện sẽ làm bia tập bắn cho cô đấy! [hình phạt éo le]

Ba người còn lại nhìn nó và hắn thì ôi thôi, còn phải nói, cười, cười đến chảy nước mắt... Chỉ riêng Mạnh Hoàng vẫn nghĩ nó là Sun thì hơi hơi bức, một chút thôi, ít cảm xúc...

- Thôi, chúng ta đi, nhanh nào - Trâm Anh lên tiếng, lấy tay quệt đi giọt nước mắt vì khi nãy cười quá sức tưởng tượng

Diệu Chi vẫn còn cười khi nhìn thấy 2 cái khuôn mặt đau khổ của cả hai. Tuấn Kiệt giả vờ vỗ vai hắn chia buồn

- Xin chia buồn cùng cậu, dính với cái con hâm này là khổ rồi, hahaha!
  - Cười cái gì chứ? - hắn ném cho thẳng nhóc một cái nhìn tóe lửa khiến Kiệt im bặt chẳng dám cười nữa.
- Tuấn Kiệt tung tăng cầm tay Diệu Chi lên kí túc xá, hai người này có thời gian riêng tư rồi =)) Chỉ tội hắn với nó, dính chặt nhau. Thiên Du ơi là Thiên Du, số anh chưa tới mà sao xui xéo cứ tìm anh mà bắt tay thế này?

%YiYuo%

Đã in dấu dép.

P/s: chap kèm ảnh Tuấn Kiệt vs màu tóc nguyên thuỷ. Oyasuminasai ~ Ngủ ngon à!

8. Special Chap 1 ~ Phỏng Vấn Nóng Couple Kiệt - Chi

Hi! Bên cạnh những chap truyện thì Yi sẽ viết một số chap đặc biệt về những nhân vật trong truyện nhá!
Special Chap lần này sẽ là phỏng vấn Tuấn Kiệt và Diệu Chi nha!

Mong rằng qua chap này m.n sẽ hiểu hơn về couple này =))

ZzzzzzzzzzzzLoadingzzzzzzzzzzZ

Diễn viên tham gia:

_ Phóng viên (PV)

_ Nhân vật chính:

+ Lê Diệu Chi (DC)

+ Vũ Tuấn Kiệt (TK)

_ Làm nền:

+ YiYuo ~.~ (Yi)

+ Hạ Băng Băng (BB)

+ Trần Thiên Du (TD)

Bắt đầu:

PV: _E hèm! Xin chào tất cả các bạn! Mình tên Lá Thị Cải làm việc cho tòa soạn báo đặc biệt của Love School =)) hehe, xin giới thiệu với các bạn nhân vật chính ngày hôm nay! Lê Diệu Chi...

DC: *cười*

PV: và bạn Vũ Tuấn Kiệt...

TK: *nắm tay Chi*

PV: hơi buồn một tí. Tớ FA như vậy lại phỏng vấn couple ngọt ngào như thế này *tủi thân vài giây*.

TK - DC: đâu ai ép -.-

PV: vô vấn đề chính. Tớ xin hỏi 2 bạn vài câu, nhá....!

_Câu 1: Lần đầu tiên hai người gặp nhau có gì đặc biệt không?

DC: vô cùng đặc biệt. Một cái status facebook hàng chục lượt cmt...

PV: rõ hơn được không người đẹp...? *cười đều*

TK: người iêu tui viết “ngày buồn không anh”. Tui cmt “ngày vui không em”. Người iêu tui mắng tui khùng, tui nói tui bình thường, chém qua chém lại rồi làm quen *cười lớn*

_Câu 2: cho hỏi hai bạn, ai là người đỗ cái RẦM MMMM trước?

DC: hắn *chỉ sang bên cạnh*

TK: Chi đỗ trước ~.

~DC: ai nói, hả?

TK: thế ai up status nói iêu trước vậy?

DC: vậy ai kêu tui là vk trước...?

PV: hai người cho tui xin -.-

_Câu 3: Cá nhân nhé! Mỗi khi Chi ghen chi thường làm gì?

DC: ngủ =)) để không nghĩ tới nó nữa...!

TK: như heo *cười*

DC: anh..... *sôi máu*

Yi: là tui cố tình cho Diệu Chi như heoooooo *nháy mắt*

DC: *cốc đầu Yi* con hâm...

_Câu 4: khi Tuấn Kiệt ghen thì sao nhỉ?

TK: à thì....

TD: *từ đâu nhảy vô* dựa vào màu tóc... Nó ghen là nó đi nhuộm tóc thay đổi hình tượng =D

TK: mày im *đạp ra ngoài* sao cậu cho tớ “bá đạo” vậy Yi

Yi: chỉ là khác người thôi mà *hất tóc, cười đéo*

_Câu 5: hơi riêng tư xíu xiu. Diệu Chi có mối tình đầu chưa nhỉ?

BB: *chui vô* có, tình đầu của nó năm lớp 7... *chạy*

DC: *quay sang Tuấn Kiệt* em nói anh có giận em không?

TK: *lắc đầu*

DC: năm lớp 7 có một anh tỏ tình với tớ...

PV: tiếp nào...

DC: tớ đồng ý và hai đứa quen nhau. Vui lắm... *quay sang bên cạnh* giờ hết rồi... Ủa, Tuấn Kiệt đâu???

BB: *nhào vô* Chi, qua ngăn thằng Kiệt, nó đòi ra tiệm “biển tầu” mái tóc nữa kìa...

=> vâng, chạy hết rồi (__)

• • • • •

Đôi lời của Yi...

_Chắc cũng nhiều bạn thắc mắc lí do Yi cho Kiệt với Chi nhận ra nhau nhanh quá nhỉ =))

_Như Yi đã nói, Love School sẽ là câu chuyện tình yêu học đường nhẹ nhàng nhưng không kém phần gay cấn.

_Bên cạnh chuyện tình yêu rắc rối của bốn nhân vật Băng Băng - Thiên Du - Mạnh Hoàng - Trâm Anh thì cặp đôi Kiệt - Chi sẽ có chuyện tình rất nhẹ nhàng và lâng mạn XD

—Hì hì, có thể xem là để m.n “cân bằng tư tưởng” ấy mà. Hồi hộp gay cấn lo lắng thắc mắc vì tình “iêu” của mấy người kia thì cũng cần có thời gian bay bổng với tình iêu của hai người này chứ, nhỉ ~.

~_Mong mọi người sẽ luôn ủng hộ Yi. Love all...! Yêu m.n nhiều

9. Chap 6: Ngày Đầu Với Chiếc Còng Tay =))

Không biết chap 6 Yi có để m.n chờ lâu không nhỉ =))

Sau vài ngày im lìm thì hôm nay chap 6 xin được phép ra lò ạ...!

Enjoy

—ZzzzzzzzzzzzzzzzzzzZ

11h pm, kí túc xá khu A trường Black Star...

Hiện tại, cả đám đang chia phòng, chia giường, khá hỗn loạn.

Nó và hắn thì mặc kẹt với nhau vì cái vòng tình thương gắn kết sáng bóng loáng của bà giám thị.

Diệu Chi và Tuấn Kiệt thì tung tăng cầm tay nhau... Nhỏ vui lắm chớ...!

Nó, vừa đi vừa than thân trách phận...

- Tớ chả thích tí nào, sao tớ phải ngủ với thằng Du hâm này chứ?

- Ngày, cô nói ai hâm đấy hả? - hắn đi bên cạnh nghe thấy thì hét ầm lên

- Tôi nói anh đấy! Thiên Du hâm... Thiên Du hâm...

- Cô...

Hai đứa nó cứ gây nhau ầm ầm, không chú ý Mạnh Hoàng đứng đó hơi khó chịu...

Đang sấp có chiến tranh thế giới lần ba xảy ra, thì cả hai nghe tiếng Diệu Chi hú hét trong phòng. Công nhận nhỏ đi nhanh thật.

Chiến tranh tạm thời được dời sang ngày khác...

...

Phòng 1, kí túc xá khu A...

Trâm Anh thở dài. Cô đưa li nước ép táo lên miệng uống 1 ngụm rồi tiếp tục dọn đồ.

Nó và hắn, Diệu Chi và Tuấn Kiệt ở phòng số 1, Trâm Anh thì bị đá qua phòng 2 ở với Mạnh Hoàng... Một tuần...

Hơi bị buồn...!?

—ZzzzzzzzzzzzzzzzzzzZ

Sáng sớm, Diệu Chi và Tuấn Kiệt chạy ào qua đập cửa phòng Trâm Anh và Mạnh Hoàng. Nhỏ và Kiệt đã thấy cảnh không nên thấy...

Lúc ấy là 5h30 am.

Trâm Anh vừa mở cửa thì nhỏ đã kéo tay cô chạy qua phòng 1. Mạnh Hoàng cũng bị Tuấn Kiệt lôi đi trong khi anh vẫn chưa tỉnh ngủ.

Cánh cửa phòng bật mở. Ló vào trong là bốn cái đầu nhấp nhô nhiều chuyện. Cảnh tượng kinh khủng đập vào mắt họ, hắn nằm dưới đất ôm nó ngủ ngon lành. Trâm Anh suýt la lên thì cô bị Diệu Chi lấy ta bịt miệng lại, nhỏ khẽ nói:

- Chị Trâm Anh có máy ảnh không? [chờ, đi học đem máy ảnh làm gì?]
- Có... [Whattt...?]

Trâm Anh gật đầu hiểu ý rồi chạy vụt về phòng. Chưa đầy 5 phút, cô quay trở lại mang theo chiếc máy ảnh trên tay. Cả ba người nhìn nhau cười lém lỉnh [trừ ai thì các bạn hiểu rồi đấy], Diệu Chi đưa cái máy ảnh lên chụp “tách...tách...” làm tang chứng. Tấm hình lập tức hiện rõ trên tay [máy chụp hình lấy liền mà].

Nhỏ, Kiệt và Trâm Anh cầm tấm hình tống tiền chạy như bay về phòng chờ dịp đăng tin tìm người. Có Hoàng vẫn đi chậm, anh thấy hơi khó chịu, nhưng hình như không phải ghen...

...

1 tiếng, 2 tiếng trôi qua, cả đám vẫn khò khò ngủn lành vì chẳng có em nào to gan vào quấy rối.

7 giờ 30 sáng, học sinh đã tập trung vào lớp cho tiết đầu thì những siêu sao còn choàng tay nhau ngủ. Ông thầy hiệu phó hiệu trưởng cũng chẳng dám lên đánh thức các thiếu gia tiểu thư vì sợ bị đám quý “trảm” tại chỗ. Coi như, tụi nó cúp học buổi sáng.

...

11 giờ trưa, ánh nắng gay gắt của buổi trưa chiếu qua khung cửa sổ. Mạnh Hoàng choàng dậy, vươn vai rồi đi thẳng vào nhà vệ sinh, anh mặc kệ Trâm Anh vẫn đang nằm ngủ [chắc do đêm qua thức khuya, sáng sớm bị phá nữa]. Kiệt nhả ta cũng vừa thức, đang ngắm nhỏ Chi...

Đang vệ sinh cá nhân thì Hoàng nghe tiếng la long trời lở đất phát ra từ phòng nó. Các ông tám bà tám [bao gồm những người đã dậy + những người đang ngủ] xách dép chạy qua phòng nó thì thấy hắn và nó đang ngồi nhìn nhau, hét um trời. Chi lôi trong túi áo khoác ra 1 tấm hình rồi đưa cho nó.

Lướt qua tấm hình, nó và hắn lại nhìn nhau. Nó nhớ lại cái chuyện hồi tối

Zzzzzzzzzz.The_past.zzzzzzzzzZ

Đêm hôm qua...

Hắn là con trai nên đương nhiên phải ngủ dưới đất nhường chỗ cho nó ngủ trên giường [bên ố kia thì Trâm Anh ngủ giường tầng với Mạnh Hoàng. Dứa giường trên đứa giường dưới. Hai người kia đương nhiên là ngủ chung].

Cả hai nhanh chóng chìm vào giấc ngủ với những cơn ác mộng thú vị [đúng hơn là mơ].

Nhưng vì chiếc công trên tay, muôn xoay người cũng khó nén nó đành quay mặt về phía hắn mà ngủ. Đang ngủ ngon lành thì hắn dở chứng xoay người giật luôn nó xuống dưới đất. Nó hoảng hốt vùng ra nhưng bị hắn tóm lấy là cái gối ôm nén ôm cứng ngắc [-.-].

Sau một hồi vật vã trả người, nó cũng đành chịu thua cái vòng ôm của hắn nên nằm im chịu trận. Hạ Băng Băng chưa từng chịu thua ai lại phải chịu thua dưới tay Trần Thiên Du. Mệt quá, nó ngủ thiếp đi tới sáng hôm sau.

Zzzzzzzzz.The_present.zzzzzzzzzZ

Cả đám lại được một phen cười lăn lóc trước sự éo le của hắn và nó. Nó thì đỏ mặt quay đi chẳng nói tiếng nào còn hắn thì gầm lên ầm ĩ.

Cười đã đời xong, tụi nó cùng nhau xuống phòng ăn ăn sáng [phải gọi là ăn trưa mới đúng nhỉ]. Chiều nay, tụi nó hứa hẹn sẽ phá banh nhà lầu...

ZzzzzzzzzLoadingzzzzzzzzZ

Bước vào nhà ăn, hàng ngàn con mắt nhìn tụi nó ngưỡng mộ lẩn ghen tị đều có. Diệu Chi với Tuấn Kiệt giờ đây tay trong tay làm các nam sinh, nữ sinh khác nhìn muôn nể con mắt.

Diệu Chi và Tuấn Kiệt thì, chời ơi, ngọt ngào dẽ sợ. Bữa trưa sẽ thật yên bình nếu không có trận chiến đồ ăn của nó và hắn. Nhưng biết đâu ở một góc trong phòng ăn đó, 1 cô gái khẽ nhíu mắt, nhìn chăm chăm vào nó đang giành giật đồ ăn với hắn. Ánh mắt đó hồn lên tia căm hận và ganh tị.

Trời đang mưa...

Nó là người ăn xong đầu tiên, chạy vụt ra ngoài kéo luôn hắn chạy theo để lại đằng sau ba đứa ban đang cười nguy hiểm và một người không-cảm-xúc. Nó ra đứng hứng mưa mặc ưa đang rơi, miệng cười thích thú.

- Oa, mưa mát quá! - nó reo lên
- ĐIÊN à BĂNG BĂNG, vào ngay, cảm lạnh bây giờ - hắn kéo nó vào
- Ô, mưa, tôi đang chơi với mưa cơ mà - nó nhăn mặt nhìn hắn
- Thôi cho tôi xin, cô ra mưa đúng thế tôi cũng phải ra, chẳng nhẽ đứng cho tới bệnh à - hắn cốc vào đầu nó rồi lôi cổ nó về lại chỗ bàn ăn...

YiYuo

Đã in dấu dép

P/s: nhân vật chính lộ diện ~.~ Hạ Băng Băng =D

10. Chap 7: Đêm

Hé nhô mọi người...! Yi đã trở lại và vác chap 7 đến ọi người đây =))

Enjoy

~ZzzzzzzzzzzLoadingzzzzzzzzZ

Sau khi ăn uống no nê thì cả đám cùng hành quân lên lớp học.

Lớp của đám tụi nó là lớp H...

Khỏi phải bàn cãi, Tuấn Kiệt nắm tay Diệu Chi ngồi cùng một bàn, làm áy đứa con gái trong lớp nhìn nhỏ chăm chăm, đặc biệt là Phương Đan [xem chap 3 để biết thêm chi tiết về Phương Đan]...

Nó và hắn tất nhiên phải ngồi chung. Vì cái vật cô giám thị sử dụng để "trói" nó và hắn không cho phép hai người xa nhau. Hắn thì vô tư ngủ ngon lành, mặc cho nó đang lạnh sống lưng vì ánh nhìn của mấy đứa trong lớp, và Hoàng Linh.

Trâm Anh ngồi sau bàn nó, ngồi với Mạnh Hoàng. Một phần vì muốn kiểm soát nó cho nó đỡ quậy, cô cũng muốn bên cạnh Hoàng. Từ xa, có một ánh mắt ghen tị nhìn cô, không ai khác ngoài Thanh Hiền.

Thật sự không biết có phải là tụi nó đi học không. Hắn thì ngủ ngon lành, nó thì pha pha chế chế mấy lọ xanh đỏ tím vàng trên bàn. Trâm Anh thì ngồi đọc sách [đương nhiên là không liên quan đến bài học], IQ của cô đã vô địch rồi. Mạnh Hoàng ngồi im, anh vừa nhìn nó, vừa nhìn Trâm Anh, một cô gái rất giống Sun, một cô gái làm tim anh đậm nhanh như khi anh ở cạnh Sun, khó hiểu. Còn Diệu Chi và Tuấn Kiệt thì miễn bàn. Tình tứ không thèm chú ý đến bài học...

...

Tan học thì trời cũng đã gần tối, ông mặt trời dựa lưng vào đám mây trắng bồng bềnh ở phía Tây, tùng đứa con nắng của ông vẫn mơ trớn vui chơi nhuộm đỏ cả một vùng trời.

Mặt đất vẫn còn những vũng nước mưa đọng lại, tùng cơn gió mát len lỏi qua những tán cây...

Mặc dù sắp tối, nhưng ở trong trường thì chán nên Tuấn Kiệt cũng lập ra một kế hoạch đi chơi bên ngoài. Có lẽ hơi khó nhưng nói chung cũng dễ...

- Nay, tu mìne ra ngoái chơi đi - Tuấn Kiệt hí hửng nói
  - Được được - Diệu Chi đồng tình, gì chứ đi với Tuấn Kiệt thì nhỏ ok ngay.
  - Làm sao ra được? - Trâm Anh ngạc nhiên hỏi, cô không biết dám nhóc này sẽ làm gì.
  - Yên tâm - Kiệt nháy mắt tinh nghịch ra vẻ đã tính sẵn từ trước - Hoàng, có đem súng không?
  - Ủ có, làm gì? - Mạnh Hoành rút cây súng trong túi quần ra
  - Cho tao mượn

Kiệt giật lấy cây súng trong tay Mạnh Hoàng, ngoắc tay Diệu Chi theo, rón rén chạy vào phòng hiệu phó. Lát sau, câu và nhỏ chạy ra với 6 cái phiếu ra cổng có chữ ký chứng nhận của ông thầy trên tay

- Thé nào? - nhỏ hất mặt ra vẻ
  - Cậu làm gì ông ấy thế? - nó kéo theo hắn lăn tăn đến bên cạnh nhỏ và Kiệt
  - Đơn giản thôi, chia súng hăm dọa

Cả đám phì cười vì cách trốn trường của cái couple loi nhoi này, kể ra cũng hay. Ai cũng vui vẻ nói chuyện trừ Mạnh Hoàng và cái cặp đôi dính nhau.

ZzzzzzzzzzLoadingzzzzzzzzZ

Nó chỉ điểm cho cả bọn đến khu vui chơi WindSky. Khu vui chơi này có thể nói là nổi tiếng nhất ở thành phố của tui nó, ngày và đêm đều rất đông người.

Khi chiếc BMW của tụi nó vừa dừng ở cửa khu vui chơi thì gần như tất cả ánh mắt của mọi người đều dừng lại ngay chiếc xe, khi tụi nó bước xuống.

Điều Chi kéo tay Tuấn Kiệt chạy đến chỗ mua vé tàu lượn siêu tốc. Ô hô hô, nhỏ này thích cảm giác mạnh...

- Nay, em đù can đàm chơi không đấy? Nhưng làm gì kéo anh ghê vậy? - Tuấn Kiệt hỏi Nhỏ quay đầu lại, nhìn Kiệt “menlý” đang phủ phủ cái áo, chỉ biết gãi đầu cười =))
  - Dương nhiên là em thích chơi. Không tin anh hỏi Băng Băng đi :v Không lẽ... anh sợ à?
  - Làm gì có...! Anh với Thiên Du là trùm chơi cảm giác mạnh đấy nhá =D

Hai đứa nhóc cứ trêu nhau qua lại làm mọi người phì cười. Ôi cái cặp đôi trẻ con.

Tối đó có thể nói là tụi nó quẩy nát cả khu vui chơi. Nơi đâu cũng có dấu chân của tụi nó bước qua. Sau khi chơi khoảng chục trò, Chi và Kiệt xin phép tách ra đi chung [cho riêng tư ấy mà :>]

Chỉ còn lại nó, hắn, Trâm Anh và Mạnh Hoàng. Trâm Anh thì vừa nhìn thấy cái khu vực xem sách thì đi thẳng vào trong, Black Wings, đối với cô, nơi này là đặc biệt, cả Mạnh Hoàng cũng vào trong đó, đang đi, anh quay lại và bước đến chỗ nó...

- Băng Băng, em vào luôn chứ?
  - Dạ...thôi anh à. Em...em không thích đọc sách -_-
  - Ủ, vậy anh vào nhé!

“Là thật, bình thường Sun thích đọc sách lăm cờ mà?” có thể nói 1000 câu hỏi vì sao đang nhảy tung tung trong đầu Mạnh Hoàng. Anh thấy cô gái này, sao khác khác Sun...

Còn lại nó và hắn bơ vơ đang dính nhau đứng ở ngoài. Nó thấy chán kinh khủng. Quay sang *khều khều* rồi *chọt chọt* hắn, nói:

- Này, Thiên Du, đi...đi dạo được không? Bên kia...

Nó nói rồi chỉ sang chỗ cây cầu phía xa. Bên dưới là dòng sông lấp lánh, hòa lẫn vào ánh trăng tan. Huyền ảo. Lấp lánh. Nói chung là, tuyệt. Hắn gật đầu.

...

[Tác giả không dám miêu tả chỗ Chi - Kiệt, sến kinh khủng, hơ hơ...]

Khu vực sách Black Wings, khu vui chơi WindSky...

Mạnh Hoàng ngồi đọc sách. Anh đang lựa thời cơ thích hợp để bí mật đi đến tủ sách NightSky, tủ sách bí mật của tổ chức BlackWings. Và khu vui chơi này, đúng, đúng đầu là Ken - bang chủ BlackWings.

Zzzzzzzzzz.Giới_thiệu.zzzzzzzzzZ

BlackWings là tổ chức mafia đứng đầu trong thế giới ngầm của thành phố X. Có số thành viên cán mốc triệu người.

Quản lí tổ chức gồm 4 người: 3 nam 1 nữ. Bang chủ - Ken. Bang phó - Kai. Bang phó - Yul. Nữ quản lí - Pj.

Hiện tại trong tổ chức chưa ai biết được gương mặt của nữ quản lí. Chỉ có bang chủ và bang phó biết mặt.

Zzzzzzzzzz.Quay_lại_truyện.zzzzzzzzzZ

Mạnh Hoàng bước đến vị trí cất sách bí mật, thì anh thấy 1 người con gái với mái tóc màu tím, không ai khác, là Trâm Anh.

- Tại sao cô biết chỗ này? - anh hỏi

- Chuyện đó có cần thiết phải biết hay không? - Cô trả lời. Có nỗi buồn vô hình nào đấy dâng lên trong lòng cô.

Cô lặng lẽ quay đi. Để lại Mạnh Hoàng đứng đó với rất nhiều câu hỏi. "Rốt cuộc, cô gái này là ai?"

Trên tay Trâm Anh, cuốn sách "BlackWings - Sun"

ZzzzzzzzzzLoadingzzzzzzzzZ

Cầu S-K-Y...

- Nay, sao tôi thấy anh có vẻ lạnh lùng với người ngoài, nhưng khi đi chung với Kiệt, Hoàng và chúng tôi lại khác...? - nó hỏi hắn, rồi ngược mặt lên trời, đón từng cơn gió慷慨 vào mặt.

- Có lẽ... do tôi là con người như thế. Và bốn phận của tôi, không cho phép tôi đối xử thân thiết quá với mọi người...

- Chúng tôi là ngoại lệ?

- Đúng.

Bỗng dung nó thấy hắn lúc này, thật bí ẩn. Có nhiều thứ nó vẫn chưa hiểu hết về hắn.

Tiếp tục đi, sải từng bước chân vô định trên cầu. Nó và hắn vô tình đụng phải 1 đám côn đồ. Tên đầu sỏ mặt mày giang hồ, ngầu như con trâu. Chính xác thì bọn chúng lớn hơn hắn 1 tí. Tên nào tên nấy nhuộm đầu xanh đỏ tím vàng, áo quần xộc xệch. Sau cú va chạm ấy, tên đại ca nhìn chằm chằm vào nó, định giờ trò sàm sỡ [chết mất thôi].

Hắn nghĩ ra một điều gì đó.

- Mở khóa còng. Rồi các người muốn làm gì cô ấy *chỉ sang nó* thì thoái mái.

May cho hắn là đám đầu trâu mặt ngựa kia vừa nhặt được chiếc chìa khóa [có vẻ hư cấu :>]. Vừa khít với khóa còng.

Sau khi chiếc còng được mở ra. Hắn tung cho thằng đại ca 1 đấm, kéo tay nó chạy đi. Tiếc là bị tụi đàn em của thằng kia chặn lại.

Rõ ràng là muốn gây sự đây mà!

- Nếu mà muốn đi thì quì xuống xin lỗi tao, vì cái đầm - thằng đó bước đến trước mặt hắn rồi nói
- Mày mơ à - hắn cười khẩy - đánh nhau thôi mà, thích thì nhào vô. Solo hay tập thể? Tùy.

Mặc dù đang đứng trước mặt 6 thằng giang hồ đường phố nhưng hắn vẫn nói ra cái câu mang đậm tính chất chiến tranh ấy. Gạt nó sang một bên, hắn ung dung bước đến trước mặt tụi kia, đút ray vào túi quần.

- Thằng này lão... Tụi bay, nhào vô. Đập cho nó hết chảnh... - thằng đại ca gầm lên như tên điên trốn trại.

Tên đại ca vừa dứt lời thì cả 5 tên đàn em cùng nhào vô chỗ hắn đang đứng. Hắn cũng không phải dạng vừa...

Một tên bị đánh đến ngất xỉu. Một tên bị hắn đá ngã ra đường. Nào đầm nào đá túi bụi. Thật sự chứ mấy thằng này đối với hắn chỉ là dạng tép riu. Thằng cuối cùng - tên đại ca thì có vẻ khó ăn hơn. Nhưng không phải là không thể thắng.

Thằng đó lao đến chỗ hắn chư con hổ đói [hay tên tâm thần nhỉ?], vung tay lên tính đấm hắn, hắn nghiêng đầu né được. Tên đó lại vung tay trái, hắn dùng tay đỡ. Một đánh một đỡ. Đến lúc này thì tên đại ca đã nổi điên.

- Thằng c.h.ó, bộ mày chỉ biết đỡ thôi à? Thế để tao đập cho con người yêu mày *liếc qua nó* không nhận ra mày luôn.

- Giỡn đủ rồi. Chân.

Hắn vừa cất tiếng, tên kia chưa hiểu gì thì đã cảm thấy chân mình đau đớn, có thể gọi là như xương đang bị nứt không nhỉ?

- Vai.

Chưa kịp định thần lại thì tên đó lại bị hắn giáng một đòn vào vai. Cứ tưởng tượng như vài tạ đá rơi xuống ấy...! Tên đó tính trả đòn thì hắn lại tiếp tục.

- Bụng.

Lên gối. Có thể nói đòn của hắn đẹp-như-mơ. Tên kia không thể đánh trả được. Đang tính ra chiêu cuối để tiễn em này về bệnh viện thì hắn nghe tiếng ai đó hét từ phía sau... Thêm tiếng "vút" như một cái gì đó đang lao thẳng xuống...

"Thiên Du, nguy hiểm....."

---

x..YiYuo..x

Đã in dấu dép

P/s1: end chap tại đoạn này có vẻ dễ làm rds nổi khùng nhỉ ~.~ Game show đây =)) thử tài thám tử của mọi người nhá...! Theo mọi người suy luận chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo nè...?

P/s2: chap này anh đẹp trai của chúng ta lộ diện. Mọi bà con cô bác chiêm ngưỡng dung nhan của anh Trần Thiên Du à ~.~

11. Chap 8: Em Có Cần Bảo Vệ Tôi?

À, cho Yi nói nhảm tí nha. Có nhiều bạn hỏi Yi lịch up của Love School . Yi xin đáp là... Yi viết theo cảm hứng =]]

Yi sẽ cố gắng up chừng 2-3 ngày 1 chap hoặc 1 ngày 2-3 chap tùy hứng.

Chap này Yi tặng KelsyDinh nhé ~.~ thám tử đoán chuẩn đấy =)

Còn SandyExo hơi chậm chân tí. Yi sẽ tặng một chap khác nha!

Enjoy

~ZzzzzzzzzzzLoadingzzzzzzzzZ

- Thiên Du, nguy hiểm...

Nó hét lên rồi chạy vội sang chỗ hắn...

Hắn nghe tiếng hét thì quay lại, thấy cái cảnh nó ngã ra mặt đất, thẳng đòn em khi này bị hắn cho đòn đánh lăn lóc bên cạnh...

Lời kể của nó

~Trong lúc Thiên Du đánh nhau với tên cầm đầu, thì có một tên đòn em gượng dậy, cầm một cây gậy, lao thẳng đến chỗ Thiên Du...

Lúc đó, thật sự tôi chẳng nghĩ được gì. Khi thấy cái thằng tóc xanh lè kia cầm cây gậy tính giáng xuống đầu Thiên Du, thì y như có một lực vô hình đẩy tôi tới.

Không biết tôi có điên hay không nữa? Hắn ta thì dùng hết sức giáng cây gậy đó xuống đầu Thiên Du, tôi thì...dùng tay đỡ rồi hất hắn ta ra.

Cả tôi cũng ngã.Ơ, có thể nói thế nào nhỉ? Tay tôi lúc đó té đi, cảm giác đau len lỏi trong từng khớp xương. Cú ngã cũng không nhẹ. Để để hàng ngàn ngôi sao bay trên đầu tôi.

Tôi choáng...

Yi *giật bàn phím* kế tiếp...

Chưa kịp định thần thì hắn thấy thằng đòn em kia lôi trong túi quần ra cái dao bấm.

Mục tiêu của tên đó là nó. Đúng, là nó. Nếu nó không cảm lại thì tên đó thành công trong việc hạ gục hắn rồi.

Nó cũng lơ mơ thấy được. Nhưng sức đâu mà chạy nữa bây giờ. Choáng. Là cảm giác duy nhất nó cảm thấy. Nó phó mặc cho số phận. Nó thua rồi...

10s trôi qua, nó vẫn an toàn. "Chuyện gì xảy ra vậy?" nó nghĩ. Từ từ mở mắt, cảnh tượng trước mắt làm nó phát hoảng.

Hắn đang đứng trước nó. Tay hắn giữ chặt con dao. Chỗ hắn cầm, là lưỡi dao, chứ không phải tay kia hay cán dao. Có lẽ do vội quá.

Nó nhìn trân trân vào bàn tay hắn. Từng vết máu đỏ chảy xuống. Mỗi lúc một nhiều. Nhưng, nó thấy lạ, khuôn mặt hắn không giống đau đớn tí nào. Nhìn nó cứ bình thản, nhưng lúc này, khuôn mặt ấy không kém phần lạnh lùng.

Hắn dùng tay còng lại, rút cây súng từ trong túi áo ra.

ĐOÀNG...

Tiếng súng vang lên át cả tiếng gió. Tên kia buông dao, ngã xuống. Nó cảm thấy mỗi lúc một rõ mùi tanh của máu.

- Đó là hậu quả của việc đụng tới những người xung quanh tôi. - hắn lạnh lùng nói rồi đi tới chỗ nó, đỡ nó lên lưng để cõng.

- Thiên Du, tay anh... *chỉ chỉ*

- Tôi không sao. Lên đi tôi cõng. Cô không tự đi nổi nữa phải không?

- Nhưng... - nó ngập ngừng

- Tôi bảo lên thì lên nhanh...! - hắn hét lên. Ai bảo nó thử lòng kiên nhẫn với hắn làm gì.

Nó cuồng cuồng leo lên. Hắn cõng nó ra khỏi cái chiến trường đầy máu me này. Một tay đút vào túi áo khoác.

Nó gọi điện ọi người. Nó cảm thấy ám áp lầm, được hắn cõng đúng là thích thật. Dựa vào vai hắn, nó thấy ám áp làm sao. Chắc do mệt quá, nó thiếp đi. Trước khi mê man, nó còn nghe tiếng hắn thì thầm.

“Em có cần phải bảo vệ tôi không? Băng Băng...”

Không lâu sau, chiếc BMW do Hoàng cầm lại đỗ ngay trước mặt hắn. Mạnh Hoàng vội xuống xe rồi đỡ nó lên, cho nó ngồi cạnh Diệu Chi. Anh cảm thấy hơi lo. Hắn vẫn đứng bên ngoài, một tay bỏ trong túi áo. Tuấn Kiệt nhảy phóc xuống xe, bảo mọi người về trước. Trâm Anh viện cớ bảo sang hiệu sách ven đường, sẽ về sau. Mạnh Hoàng nhanh chóng lái xe về kí túc xá.

Sau khi chiếc BMW đi xa, Tuấn Kiệt mới quay lại nhìn hắn, mặt đầy sát khí. Giật tay hắn ra khỏi túi áo, Kiệt nhìn chăm chăm vào bàn tay.

Máu vẫn chưa có dấu hiệu ngừng chảy, tuy nhiên nét mặt của hắn vẫn không thể hiện bất kì sự đau đớn nào.

Gì chứ giấu Tuấn Kiệt không có dễ, Kiệt đã quá quen với mùi máu rồi.

- Đến bao giờ cậu mới thôi cái trò mặc áo chảy như vậy hả? - Kiệt hét lên

- Tớ ...

Có thể nói Kiệt và hắn rất thân với nhau. Mạnh Hoàng thân nhưng không bằng. Hoàng ít khi tham gia mấy cuộc chiến đẫm máu. Hắn và Tuấn Kiệt thì vào sinh ra tử với nhau đã 5-6 năm rồi. Nhất là thời gian này, Mạnh Hoàng luôn chú ý đến nó - người mà hắn yêu.

- 5 năm rồi vẫn không khỏi à? - Trâm Anh bước đến, nhẹ nhàng hỏi

- Ủ.

- Thiên Du, cậu không cần lo lắng quá nhiều. Con bé Băng Băng, nó không yêu Hoàng đâu mà lo. Tôi biết, chỉ là cảm nắng nhất thời thôi. - Trâm Anh nói tiếp, cô vừa nói vừa vuốt mái tóc dài của mình.

- Cảm ơn cậu, Pj. Ken tin, Yul sẽ nhận ra Pj, nhanh thôi.

Cuộc nói chuyện kết thúc cũng là lúc hắn gục xuống vai Tuấn Kiệt. Máu của hắn nhuộm đỏ cả một vùng mặt đất bên dưới.

- Pj, cậu về trước đi. Tớ sẽ đưa Thiên Du vào bệnh viện. Cậu không nên về cùng bọn tớ, thân phận của cậu không nên để Băng và Chi biết sớm. - Tuấn Kiệt nói.

- Được.

Trâm Anh bắt taxi về lại kí túc xá. Còn Tuấn Kiệt đưa hắn vào bệnh viện. Không nói quá lên chữ có lẽ mấy bệnh viện trong thành phố tồn cả ngàn cc máu cho hắn chứ chẳng chơi (—)

Tối nay, hắn và Kiệt không về kí túc xá...

ZzzzzzzzzzzLoadingzzzzzzzzZ

Kí túc xá khu A, trường Black Star...

Nó mở mắt, hiện giờ nó đã khỏe hơn rồi. Người nó nhìn thấy đầu tiên là Mạnh Hoàng. Anh ngủ gục bên giường nó.

“Chắc anh ấy ở đây nãy giờ...” nó nghĩ. Tự nhiên nó thấy vui vui. Ủ thì Mạnh Hoàng vừa đẹp trai, vừa dịu dàng. Chứ không gây nhau với nó như hắn. “Ô mà thằng kia đâu? Không ở đây với mình, chắc ngủ rồi.” vâng, thằng kia không ai khác, chính là thằng có cái tên Trần Thiên Du.

Nó nhìn sang giường bên, thấy Trâm Anh nằm nhắm mắt [nhưng có ngủ đâu]. Nó nhẹ nhàng lấy tay vuốt tóc Mạnh Hoàng.

- Em tinh rồi à? - Hoàng thức giấc, nhẹ nhàng hỏi nó.
  - Em xin lỗi, đã làm anh thức giấc. - nó rồi rít xin lỗi
  - Không sao. Em tinh là tốt rồi. - Mạnh Hoàng cười với nó. Trông nụ cười của anh thật đẹp.

Nó nhìn anh cười mà thấy hơi rung động. Anh dịu dàng là thế. Còn hắn thì...

“Thằng kia không biết bao giờ mới cười dịu dàng như Hoàng nữa? Hơ, sao tự nhiên lại nghĩ tới hắn ta nhỉ
>< không=””>

Trâm Anh vẫn chưa ngủ. Cô thấy hết. Cô nghe hết. Một giọt nước cay cay, mặn mặn chảy xuống từ khóe mi. Cô không biết, bao giờ Mạnh Hoàng mới nhận ra cô. Khi cả tính cách, khuôn mặt của cô đã thay đổi không ít. Trâm Anh biết, em gái cô không thích Hoàng, nó chỉ xem Hoàng là anh, như xem cô là chị.

— —

%YiYuo%

Đã in dấu dép.

Game Show

_Câu hỏi đợt này hơi khó :> mọi người cố gắng nhé...! Đố mọi người cái câu “5 năm rồi vẫn không khỏi” của Trâm Anh là như thế nào nè? Thiên Du nhà ta bị gì nhỉ?

gợi ý: những chi tiết đầu dầu của chap này sẽ giúp ích ọi người đó :>

GOOD LUCK

P/s: chap này có vẻ ngắn, mọi người cho Yi xin lỗi nha. Mong mọi người luôn ủng hộ Yi. Yi yêu mọi người

12. Chap 9: Hiểu Lầm

Yayyyy, Yi đã trở lại rồi đây =D mọi người tối ấm và ngủ ngon nhé...! Oyasuminasai <>

Game show chap 8 tỷ #Ru đoán đúng rồi nè ~.~ cơ mà loại nhân vật này có bị trùng lắp chưa a ?

Chap 9 này tặng tỵ Ru nha...!

Mọi người xem tiếp nhé! Enjoy

~ZzzzzzzzzzzzzLoadingzzzzzzzzzzZ

7h a.m...

Nó thức giấc thấy mọi người đang chuẩn bị đến lớp. Mạnh Hoàng đứng chõ bàn học dọn cặp sách cho nó. Trâm Anh đi ra cửa với Diêu Chi. Tuấn Kiêt cũng đã về. Riêng hắn thì nó chẳng thấy đâu.

- Em dậy rồi thì chuẩn bị đi học, ngủ hoài à - Hoàng nheo mắt với nó. Anh đang vui, vì tối hôm qua nó nói chuyện, nó cười với anh.
  - Em biết rồi ! - nó cười rồi lon ton đi làm VSCN, vừa đi vừa hát bài Night Song

Mạnh Hoàng nhìn nó, lắc đầu cười cười. Anh thấy nó rất rất giống Sun. Trâm Anh đứng ngoài cửa nhìn rồi đi thẳng lên lầu bộ lại mấy người kia.

Hai tiết đầu nó ngồi một mình. Đến tiết thứ ba, cô giáo đang giảng bài, một số thành phần chăm chú học. Trâm Anh ngồi đọc sách, Mạnh Hoàng nghe nhạc và nhìn nó. Chi và Kiệt đang ngủ, nó thì đang luyện cuốn sách Sunrise...

RÀMMMM...

Cánh cửa lớp sổ xuồng, cả lớp tròn xoe mắt, nó giật mình thầm nguyền rủa cái người cắt đứt dòng tư tưởng của nó.

- Hắt...xì....

Hắn đi từ ngoài cửa vô lớp thì hắt xì liên tục [oi chị Băng ác tội]. Đặt chiếc cặp lên bàn, hắn quay sang nhìn nó.

- Cô khỏe chưa?

- R...rồi... - nó nói, rồi nó nhìn xuống tay hắn - đã được một lớp băng trắng quấn quanh.

Nó thắc mắc làm gì tối qua hắn không về. Nó cứ nghĩ hắn đi chơi đâu đó, không quan tâm gì đến nó. Bất giác, nó quay sang Mạnh Hoàng. Ánh mắt chạm nhau, hai người cùng cười.

Nó đâu biết được, tối hôm qua khi nó về, hắn đã ngất đi, Tuấn Kiệt phải đưa hắn vào viện. Chắc do nắm chặt, nên lưỡi dao cưa vào tay hắn, rất sâu... Tỉnh dậy là hắn trốn viện về lớp ngay.

4 tiết học trôi qua...

Thay vì lên kí túc xá để nghỉ trưa. Cả đám tập trung ở khu vực hồ bơi của trường gần khu kí túc xá [đã bảo trường này rất giàu mà]. Hắn [bị thương vẫn chịu chơi], Diệu Chi, Tuấn Kiệt thì xuống hồ bơi, số còn lại thì ở trên bờ tắm nắng.

- Tớ quay lại phòng ăn mua tí nước nhé, Chi, Kiệt, chị hay, anh Hoàng, mọi người uống gì không?

- Có! Hai lon Ken [cho Kiệt và hắn], một trà đào [cho Chi], một nước cam [cho Trâm Anh] - Kiệt, Chi và Trâm Anh đáp

- Cô mua cho bọn họ thôi à? - hắn giả vờ hỏi

- Đúng, anh muốn uống thì tự mà mua - nó nói rồi quay mặt đi.

- Để tớ đi với Băng Băng. - Mạnh Hoàng nói rồi chạy đi.

Trâm Anh thấy vậy, cũng muốn cảm lâm nhưng không làm được gì. Cô đứng dậy nhảy xuống hồ bơi. Có lẽ làn nước mát lạnh sẽ làm cô thoải mái hơn.

Sau khi rời khỏi kí túc xá, nó tung tăng đi đến nhà ăn. Đi được nữa đường, chợt có 1 đám người chặn nó lại. Cầm đầu bọn chúng là một cô gái có mái tóc đen tết thành 2 chùm. Khuôn mặt xinh xắn nhưng toát lên vẻ gian xảo. Phải, chính là Linh. Và còn có hai đứa đàn em của nó là Phương Đan và Thanh Hiền nữa.

- Mấy cô muôn gì?

- Tao muôn giết mày vì đã cướp Thiên Du của tao, và tự giới thiệu, tao là Võ Hoàng Linh, hân hạnh được biết mày.

Nói rồi, Linh quay sang đám đàn em ra lệnh xong lên. Không chuẩn bị từ trước, nó bị lanh những cú đánh thật đau vào bụng, vào mặt. Máu từ vài chỗ chảy ra. Nó đau, đau lắm. Linh giật lấy con dao của 1 tên đàn em, tính đâm một nhát vào bụng nó.

- Này, Băng Băng. Cẩn thận.

Mạnh Hoàng vừa đuổi đến chổ nó, thấy vậy, anh lao ra kéo nó sang một bên. Con dao của Linh xẹt ngang cánh tay anh.

Linh thấy vậy thì tức lấm, ra lệnh cho đàn em rút lui. Để lại nó đang né đau loay hoay lo lắng cho Mạnh Hoàng.

Máu từ cánh tay Mạnh Hoàng chảy ra. Thế quái nào hai ngày nay nó cứ thấy máu mãi thế này? Nó vội đỡ anh dậy, đưa vào phòng y tế của trường.

ZzzzzzzzzzzzLoadingzzzzzzzzzzZ

- Sao Băng Băng đi lâu về thế kia? - Diệu Chi nhìn đồng hồ trên tay rồi hỏi

- Ủ nhỉ, hơi lâu rồi - Kiệt nhảy lên, mình mẩy đẫm nước của hồ bơi.

Nghe tới đây thì hắn vớ lấy cái áo, chạy vụt đi. Trâm Anh cũng leo lên bờ chuẩn bị đi tìm nó.

Kotori to onaji iro

Nemurenu yoru ni

Hitori utau uta

Wataru kaze to issho ni

Omoi wo nosete tobu yo

Yoru no sora ni kagayaku

Tooi gin no tsuki

Yuube yume de saite 'ta

Nobara to onaji iro

[Night Song - Tomoyo]

Hắn vừa chạy đi thì điện thoại của Diệu Chi rung lên. Là nó gọi...

- Chi à...! Tao và anh Hoàng về kí túc xá rồi. Mày nói mọi người về luôn nhé.

- Sao mày không nói sớm, làm tao lo muôn chét. Ok, tao và mọi người sẽ về liền.

Nó cúp máy rồi quay sang lo cho Mạnh Hoàng. Anh đã ngủ. Nó nhẹ nhàng nắm lấy tay anh, rồi cũng ngủ thiếp đi.

Về phần mấy người còn lại, chuẩn bị về kí túc xá thì gọi điện cho hắn.

It starts with one...

One thing,

I don't know why,

It doesn't even matter how hard you try,

Keep that in mind,

I designed this rhyme,

To explain in due time

[In the end - Linkin Park]

Khổ nỗi gọi cho hắn thì nhạc chuông reo ầm ầm chõ bàn. Hắn chạy đi mà không mang theo điện thoại.

Mọi người quay về kí túc xá và chờ hắn về, đây là cách duy nhất có thể làm lúc này.

ZzzzzzzzzzzzLoadingzzzzzzzzzzZ

Hắn cứ chạy, chạy mãi. Tất cả mọi nơi trong trường hắn cũng đã tìm hết rồi. Đây là lần đầu tiên hắn lo lắng đến thế, lại là lo lắng ột đứa con gái.

Trời mỗi lúc một tối. Từng giọt mồ hôi đua nhau chảy trên trán hắn.

"Con bé có thể đi đâu được cơ chứ? Còn Mạnh Hoàng đâu, Hoàng đi cùng với con bé cơ mà..." càng suy nghĩ hắn càng lo. Còn một chỗ duy nhất hắn chưa tìm - kí túc xá.

Hắn quyết định đến nơi cuối cùng ấy. Mặc dù cơ hội không cao. Trên đường về, hắn chú ý thấy những vệt máu đã khô trên nền sân. Tăng tốc chạy thật nhanh, là điều hắn làm được bây giờ.

ZzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzZ

Cửa phòng 2, kí túc xá khu A...

Diệu Chi, Tuấn Kiệt và Trâm Anh đang đứng chết trân ngoài cửa. Chuyện gì đã xảy ra thế này. Đúng lúc đó hắn cùng vừa chạy tới.

- Mọi người, thấy... Băng Băng chưa? Nhưng, có việc gì... mà đứng đây... thế? - hắn vừa thở vừa nói. Rồi nhìn vào trong phòng.

Cảnh tượng đập vào mắt quả là làm hắn nhói lòng. Nó đang nằm trên giường, Mạnh Hoàng ngồi nhìn nó nên không chú ý bên ngoài. Hai người họ, đang nắm tay [@@@]

Hắn quay đi. Trong lòng khẽ nhói lên, một cái gì đó, đau lầm. Tuấn Kiệt cũng chạy theo. Trâm Anh và Diệu Chi thì bước luôn vào phòng.

- Hoàng, anh và con Băng... - Chi chỉ chỉ vào nó. Nhỏ đang rất bức
- Lúc anh tỉnh, thấy con bé ngủ gật, nên đỡ lên giường, chứ đâu phải con bé tự leo lên.
- Tay cậu... - Trâm Anh lo lắng nhìn Mạnh Hoàng.
- Tớ không sao...

ZzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzZ

Trời đã tối. Ánh trăng vàng dịu dàng nhẹ buông lên những ánh sao. Trên mái khu kí túc xá có một cậu con trai đang nằm dài ra, mắt nhắm nghiền, có vẻ như không quan tâm đến chuyện xung quanh. Ngồi bên cạnh là một cậu con trai khác, khuôn mặt trẻ con đăm chiêu nhìn xa xăm.

- Thiên Du, mày... không sao chứ?
- Mày cứ yên tâm đi Tuấn Kiệt, tao không sao.
- Lúc chiều...
- Tao không sao.

Cụm từ "Tao không sao" lặp lại hai lần làm Kiệt nỗi điên lên. Hắn thì làm sao giấu cậu được chuyện gì, cái vẻ bất cần đời này, khi cái vẻ ấy xuất hiện, là lúc hắn không ổn tí nào.

- Mày đẹp cái câu không sao đó đi thẳng c.h.ó. Có gì mày cứ nói với tao chứ, hả? Tao biết mày buồn con bé Băng Băng, tao biết hết. Đừng có giấu tao. Sao mày ngốc quá vậy hả?
- Tao xin lỗi. Tao...thật sự...không ổn tí nào =((

Hắn ngồi dậy, nhìn đăm đăm lên bầu trời. Một giọt nước mắt chảy ra. Trước giờ, chỉ có duy nhất Tuấn Kiệt mới thấy được vẻ yếu đuối bên trong hắn. Ngoài sự lạnh lùng bất thường ra, thì hắn cũng đáng sợ, vì mọi người, không ai biết được cái sự ngốc nghếch bên trong hắn...

YiYuo

Đã in dấu dép.

P/s: không biết Yi có bị ném đá không chứ fic này Yi hành anh Thiên Du lắm à :v trải qua nhiều khó khăn thì Du với Băng mới đến được với nhau, vậy đi cho tèn cỗm sâu đậm :3

13. Chap 10: Thay Đổi

Hé nhô mọi người. Yi đã up chap mới rồi đây ạ :v

Enjoy

-ZzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzZ

Sáng hôm sau. Mặt trời đã ló dạng sau hàng cây. Những tia nắng tinh nghịch mơn trớn trên vai, trên tóc của các học sinh trường Black Star.

- Băng Băng, em dọn tập vở giúp anh đi. - Mạnh Hoàng đang làm VSCN thì nói vọng ra
- Vâng

Nó trả lời rồi loay hoay đi dọn tập, dọn vở cho Mạnh Hoàng. Bỗng, nó phát hiện một tấm ảnh anh chụp chung với ai đó. Cơ mà quen quen. Hình như, người trong ảnh, rất giống nó [T/g: đúng hơn là chị cô đây cô nương ạ :v]. Mạnh Hoàng bước ra, nó không nhìn tấm ảnh nữa. Chạy đến chỗ Mạnh Hoàng kéo anh đi học.

Chẳng là nó có trách nhiệm phải chăm sóc cho Hoàng đấy mà....!

Tuấn Kiệt và Diệu Chi nắm tay nhau cùng đi. Nhỏ có vẻ không thích nó đi với Hoàng khi Thiên Du lặng lẽ lên lớp trước. Chỉ biết Thiên Du thích nó. Còn Tuấn Kiệt thì khỏi nói. G-H-É-T luôn là khác. Cậu không muốn thằng bạn thân của cậu buồn. Và Hoàng - có vẻ đã thay đổi.

Zzzzzzzzzzzzzz.The_past.zzzzzzzzzzzzzZ

Sáng sớm, khi mọi người còn say giấc.Hay nói đúng hơn là chưa sáng. Chừng 2h sáng ấy.

Hoàng thức giấc. Nhẹ nhàng gỡ tay nó ra khỏi tay mình. Anh bước ra ngoài. Anh đi thẳng xuống vườn hoa cạnh kí túc xá. Không biết lí do tại sao anh lại muốn xuống đó. Anh thấy hắn và Kiệt đang ngồi ở đó với chục lon bia lăn lóc dưới đất.

Hoàng bước đến, đứng trước mặt hắn. Kiệt thấy vậy thì bước ra ngoài để hắn và Hoàng nói chuyện.

- Đạo này mà không còn nói chuyện với tao như trước - Hoàng nói
- Hay người đó là mà? - hắn vẫn ngược lại, tiếp tục cầm lon bia. Nói đúng 5 chữ
- Lí do là vì Băng Băng?
- Tùy mà suy nghĩ... - 4 chữ
- Tao nghĩ mà nên bỏ cuộc...

Mạnh Hoàng lại nói. Gió ban đêm thật lạnh. Cơn gió luồn qua tóc anh, làm nó tung bay trong gió. Đổi với hắn và cậu con trai đứng đằng xa, anh lúc này thật xa cách.

- Đừng nói nữa... - hắn nói. Đúng 3 chữ
- Nếu Băng Băng đúng là Sun, thì cô ấy chỉ yêu mỗi tao thôi,mày đừng hy vọng nữa.
- Mày im... - hắn hét lên rồi lầm lDRAM lấy cỗ áo Hoàng. Ngôn từ lúc này của hắn chỉ còn 2 chữ.
- Tại sao tao lại không được nói. Con bé chỉ yêu mỗi tao thôi.
- Mày dựa vào đâu để nói hả? Mày có chắc con bé là Sun không? Mày mới chính là người sai lầm Hoàng ạ. Mày có biết những chuyện mày làm đã làm cho nhiều người phải đau khổ rồi không? Hả?

Tuấn Kiệt chạy tới. Cậu không thể để tình trạng này tiếp diễn. Không thì huynh đệ tương tàn mất thôi. Kéo hắn ra khỏi Mạnh Hoàng. Cậu quay sang, mặt buồn buồn. Cảm xúc lẩn lộn.

- Mày sai rồi, Hoàng ạ.

Zzzzzzzzzzzz.The_present.zzzzzzzzzzzZ

Tuấn Kiệt nhớ lại lúc sáng thì nắm tay Diệu Chi chạy vùt đi. Cậu không muốn đối mặt thêm với Hoàng nữa. Chi không hiểu gì nhưng nhỏ cung ngoan ngoãn chạy theo.

Trâm Anh thì đi bên cạnh nó và Hoàng. Hai người kia đang cười nói vui vẻ trông có vẻ hợp nhau lắm. Ừ thì lúc trước Trâm Anh biết gì về Hoàng cũng kể cho nó. Nhưng lâu rồi nó không nhớ Rain là ai [lúc đó nó còn nhỏ nữa]. Cô vừa đi nghe nhạc, bất cẩn, làm lơ mọi chuyện xung quanh.

Bốn tiết học trôi qua với hán quá nặng nề. Đây là lần đầu tiên hán không ngủ trong lớp. Đưa ánh mắt ra nhìn xa xăm ngoài cửa sổ, đeo tai nghe và nghe nhạc. Cái ipod đang phát bài Until You...

Baby life was good to me

But you just made it better

I love the way you stand by me

Through any kind of weather

I don't wanna run away

Just wanna make your day

When you felt the world is on your shoulders

Don't wanna make it worse

Just wanna make us work

Baby tell me I will do whatever

Nhin nó và Hoàng lâu lâu cứ quay lại nháy mắt với nhau. Lòng hắn đau, đau lấm. Nhưng hắn không biết nói thế nào với nó. Nó và Hoàng đang vui vẻ bên nhau [suy nghĩ của hắn], hắn không muốn là người thứ ba.

6 đứa tụi nó ngồi chung với nhau một bàn. Trưa nay tụi nó trốn ra khỏi trường, tập trung ở quán Dark&Light ăn trưa và uống trà đậm đà.

Cả quán ai ai cũng tập trung nhìn đám tụi nó. Trông tụi nó như những thiên thần. Bàn tụi nó dường như là trung tâm mọi ánh nhìn.

Trưa nay nó búi tóc phòng cao, áo pul với quần sooc. Trâm Anh thì váy xanh, mái tóc được tết đuôi cá cẩn thận. Diệu Chi cũng búi tóc phòng giống nó, nhưng mang một chiếc váy màu trắng rất xinh.

Hắn thì vẫn thế, áo thun, quần jeans kèm áo khoác [sự thật là hắn mang làm kiểu chứ không bao giờ kéo áo khoác lên :"]>, Mạnh Hoàng thì áo sơ mi, quần jeans. Tuấn Kiệt cũng như hắn, áo thun quần jeans muôn năm...!

- Băng Băng, lát nữa đi chơi với anh không? - Mạnh Hoàng khều khều nó rồi hỏi.
  - Đi riêng á? - nó đang ăn kem khi thế thì giật mình thả luôn muỗng kem
  - Ủ - anh cười

Trâm Anh đứng dậy đi thẳng qua hiệu sách Flower Winter kế bên. Cô kéo luôn Diệu Chi đi vì bên hiệu sách có truyện Manga, mà Chi là một Otaku.

Nó thấy chị hai và con bạn thân đã đi rồi thì đồng ý đi với Hoàng, nó quay sang hán và Kiệt, thì thấy vẻ mặt đầy sát khí của Kiệt và vẻ lạnh lùng bất cần đời của hán.

≈××YiYuo××

Đã in dấu dép

P/s: chap này Yi xong lúc 0:08 ngày 2-2-2015. Không tính thời gian chèn bìa, chờ mang chay và ngủ tối sáng.

14. Chap 11: Kế Hoạch

Vậy là fic của Yi đã đi được chặng đường dài 10 chap rồi, hị hị *đập bàn cười lớn*

Cảm ơn mọi người đã luôn ủng hộ Yi a :v Cơ mà nhảm đú rồi, vô truyện thôi.

Enjoy

~ZzzzzzzzzzzzzzzLoadingzzzzzzzzzzzzZ

It starts with one...

One thing,

I don't know why.

It doesn't even matter how hard you try.

Keep that in mind.

I designed this rhyme.

To explain in due time

Tiếng chuông điện thoại

- Có chuyên gì - hắng lanh lùng nói

D

- Được roi, tôi và Kai sẽ đến. Cho cù. Khu X thành phố Y.

Hai cúp mây rơi nổ giật với Tuấn Kiệt. Hai người dùng dậy chảo nổ và Mạnh Hoàng rơi leo lên chiếc BMW màu đỏ phóng nhanh đi.

Nó đang rất thắc mắc không biết hắn đi đâu mà không nói lời nào. Mà thôi kệ, giờ nó đi chơi với anh dà. Mạnh Hoàng thì đương nhiên là biết hai người kia đi đâu, nhưng anh không nói cho nó biết. Anh muốn nó thoải mái đi với anh.

“Anh sẽ làm em nhớ lại, Sun à... Hi vọng anh cũng sẽ tìm lại được cảm giác ấy...”

Sau một hồi quyết định, anh dân nó đi đến khu vui chơi Angel, trung tâm thành phố Y, đây là một khu vui chơi rất lớn, vô cùng nổi tiếng ở thành phố Y.

- Oaaaa, vui quá anh Hoàng à...! - nó vừa cười vừa kéo tay Mạnh Hoàng chơi hết trò này đến trò khác trong khu vui chơi.

Có thể nói nó đi khu vui chơi vô cùng nhiều nhưng một nơi đẹp như Angel thì nó chưa bao giờ đến. Mạnh Hoàng thấy vui vui, anh nhớ cái vẻ trẻ con này quá.

Sau gần 2 tiếng đồng hồ quẩy gần sập khu vui chơi. Nó và anh cùng vào nhà ăn nạp năng lượng.

Nó vẫn cái thói thích ăn vặt. Trên bàn toàn bánh kẹo, socola, khoai tây chiên, nước ngọt,...

Anh cốc đầu nó, dẹp gọn mớ fast-food sang một bên. Đưa cho nó ly sữa và cái bánh.

- Em ăn thế này thì làm sao mà được?
- Xì, em thích thế! - nó bĩu môi rồi giương đôi mắt vô cùng *moe* lên nhìn anh
- Này, ăn cho đàng hoàng lát đi chơi nữa chứ - anh nháy mắt rồi nhìn nó cười.

Nó ngồi ăn rất vui vẻ với Mạnh Hoàng. Nhưng đâu biết được, ngay trong thành phố này, đang có một cuộc đấu đá một mắt một cùn.

...

Sau khi đã càn quét hết khu vui chơi, Mạnh Hoàng kêu nó lên xe, phóng thẳng đến tháp Angel, ở ngoại ô thành phố Y, bên cạnh một cánh đồng cỏ lau vô cùng lớn.

Ngồi trên xe, nó có thói quen hay nhìn ra cửa sổ. Đi ngang qua một khu đất trống, bất giác, nó thấy chiếc BMW màu đỏ đậu bên ngoài trông quen quen. Chưa kịp định thần lại thì Hoàng đã phóng xe nhanh qua nơi đó.

ZzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzZ

Tháp Angel...

Nó và Mạnh Hoàng leo lên đỉnh của tòa tháp. Nó thấy rất thoải mái. Hứng từng cơn gió慷慨 vào mặt. Mái tóc hơi nâu của nó ngập trong nắng tưởngh chùng như sáng lên màu bạc. Tự nhiên Mạnh Hoàng thấy như vậy thì không được quen. Anh nhớ, trước kia, Sun có nói, cô không thích gió quật vào tóc vì sẽ làm nó rất rối, không còn đẹp nữa, nhưng bây giờ... Rốt cuộc, trước mặt anh, có đúng là Sun không?

- Băng Băng, anh...anh muốn nói điều này... - Mạnh Hoàng nắm lấy tay nó, rất nhanh.
- Ơ... Chuyện gì à? - nó giật mình, nhưng công nhận, tay anh rất ấm. Không như đêm hôm trước, nắm tay hắn để hắn kéo ngồi dậy mà tay nó cũng lạnh theo tay của hắn.
- Em...em thật sự không nhớ anh sao?
- Nhớ gì cơ à?
- Anh là Rain, và anh yêu em, Sun à...!

Mạnh Hoàng nói như hét lên, nắm chặt lấy tay nó. Rốt cuộc là như thế nào...

I know that we all got one thing

That we all share together

We got that one nice dream

We live for

You never know what life could bring

Coz nothing last for ever

Just hold on to the team

You play for

[B What You Wanna B - Darin]

Nó buông tay Mạnh Hoàng, lấy cái điện thoại trong túi ra. "Chụy 2 is calling". Là Trâm Anh gọi.

- Em nghe à...
- Về nhanh đi Băng Băng, có chuyện rồi
- Vâng.
- Chị cho em 10p, nhanh.

Trâm Anh cúp máy trước, nó quay sang Mạnh Hoàng, bảo anh chở nó về lại kí túc xá...

• ÷YiYuo÷ •

Đã in dấu dép

P/s1: lẽ ra chap này tăng bé Ý @akarichann, cơ mà viết bằng điện thoại không tăng được. Khi nào onl máy tính Yi sẽ đề tăng nhá...!

P/s2: có vẻ ngắn so với tưởng tượng :v moi người thông cảm cho Yi a :>

15. Chap 12: Thân Phân

TvT, Yi thật sự vô cùng xúc động. Xúc động mạnh luôn a...!

Fic của Yi đã đi được chặng đường suýt dài rồi :)"> Và Yi rất muốn cảm ơn tý Mary NguyenKhn160

Cảm ơn vì tớ luôn ủng hộ fic của muối =)) chap này muối tăng tớ nha...!

Cơ mà mấy ngày nay Yi hơi buồn, mong sẽ không ảnh hưởng đến fic =((

Enjoy

~ZzzzzzzzzzzzzzzLoadingzzzzzzzzzzzzZ

Địa điểm khu X thành phố Y, thời gian: 2 tiếng trước...

- Đại ca, hai thằng lãnh đạo Black Wings đến rồi kìa. - một tên đầu trọc quay sang nói với người được gọi là đại ca - Lâm Hoàng Phong.

Zzzzzzzzzzzzzzz.GTNV.zzzzzzzzzzzzzzZ

× Lâm Hoàng Phong (nam)

Thủ lĩnh bang A&D, luôn đối đầu với tổ chức Black Wings của hắn.

Anh kết nghĩa của Võ Hoàng Linh, đồng thời cũng có tình cảm với nó.

Zzzzzzzzzzzz.Back to story.zzzzzzzzzzzzZ

Đứng trước mặt Phong lúc này là hắn. Còn Tuấn Kiệt đứng đối mặt với tên phó bang A&D. Đứng sau bốn người họ còn có vô cùng nhiều những sát thủ chuyên nghiệp. Có vẻ như lực lượng Black Wings khá áp đảo về số lượng.

- Một mốt mốt còn. Nhóm đánh team. Bang chủ solo, bang phó solo. - hắn lạnh lùng nói

- Được - tên Phong đáp trả

Tiếp theo sau câu nói của Hoàng Phong và hắn là đám đàn em nhào vào nhau đánh chém nhau túi bụi. Ừ thì một môt mốt còn cơ mà. Một đất không thể có tới hai bang lớn.

Theo như giao kèo, Tuấn Kiệt sẽ đánh với phó bang, còn hắn sẽ đánh với tên Phong. Những tiếng súng vang lên xé tan sự yên tĩnh của khu vực này. Nguyên cả một vùng đất nhuộm màu máu đỏ.

Từng cơn gió khe khẽ lướt qua. Tuấn Kiệt đã đánh thắng tên phó bang, riêng hắn và Phong vẫn ngang tài ngang sức. Tuấn Kiệt đang tính lao vào giúp hắn, nhưng hắn lắc đầu, đây là cuộc chiến của hai leader [không biết đúng chính tả không nữa :"]>

Nhưng hắn tính làm sao mà bằng... tác giả tính. Ai sẽ đảm bảo Hoàng Phong không chơi xấu? Thấy mình lâm vào thế bí, câu ta nháy mắt, với một tember đùn em đứng nắp gần đó.

Tên đó lao ra, vật tên đó cầm trên tay lóe sáng, làm cho Tuấn Kiệt giật mình. Tên kia lao thẳng đến chỗ hắn, con dao, xet ngang cánh tay... Dòng máu đỏ chảy ra nhuộm một phần cánh tay áo của hắn.

ĐOÀNG...

Một tiếng súng nổ lại vang lên. Một linh hồn lại quay về thế giới bên kia. Một con người chạy trốn. Một con người cất súng chạy đến bên người kia. Và một người, tính đuổi theo người chạy trốn nhưng bị giữ lại, cánh tay áo bây giờ đã chuyển sang đỏ thẫm...

ZzzzzzzzzzzzzzLoadingzzzzzzzzzzzzZ

Thực tại, 6h pm tại phòng 1, ký túc xá khu A, trường Black Star...

Nó về tới thì bay thẳng lên phòng. Trâm Anh nói có chuyện, nó không biết chuyện gì đang xảy ra, nó chỉ biết chạy thật nhanh lên phòng. Mạnh Hoàng chạy theo sau nó.

Đập mạnh cửa rồi lao vào phòng. Chị nó vẫn an toàn. Nhìn qua bên cạnh, thấy Diệu Chi đang ôm lấy Tuấn Kiêt, khẽ thúc thít. Nó nhìn khắp người cậu, trầy xước nhiều chỗ, vương trên áo còn có vài vết máu.

Mạnh Hoàng lắc đầu. “Đến khi nào bọn nó mới thôi như thế này?” - anh thầm nghĩ.

- Thiên Du đâu?

- Không cần câu quan tâm. - Tuấn Kiêt lanh lùng trả lời và nhẹ nhàng lau nước mắt cho Diệu Chi.

Nó tính chạy sang phòng kia xem hắn như thế nào, nó đoán hắn chỉ có ở bên kia thôi, tự nhiên nó hơi lo.

- Câu không được qua... Như thế đủ rồi. - Tuấn Kiệt lại buông một câu không thể-lanh-lùng hơn

- Thôi được, nhưng cậu cho tớ biết, chuyện gì đã xảy ra? - nó hét lên

Tuấn Kiệt nói Diệu Chi đưa cho nó một cuốn sách nhỏ, bìa màu đen, được thiếp vàng hai chữ: Black Wings

Zzzzzzzzzzzzzz.Trang_1.zzzzzzzzzzzzzZ

Black Wings, tổ chức hoạt động thế giới ngầm với hàng sát thủ đứng đầu thế giới. Công việc không phải là tàn sát những người dân vô tội, gài vào thế giới bên ngoài để loại bỏ những thành phần xấu và nguy hiểm.

Tổng số thành viên cán mốc triệu người. Tuy nhiên hoạt động chính chỉ gồm 10 người, 1 leader, 2 bang phó, 1 quản lý chính và 6 thành viên xuất sắc của tổ chức.

Kí hiệu tổ chức: cánh đen.

Zzzzzzzzzzzzzz.Trang_2.zzzzzzzzzzzzzzZ

Danh sách thành viên hoạt động chính

1. Trần Thiên Du

Bí danh: Ken

Vị trí: Leader

_Gia nhập năm 13t, lên Leader năm 15t.

2. Vũ Tuấn Kiệt

Bí danh: Kai

Vị trí: phó bang

_Gia nhập năm 13t, lên phó bang năm 15t

3. Nguyễn Mạnh Hoàng

Bí danh: Yul, Rain

Vị trí: phó bang

_Gia nhập năm 13t, lên phó bang năm 15t

4. ?

_Bí danh: Pj, Sun

_Vị trí: quản lí chính

_Gia nhập năm 13t, lên quản lí năm 15t. Thành viên ẩn mặt giấu tên

5. Nguyễn Ngọc Minh

_Bí danh: Kev

_Vị trí: thành viên

_Gia nhập năm 14t

...

ZzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzZ

Giờ thì nó hiểu rồi. Nó hiểu tại sao hôm trước hắn có thể đánh với 6 thằng một lần. Hiểu lúc chiều hắn và Kiệt đi đâu. Nó muôn qua phòng kia chửi hắn một trận vì giấu mọi người nhưng thôi. Nó mặc xác mấy người kia, leo lên giường ngủ.

=====

× • YiYuo • ×

Đã in dấu dép.

P/s1: ôi cái chap 12 này, toàn đánh với đấm, súng với dao

P/s2: cơ mà dạo này Yi đang có chuyện buồn, không biết chất lượng có giảm không =((nếu xuống cấp thì cho Yi xl m.n nhiều a...

16. Chap 13: Đau

Dạo này hình như chap đang ngày càng teo =D Yi bị nói dễ sợ TvT

Yi sẽ cố gắng hơn a :)"> Arigato =)

Enjoy

~ZzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzZ

ĐOÀNG...

Lại một lần nữa. Tiếng súng lại vang lên trong đêm. Nó không dám nhìn nữa. Có một ai đó, chĩa súng vào nó, và bόp còi. Nhưng, khi tiếng súng vang lên, nó vẫn chưa bị gì.

Từ từ mở mắt, nó thấy Mạnh Hoàng đã che chở cho nó. Anh đã đỡ lấy phát đạn đó giúp nó. Máu, lại máu. Nó ôm chặt anh vào lòng. Nó thấy lo, lo lắm.

- Mạnh Hoàng.....

...

Gió khẽ lướt qua tùng kẽ lá tạo ra những tiếng xào xác lạnh lẽo. Nó giật mình tỉnh giấc, mơ sao? Nhìn sang giường bên cạnh, Hoàng vẫn còn ngủ [do anh Du nhà ta không cho ai vào phòng nên cả đám phải tập trung ở phòng của mấy nàng]. Nó nhớ lại giấc mơ ấy, không lẽ nó sẽ trở thành sự thật. Nó thật sự rất hoang mang, nó không muốn anh vì nó mà gặp nguy hiểm nữa.

"Hay là... Có một người chắc chắn sẽ giúp nó..." nó nghĩ thầm rồi đánh liều sang phòng kia - lúc này chỉ có một mình hắn.

“Cửa không khóa?” nó đánh liều nhẹ nhàng mở cửa phòng hắn. Đập vào mắt nó là cảnh hắn đang “suýt bán nude” phần trên [-_-] và đang tự băng cách tay của chính mình. Đứng hình vài s, công nhận, hắn đẹp thật cơ đấy.

“Cơ mà tay hắn bị gì ấy nhỉ?”

Nó lấy lại tinh thần, quay ra ngoài, nói vọng vào...

- Thiên Du, anh...anh mang áo vô được chứ?

Hắn nghe nó nói vậy thì cũng làm theo. Băng lại cánh tay, mang áo xong xuôi rồi thì kêu nó vào.

- Tôi... muốn nhờ anh một chuyện.

- Cứ nói đi, tôi sẽ giúp.

- Anh... anh có thể giúp tôi, bảo vệ anh Hoàng, được không?

Giọng nó nhẹ như gió, nhưng hắn nghe như sét đánh ngang tai. Giúp, bảo vệ Hoàng? Tự nhiên hắn thấy đau, đau lầm. Không phải đau ở cánh tay, mà đau trong tim. Lời nói của nó như nhát dao cưa vào tim hắn. Thì ra bấy lâu nay nó luôn lo lắng cho Hoàng.

- Tôi không muốn anh ấy vì tôi mà gặp nguy hiểm nữa... - nó nói tiếp

- Vậy vết thương của Hoàng là vì...

- Đúng. Vậy nên tôi không muốn chuyện đó xảy ra nữa. Tôi thấy lo cho anh ấy.

- Được.

Nó nghe hắn đồng ý xong thì cũng không nghĩ gì thêm, bước nhanh về phòng, để lại hắn ngồi đó với vô vàn suy nghĩ.

Bảo vệ ột người đang yêu người mình yêu, đau thật [T/g: Yi thấy vô cùng vớ vẩn (¬¬)]. Nó nói mà nó không để ý xem hắn như thế nào sao? Hắn đau, nó có nào hay. Ừ thì hắn yêu nó, nhưng thế nào được khi chính bản thân hắn cũng không thể bảo vệ thì làm sao mà bảo vệ nó, không bảo vệ được nó làm sao hắn dám mở lời. Cả cảm giác đau đớn hắn cũng không còn, đôi khi bị thương đến ngất đi cũng không biết.

Từ khi gặp nó, hắn luôn hi vọng một ngày nào đó hắn sẽ trở lại bình thường như bao nhiêu người khác, khi hắn tự biết cách bảo vệ mình. Hắn sẽ ngỏ lời với nó, sẽ giữ nó thật chặt. Nhưng ngờ đâu, cuộc đối thoại kia lại là hi vọng của hắn như những giọt nước mưa, rơi xuống, vỡ tan, không còn dấu vết. Đây là lần đầu tiên, hắn đau đớn như thế...

Một đêm nữa lại trôi qua. Gió ngoài trời vẫn thổi. Nhưng không khí ngoài trời, có chắc là lạnh hơn tâm hồn của hắn...

××××××××××××××××

•°YiYuo°•

Đã in dấu dép

P/s: theo kịch bản chap 13 chỉ đến đây. Vâng, ngắn vô cùng T^T, tối nay hoặc chậm nhất là sáng mai Yi sẽ tung ngay và luôn chap 14 để bù .n à :)">

17. Chap 14: Đi Chơi

Như đã hứa, chap 14 sẽ được ra lò nhanh hết sức để bù chap 13 ợi người nha =)))

Mọi người đọc truyện vui vẻ ạ....!

Enjoy

~ZzzzzzzzzzzzzzzzLoadingzzzzzzzzzzzzzzzZ

- Hạ Băng Băng, mày dậy mau cho tao...! - Diệu Chi giật phăng cái chăn nó đang cố níu kéo và hét ám lên...
  - Mày điên hả? Dậy làm méo gì cho sờm, con điên. - nó nói rồi lại trùm chăn và ngủ.
  - Con này, dậy... Níu kéo méo có hạnh phúc. - nhỏ lại hét ám lên [nàng này nhiễm cách nói của anh Kiệt rồi :"]
  - Ok ok, tao dậy.

Nó uể oải lết xác bước xuống giường. Quái, hôm nay có chuyện gì vậy nhỉ? Nhìn quanh mọi lúct, nó nghĩ thầm: "Chi Trâm Anh, Diêu Chi, Tuấn Kiêt, anh Hoàng, còn có tên Thiên Du đó nữa, có vụ gì vậy ta..?"

Vừa làm VSCN xong, chìa cái mặt ra ngoài nó đã bị Diệu Chi ném vô mặt một bộ đồ. Trâm Anh đứng cạnh nhỏ, cười khúc khích. Nó ám úc luron đi thay đồ.

Lát sau, nó bước ra. Trước mặt mọi người bây giờ là một cô nhóc vô cùng đáng yêu và rất năng động. Áo thun trắng dáng dài có hình thỏ Tuzki, quần sooc ngắn, giày converse màu đen. Cơ mà khoan, phong cách này khá giống hắn và Mạnh Hoàng. Anh mang một cái áo thun đen, quần jeans, kèm theo đôi giày trắng. Còn hắn thì mang áo thun trắng, áo khoác ngoài màu đen, vẫn phong cách cũ, hắn mang áo khoác không bao giờ kéo dây kéo áo lên, quần jeans kèm đôi converse đen luôn.

Nó chưa hiểu gì thì Mạnh Hoàng đi tới nắm tay nó kéo ra xe. Mặc cho Tuấn Kiệt và Diệu Chi đang tức xì khói còn hắn thì cỗ tỏ ra không cảm xúc và bước đi một mình, Trâm Anh thì buồn buồn nhưng cũng không nói gì.

Còn 3 ngày nữa là đến sinh nhật của nó. 3 ngày nữa là nó đã 17 tuổi rồi.

Cả 6 người họ lên xe, đi thẳng ra biển. Ngồi trên xe, Mạnh Hoàng nói chuyện với nó một lúc rồi cũng ngủ. Chi ngồi ghế trước bên cạnh Tuấn Kiệt đang lái xe, Trâm Anh thì nhìn chăm chăm vào cuốn sách. Nó nhìn một vòng thấy hắn đang đeo tai nghe nhìn ra cửa, nó cười tươi, giật phăng cái tai nghe của hắn ra để mình nghe. Và thế là một cuộc gây nhau nổ ra, nó và hắn vừa trêu nhau vừa cười.

×Lời kể của Thiên Du×

Mỗi lần trêu con bé này đúng là tôi thấy rất vui. Hôm nay cũng không ngoại lệ.

Có điều tôi vẫn nghĩ mãi về chuyện tối hôm qua, chẳng phải con bé quan tâm Hoàng làm sao, sao không *ôm* Hoàng ngủ đi mà quay sang trêu tôi.

La thật....!

×Lời kể của Băng Băng×

Ha, đúng là cái tên hâm. Tôi cứ tưởng là Du sẽ giết tôi mất, cơ mà hắn ta nghe bài Until You cơ đấy, nhẹ nhàng ngọt ngào thế này có tin nổi không trời.

Đúng là trêu Du vui hơn nghe anh Hoàng nói chuyện trên trời. Tự nhiên tôi thấy bình yên và hanh phúc.

Ở mà khoan, hanh phúc, chẳng lẽ *lắc đầu* chẳng lẽ thế thât, hơ...

Nhưng chuyện tối qua thì sao nhỉ, chết thật, tôi không nói rõ tôi xem Hoàng là anh trai nên mới lo. Aizzzz, kiểu này là Du nghĩ tôi thích Hoàng rồi...

giật bàn phím hai người đi cho Yi làm ăn *đá ra ngoài*...

Nó và hắn cứ trêu nhau giành cái tai nghe māi. Cuối cùng, hắn quyết định mỗi đứa một bên. Nó cười rồi hí hửng đeo vào.

Và suốt cuộc đời này con tim anh chỉ có em

Lời yêu thương ta trao nhau khi xưa em hãy nhớ xem

Này em xin đừng rời xa anh nha
Giờ con tim này đang yêu em thiết tha
Dù cho bao nhiêu phong ba con tim anh vẫn thế thôi
Em vẫn mãi trong tim anh dù cho thời gian trôi
Này em hãy nói một câu là i love you, i love you forever

Tiếng nhạc vang lên đều đẽo, nó còn nghe loáng thoảng tiếng hán khẽ hát theo. Giọng hát trầm mà ấm, nhìn sang hán, hán đang nhìn ra cửa, từng tia nắng hắt lên khuôn mặt hoàn mĩ. Nó khẽ nghiêng đầu, đánh liều tựa vào vai hán để nghe giọng hát rõ hơn...

Mây khẽ bay đung đưa cùng làn gió
Điệu dàng như tình yêu anh trao về em
Này em hãy mãi mãi bên anh nha
Và suốt cuộc đời không rời xa nhau ha
Từng làn sóng lặng xô bờ
Nhẹ nhàng như tình yêu anh mong chờ
Này em hãy nói một câu là, forever, forever

Điệu Chi và Tuấn Kiệt khẽ cười. Theo phong trào nén nắm chặt tay nhau. Riêng Mạnh Hoàng vẫn ngủ, Trâm Anh thì vẫn ôm khư khu cuốn sách.

Mặt trời đã lèn cao. Chiếc xe màu đỏ vẫn lao nhanh trên đường, bỏ lại sau lưng những hàng cây xanh và nhiều xe khác.

Sau lưng họ, có một chiếc xe khác, màu đen, đang bám sát và không có dấu hiệu quay đầu.

~°YiYu°

~Đã in dấu dép

Game Show

Máy bạn yêu quý của Yi đoán xem bài hát xuất hiện trong chap này ra bài gì nè? Yi sẽ tặng 1 chap cho bạn đó nha!~

5ting...! Love all

P/s: đã bù nhẹ, chap này up sớm hơn mấy chap khác nhiều luôn đấy a *cười*

18. Chap 15: Love Beach. Sad Beach. Night.

TvT sau một thời gian vật lộn với mớ ý tưởng thì Yi đã quay lại rồi đây :v

Enjoy

~ZzzzzzzzzzzzzzzLoadingzzzzzzzzzzzzZ

- Qa, biển đẹp - nó vừa leo xuống xe đã phóng như bay ra biển

Lâu rồi nó đã không ra biển. Có 2 chị em thêm Chi là ba người thì rảnh đâu mà chạy xe cả trăm km ra biển ( ). Hôm nay được ra biển thì quá vui rồi còn gì.

Trâm Anh nhìn nhỏ em gái rồi cười. Lâu rồi cô cũng chưa đặt chân ra biển, từ khi Rain chuyển nhà. Bất giác, cô lại nhìn Mạnh Hoàng, anh đang chạy theo nó ra biển, anh vẫn cười, cái nụ cười đáng ra chỉ dành riêng cho cô. “Hoàng, xin anh, nhớ lai đi...”

Điệu Chi và Tuấn Kiệt thì...no ment :)"> Tay trong tay chạy tung tăng ra biển, nghịch nước, nghịch cát. Trông hai người cứ như trẻ con, một tình yêu trong sáng, không mưu toan bất cứ thứ gì, chỉ biết là, hai con người, được nắm tay nhau, đi bên cạnh nhau, và hạnh phúc.

Hắn thì không muốn nhìn thấy nó và Hoàng bên nhau nên thôi, lướt luôn sang nhà ăn, tiếp tục sự nghiệp nghe nhạc và uống cà phê chờ mấy người kia. Nhìn dòng người ra vào tấp nập, tự nhiên cảm giác trống trải, cô đơn lại ùa về với hắn, nhẹ, nhưng đau.

Zzzzzzzzzzzzzzz Loading zzzzzzzzzzzzzzz Z

7h p.m

Tui nó thuê 2 phòng. Phòng khách san bốn người, nhưng chỉ có ba người một phòng.

Hỗn loạn. 2 từ để diễn tả. Nó bị Trâm Anh đá qua giường Chi, cơ bản là để cô bày sách ra mà ngắm. Nó xiu mắt:

- Chị xem sách quan trọng hơn em...
  - Đương nhiên...! Sách bên chị, em mà có người yêu thì suốt ngày cứ lướt bên boyfriend, chị chuẩn bị trước, yêu sách còn hơn yêu em.

Cô cười tinh nghịch rồi ném vật ra giường, lật tung mớ sách để tìm được cuốn sách - truyện đang đọc giữa chừng “Có anh ở đây, hạnh phúc cũng ở đây”.

Điệu Chi đang đọc truyện tranh “Shakugan no Shana”. Nghe Trâm Anh nói, nhỏ làm rơi cuốn truyện, đập gối cười như điên.

Nó nheo mắt nhìn cô chị hai và con nhỏ bạn thân, úc chết mất. Lao thẳng lên giường Trâm Anh, lục tung chồng sách, tiểu thuyết rồi ôm cuốn “Cấp visa cho trái tim” phỏng xuồng bãi biển vừa đọc vừa ngắm trăng, dỗ úc chế.

Hôm nay trăng tròn, sáng lunh linh...

Zzzzzzzzzzzzzzz Loading zzzzzzzzzzzzzzz Z

- Anh không nghĩ em lại thích đọc truyện tình yêu đấy Băng ạ! - Hoàng ngồi xuống cạnh nó, nở một nụ cười.
  - A, anh Hoàng, hì, lâu lâu đọc thôi anh à - nó giật mình, bắt gặp nụ cười của anh, nó khẽ cười lại, rồi trả lời anh.

- Ra vây... - anh đáp. Nằm dài ra bãi cát, anh ngược mặt lên nhìn nó. Rất giống, nhưng cũng rất khác.

Từng cơn gió biển khẽ lướt qua, mang theo vị mặn của biển cả bao la. Nó đặt cuốn sách xuống cát, chuẩn bị lao ra chõ những con sóng nhẹ đang đuổi bắt nhau... Bắt chót, một bàn tay kéo nó lại, lôi nó vào lòng.

Hoàng đang ôm lấy nó từ phía sau, nó bị kéo giật lai ngoái xuống cát.

- Anh...anh...

- Ngồi yên, em không thấy trăng đẹp lảm à? Ngồi với anh, và ngắm trăng... - anh hỏi nó, rồi chỉ tay lên bầu trời.

Gần đó, một bóng người mang váy xanh, đang nắm chặt bàn tay, và một người mang váy trắng, đang nở một nụ cười, nguy hiểm.

Và cách nó và anh không xa, một bóng người lặng lẽ quay đi, chiếc áo khoác khẽ bay vì cơn gió tấp vào, đi, từ từ, khuất hẳn. Nói mà người đó cát bước quay đi, là cuốn truyện “5 centimet trên giây” - cuốn truyện-toàn-chữ duy nhất mà nó thích, và cuốn truyện, đang nằm một mình, trên bãi cát.

Zzzzzzzzzzzzzz.The_past.zzzzzzzzzzzzzZ

Cốc...cốc...

Tiếng gõ cửa vang lên đều đều. Diêu Chi lười biếng quăng cuốn truyện lên giường rồi lết ra mở cửa.

- Thiên Du, cậu sang đây làm gì thế?
  - Tớ, muốn...đưa cái này cho con bé hâm kia.

- Nó dưới bãi biển, lúc nãy nó mới vác xác xuống dưới đó. Cậu xuống đó đưa cho “ý nghĩa” - nhỏ nháy mắt tinh nghịch, đủ để hắn hiểu nhỏ muốn nói gì. Trâm Anh cũng giơ bàn tay ra dấu ok với hắn.

- Umk...! - hắn cười rồi quay ra, đi xuống dưới bãi biển

Zzzzzzzzzzzzzzzz.The_present.zzzzzzzzzzzzzZ

Trớ trêu, hắn vừa quay đi được một đoạn, thì nó đẩy nhanh Mạnh Hoàng ra. Nó không thoái mái cho lắm, tự nhiên nó có cảm giác có lỗi.

- Mai đi chơi với anh nhé.
  - Vâng... Mai gặp anh.

Nó quay lưng bước lên phòng, cuốn sách “Cấp visa cho trái tim” của nó vẫn yên vị trên cát. Hoàng lật ra trang đầu tiên.

Hạ Trâm Anh. Cuối trang còn có dòng chữ kí nhỏ, Rain. Anh ngây ra vài giây, cái quái gì thế. Trâm Anh? Nhưng, đây là sách của nó cơ mà. Anh không nghĩ gì nữa, đứng dậy bước đi.

Được vài bước. Lại sách, “5 centimet trên giây”, có chữ ký của hắn, Du, Thiên Du. “Tặng cô bé vừa hâm vừa ngốc. Anh muốn nói, anh thích em”. Hoàng cầm cuốn sách rồi lặng lẽ lên phòng, giấu vào ba lô, rất nhanh, rất nhẹ, nhưng vẫn không qua được con mắt của Tuấn Kiệt...

==== o ===== o

YiYuo

Đã in dấu dép

P/s: nghỉ vắn tập sau lại có hiểu lầm, nghỉ vắn tập sau nữa có đánh nhau, nghỉ vắn tập sau nữa nữa xuất hiện couple mới *hôn gió*. Cho m.n biết sơ sơ trước cho đỡ hồi hộp *cười* =))

19. Chap 16: Xin Lõi

Lon ton hello Yi is ing with new chapter of Love School, moazzzz. Love all :)">

Enjoy

~ZzzzzzzzzzzzzzLoadingzzzzzzzzzzzzZ

CHOANG...

Nó vừa trở về, đang tính mở cửa phòng thì giật thót mình vì tiếng động vừa rồi. Hình như là vỡ cái gì đó. Bất giác, nó quay lại. Vỡ? Ở ngay phòng cả bọn thuê riêng để sinh hoạt chung [T/g: bọn này cũng rảnh =)].

Chầm chậm tiến đến căn phòng. Nó mở cửa bước vào, vừa đặt chân qua khỏi cửa thì nó liền rút chân ra. “Quái, gì thế này? Mảnh gương?” - nghĩ một lúc, nó quay ra mang vào chân đôi converse, tiến thẳng vào phòng.

Thứ nó nhìn thấy đầu tiên là hắn đang lấy tay đấm thẳng vào chiếc gương trong phòng. Từng mảnh gương vỡ vụn vương vãi dưới sàn nhà. Tay hắn. Máu chảy, rất nhiều.

- Này, anh bị cái quái gì vậy hả? - nó lao đến giật mạnh tay hắn

- Coi chừng mảnh vỡ - hắn trả lời không ăn nhập gì với câu hỏi của nó. Âm vực lạnh lùng đến đáng sợ.
- Anh tự xem lại mình đi đã kìa.
- Tôi không sao.

Hắn nói rồi quay mặt đi. Nó đứng đó thì nổi điên lên. Nó ghét nhất những lúc hắn bắt cần đòi như vậy. Ghét lắm. Và nhìn tay hắn như thế, nó cũng lo nã...

- Băng tay lại, nếu không máu chảy nhiều, sẽ đau đáy. - nó nói rồi mở tủ, lấy bông băng thuốc đỗ đi đến chỗ hắn

- Tôi không sao.

- Tôi nói băng lại.

- Tôi đã nói là không sao.

- Anh không nghe tôi nói cái gì à? Bớt vung tay đi, đau đáy

- Tôi đã bảo là tôi không sao, không đau không gì hết. Cô đi mà lo cho Hoàng kia kìa.

Hắn hét ầm lên rồi hất tay nó ra. Nó thất thần. Đứng nhìn trân trân vào hắn. Hay. Lo cho Hoàng. Nó đã định từ chối ngày mai không đi chơi với anh. Nhưng hắn nói vậy thì ok. Mặc xác.

Nó quay lưng lại, chạy nhanh về phòng. Lúc nó chạy ra còn va phải Tuấn Kiệt. Nó lấy điện thoại, nhắn tin cho Hoàng. "Ngày mai chờ e, ở bãi biển. E sẽ đi chơi với a, hết ngày..."

- Anh xin lỗi, Băng Băng. Anh chưa đủ can đảm, để nói với em... - hắn nhìn theo bóng của nó, nắm chặt bàn tay của mình, làm máu chảy ra mỗi lúc một nhiều.

Trời lại bắt đầu mưa.

...

Tuấn Kiệt thấy nó chạy về phòng thì chẳng hiểu cái méo gì. Cậu bước vào phòng sinh hoạt. Khi nãy vừa thấy Hoàng giấu cuốn sách xong thì lại nghe có tiếng vật gì đó vỡ. Nên cậu mới bước đến đây.

Kiệt vừa bước vào thì thấy hắn đứng đó, dưới sàn thì có nhiều mảnh gương vỡ. Lao tới. Rất nhanh. Cậu lay lay vai hắn.

- Này, Du, mày bị cái gì thế? Chuyện này là sao? Hả? Vết thương trên tay mày...

Chưa kịp để cậu nói hết câu thì hắn đã chạy ra khỏi phòng, ra khỏi khách sạn, lao ra màn mưa ngoài kia. Chạy, chạy mãi. Tuấn Kiệt gọi cho Diệu Chi nói nhỏ lái xa ra đường, rồi đuổi theo sau hắn, nhưng % đuổi kịp là vô-cùng-ít. Cho đến khi hắn bắt ngờ dừng lại, giữa trời mưa. Mặc cho nước mưa tạt vào mặt, tạt lên vai. Mặc cho vết thương vẫn còn chảy máu...

- Mày có điên không Du? Muốn chết à? - Kiệt lay vai hắn, hét ầm lên

- Chắc tao điên thật. Tao điên vì yêu con bé mắt rồi.

- Mày đừng có yếu đuối như vậy nữa được không? Mày là 1 leader mạnh mẽ lắm cơ mà. Mày yêu con bé, tao ủng hộ, nhưng tao cầm mày yếu đuối. Mạnh mẽ lên, mới theo con bé, bảo vệ con bé được chứ?

Hai thằng con trai, đứng giữa màn mưa. Mặc cho cơn mưa đang rơi không dấu hiệu dừng lại. Dưới mặt đất, từng giọt máu đỏ tươi đang bị nước mưa cuốn đi. Không gian lại rơi vào im lặng khi cả hai không ai nói gì nữa.

- Tao, sẽ cố gắng. Mạnh mẽ. Tao, sẽ không để Băng Băng vào tay bắt kì ai. Và tao, không để Hoàng, cứ sai lầm như vậy.

Thông suốt. Quyết tâm. Vậy là tốt rồi. Hắn đã hứa với Kiệt sẽ mạnh mẽ trong tình yêu, như mạnh mẽ khi làm Leader. Chi cũng vừa lái xe đến.

- Kiệt, Du, hai người làm gì vậy hả? Lê xe.

- Hắt...xì... Ok, anh lên ngay đây người yêu. - Kiệt trả lời nhỏ rồi lôi hắn lên xe.
Cả 3 người, thảng tiên đến bệnh viện trung tâm thành phố.
  - Người yêu bệnh rồi đấy...! - nhỏ vừa lái xe vừa nói
  - Anh không sao. Hắt...xì... Chỉ sợ thằng Du, nó sốt rồi.

Kiệt nói rồi quay sang hắn - lúc này đã dựa đầu vào ghế ngủ. Trán hắn đúng là nóng lắm rồi. Nhưng cũng mừng vì con người mạnh mẽ đã quay lại với hắn, trong tình yêu.

- Hình như Du, không có cảm giác, đúng không. Nói em nghe. - nhỏ hỏi, khuôn mặt nhỏ lộ rõ vẻ thắc mắc.
  - Ủ, có vẻ em thông minh hơn Băng. Anh sẽ kể em nghe =) bây giờ thì tốt rồi, Du đã quyết tâm sẽ “cưa” nhỏ Băng. Tui mình xong nhiệm vụ, không cần phải cố tình gắn kết nữa.
  - Vâng. Bắt đầu thời gian riêng tư ngọt ngào được rồi.

Ngoài trời mưa đã bắt đầu ngọt. Chỉ còn lại tiếng tí tách nho nhỏ của những hạt mưa cuối trong đêm nay...

○^YiYuo^○

Đã in dấu dép

P/s: hì hì, các rds yên tâm rồi nhá! Anh Du nhà mình đã quyết tâm cưa bạn Băng rồi, hì hì. Yayyy, phogn đê = =

20. Chap 17: Mất Tích

Dạo này lượt vote và lượt view có vẻ tăng ***tung bông***, mong mọi người luôn ủng hộ Yi a ***cười***

Enjoy

~ZzzzzzzzzzzzzzzLoadingzzzzzzzzzzzzZ

- Chị, con hâm kia đâu rồi ạ? - nó về phòng, đóng cửa, nắn vật ra giường, nhìn quanh không thấy Chi đâu nên hỏi.
  - Chị không biết. Khi nãy ai gọi con bé ấy, nên đi ra ngoài rồi.
  - Vâng...

Nó quay mặt về phía cửa sổ, nhìn những hạt mưa đang dần ngót bên ngoài. "Quái lạ, hôm nay tên Thiên Du làm sao ấy nhỉ? Lo cho Hoàng? Hay thật..." - nó nghĩ một lúc lâu, rồi cũng ngủ không biết trời trăng mây đất gì cả.

1

Điệu Chi mở cửa khe khẽ vào phòng, nhỏ không muốn ai thức giấc. Len lén nhìn xung quanh, thấy nó đã ngủ, còn Trâm Anh...

- Em làm gì bây giờ mới về?
  - Hơ, chị, dạ em... - nhỏ giật mình, quay sang cô, gãi đầu cười trừ. Đúng là Trâm Anh, khó nắm bắt, không hổ danh là thành viên của tổ chức Black Wing.
  - Nói chị nghe...
  - Vâng... Blah...blah...blah...

Hai chị em cứ ngồi nói chuyện đến sáng, nhỏ kể chuyện lúc nãy, Trâm Anh thì tiết lộ sự thật của cô cho nhỏ nghe, rồi “bổ sung chi tiết” vụ của hắn do Tuấn Kiệt kể thiếu,... Nó thì vẫn ngủ, ngủ, ngủ và ngủ.

ZzzzzzzzzzzzzzLoadingzzzzzzzzzzzzZ

- Anh Hoàng..! - nó lon ton chạy tới chỗ anh đang đứng. Coi như hôm nay đi chơi xả stress vậy
- Băng Băng... Hôm nay em muốn đi chơi ở đâu nè. - anh nhẹ nhàng vuốt tóc nó. Thật vui vì nó đã đồng ý. Mai là sinh nhật của nó nên không đi riêng được, nên anh quyết định là hôm nay.
- Ngọn hải đăng...!

• • •

Chiếc xe mui trần chở nó và anh lao vùt trên đường, nó đứng dậy, hứng từng cơn gió mặn mùi biển khơi, hò hé không ngừng. Mái tóc nâu nhạt dưới nắng lai sáng lên màu bạch kim, áo, mà đẹp.

Dừng xe lại trước ngọn hải đăng, nó và anh quyết định sẽ đi bộ lên trên đỉnh. Để ngắm cảnh...!

- Yaaaa, mát quá - nó dang tay, hé têlên rồi lon ton chạy quanh ngắm cảnh

- Anh rất vui vì thấy em vui như thế! - Hoàng nói, anh đứng dựa lưng vào lan tan, tay bỏ vào túi quần, nhìn nó.

Hai người cứ đứng nói chuyện, đùa giỡn với nhau rất lâu. Trong một phút giây nào đó, nó vô tình quên mất hắn - bây giờ vẫn chưa tỉnh dậy, trong bệnh viện...

- Anh, em xuống dưới mua nước tí nhé!

- Ủ, công nhận em khỏe thật đấy Băng.

Zzzzzzzzzzzzzzz Loading zzzzzzzzzzzzz Z

Bệnh viện trung tâm... Phòng 108

- Trần Thiện Du, đến bao giờ mày mới chịu khỏe lại hả? - Tuấn Kiệt hiện giờ đang rất điên khi vừa nghe tin nó đi chơi với Hoàng.

- Người yêu bình tĩnh - nhỏ lay lay vai cậu

- Bình tĩnh làm sao được, cái thằng bò này đúng là, ngu hết chỗ nói, dầm mưa, mất máu, hazzzzza, điên.

I got a heart

And I got a soul

Believe me I will use them both

We made a start

Be it a false one, I know

Baby, I don't want to feel alone

[18 - One]

- Alô. Giảm giá?

- Băng Băng, mất tích rồi...

- Cái gì?

- Tao nói con bé mắt tích rõ

Cúp máy

còn vàng vàng trong đầu nhó

“Bằng Bằng mệt tích rồi. Đừng dê Thiên Du biết...”

YiYiO

Đã in dấu dép

P/s: Kyaaaa, cắt đứt cảm xúc của các thật vuô Chap này ngắn nèn Yi sẽ bù. Ok đừng giận Yi nhá, moazzz *hôn gió*

21. Chap 18: Giải Cứu

Yayyyy, sau khi finished cái “[One- shot] Bí mật anh và em” thì Yi đã tiếp tục tung chap 18 lên .n nè ~.~ kya

Enjoy ~

ZzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzZ

RÀM...

Cánh cửa phòng rơi xuống, Diệu Chi chạy nhanh vào phòng, nắm cổ áo của Mạnh Hoàng [Yi: chị này mạnh...], hét ầm lên:

- Anh làm cái trò gì mà để Băng Băng mất tích, hả? Nói thì hay lắm, anh không bảo vệ được nó thì làm sao bảo vệ được người yêu-thật sự của anh. Chỉ được cái mù quáng là hay...

- Thôi Chi, em đừng như thế! - Trâm Anh níu áo nhỏ, cô không muốn nhỏ trong một phút bốc đồng nói ra tất cả.

- Chị đang nghĩ cái gì trong đầu vậy? Chị chờ người ta nhận ra chị, mà người ta có suy nghĩ gì đâu, bảo vệ hắn ta làm gì? - nhỏ tiếp tục hét lên, cũng may phòng sinh hoạt là phòng kín, nhỏ thật sự không giữ bình tĩnh nổi nữa rồi, đôi mắt xanh trong veo bây giờ đã ngân ngấn nước.

- Chi, bình tĩnh. Việc đầu tiên chúng ta nên làm là tìm xem Băng ở đâu... - Tuấn Kiệt nắm chặt tay Chi, ôm nhỏ vào lòng, có lẽ bây giờ nhỏ cần một chỗ dựa an toàn, vững chắc.

Không khí căng thẳng dần dần xâm chiếm khắp căn phòng. Kiệt vẫn ôm Chi, để cho nhỏ khóc, trút hết uất ức trong lòng. Cả cậu cũng cảm thấy bức Mạnh Hoàng, đâu chỉ riêng nhỏ.

Mạnh Hoàng ngồi dựa lưng vào tường, anh không thể hiểu câu nói lúc này của Chi là như thế nào, thật sự lúc này, anh không biết phải làm sao, rốt cuộc, anh có làm điều gì sai không...?

- Uống nước đi, bình tĩnh mà suy nghĩ. - Trâm Anh đưa chai nước khoáng cho anh, rồi tiến về phía cửa sổ.

- Cảm ơn. Trâm Anh, cô cho tôi biết sự thật trong lời nói của Chi đi, được không? - anh khẽ nói.

Cô quay mặt lại, búi ái tóc của mình lên để tránh việc gió thổi tung mái tóc làm nó rối lên, nhìn anh một lúc lâu, rồi nói:

- Từ từ, anh sẽ biết tất cả...

...

- Mọi người, bắt được GPS trong của điện thoại Băng Băng rồi. - Chi nhảy cẳng lên sung sướng, sau một thời gian suy nghĩ, nhỏ đã nhớ ra cách này, áp dụng, và thành công.

- Ở đâu? - ba người còn lại đồng thanh.

- Khu X, thành phố Y.

Nghe tới đây, Tuấn Kiệt chợt giật mình. “Đó là nơi bí mật của các bang cơ mà, tại sao Băng lại bị bắt đến đó, chẳng lẽ...”

- Đi thôi...! - Hoàng lên tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ của Tuấn Kiệt. Việc cứu Băng Băng lúc này quan trọng hơn.

Chiếc xe màu đỏ lao đi, chở theo 4 con người đang có chung tâm trạng, vô cùng lo lắng. Thời gian dường như trôi nhanh hơn...

ZzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzZ

Bệnh viện trung tâm, phòng 108...

Hắn từ từ mở mắt, quái lại, sao không có ai thế này. Vừa ngồi dậy, cơn đau đầu đã ập đến, nhìn xuống tay, hắn nhận ra là hắn đang truyền nước biển, trong bệnh viện.

Cái điện thoại trên bàn rung lên. Có tin nhắn. Hắn với tay lấy chiếc điện thoại, mở ra xem....

“Khu X, thành phố Y. Tao đang giữ Hạ Băng Băng. Nếu không muốn nó gặp nguy hiểm, thì đến đây, tao ày 30 phút...”

- Băng Băng...

Gương dây, cơn đau đầu lại ập đến một lần nữa. Chết thật, lỡ cho hắn mất cảm giác bên ngoài rồi thì cho hắn mất luôn cảm giác đau đầu gì luôn đi. Chán. Hắn giật dây truyền nước ra. Cố gắng chạy thật nhanh xuống nhà xe, chiếc xe hôm qua Kiệt và Chi đưa hắn vào viện vẫn còn ở đây.

Hắn lái xe chạy đi. Thật điên khi Kiệt và Chi không muốn hắn biết chuyện Băng Băng mất tích mà lại để điện thoại của hắn ở lại bệnh viện. Thôi thì thế cũng may...

ZzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzZ

Nó tỉnh giấc, thấy tay mình đã bị trói ra sau lưng, nó mang máng nhớ lại chuyện khi xưa. Hình như, lúc nó xuống mua nước, có hai người đàn ông lạ mặt, đánh nó ngất đi thì phải. Đúng là nó vẫn còn cảm giác tê tê sau gáy.

Trời cũng đã chập tối. Quái, bắt cóc nó thì kiếm chỗ nào ấm một tí, trói nó ngoài trời như thế này, lạnh thật. Hình như trời cũng sắp mưa...

- Tỉnh rồi à? Băng Băng... - một giọng con gái vang lên, giọng nói này, nghe quen lắm...

- Hoàng Linh?

- Linh, em không được đụng đến Băng Băng, rõ chưa. - một người con trai lên tiếng, không ai khác, chính là Phong, Lâm Hoàng Phong.

- Vân... - Linh xịu mặt, bước đi đến chỗ Phương Đan và Thanh Hiền, bỏ mặc ông anh kết nghĩa ở lại với nó.

- Em yên tâm, anh sẽ không làm gì em đâu. Anh thích em, Băng à - Phòng lấy tay vuốt tóc nó, nó lắc mạnh đầu - mục tiêu của anh không phải em, mà là Trần Thiên Du...

“Thiên Du ư? Cái tên này định làm gì không biết...”

...

Tiếng động cơ xe vang lên mỗi lúc một gần. Chiếc BMW của tụi nó dừng lại trước khu đất trống, Mạnh Hoàng chạy vào đầu tiên, sau đó là Tuấn Kiệt, rồi mới đến Diệu Chi và Trâm Anh...

Hoàng và Kiệt nhanh chóng giải quyết xong bọn đàn em canh gác, chạy thẳng đến chỗ nó đang bị trói.

Hiện trường lúc này được Trâm Anh chia làm 4 nhóm: nhóm 1 là Hoàng và Kiệt, nhóm 2 là cô và Chi - đang tìm cách lén vào chỗ nó đang bị trói, nhóm 3 là những tên đã chết, nhóm 4 là những tên còn sống. Nhưng cô không biết rằng, bên ngoài còn có 1 nhóm khác đang đánh nhau, với một người.

Thêm một tống khác lại lao ra, đánh nhau với hai cậu con trai. Nhân lúc không ai chú ý, Diệu Chi và Trâm Anh chạy tới cởi trói cho nó.

- Đến lúc này chị không để yên được rồi. - Trâm Anh nói rồi cởi chiếc áo khoác trên người ra, để lộ ra bộ váy không dây, bờ vai trắng, lộ ra hình xăm đôi cánh đèn trên vai.

Cô chạy ra giúp hai người kia một tay. Cơ hội thắng sẽ cao hơn rất nhiều.

Sau khi Tuấn Kiệt giải quyết xong người cuối cùng trong tống vừa rồi, Diệu Chi chạy đến, hỏi han cậu. Chỉ còn một mình nó đứng im.

- Tưởng vậy là xong à? Tiếp tục - Hoàng Phong ra hiệu cho đám đàn em nấp sẵn bên ngoài nhào vồ. Người Phong muốn thấy mặt vẫn chưa đến. - F*ck, tụi nó đâu hết rồi, sao không đứa nào chạy vào hết vậy?

- Đại ca, kế hoạch 2, thất bại rồi...!

CÁCH...

Có tiếng lên đạn, phát ra từ sau lưng nó. Một người con gái, giờ súng lên, chuẩn bị bắn...

Hoàng nhìn sang chỗ nó, bất giác, anh chạy tới, thật nhanh, ôm lấy nó, xoay một vòng...

ĐOÀNG....

‘YiYuo.’

Đã in dấu dép

GAME SHOW

Aizzza ~ Súng nổ rồi kìa *chỉ chỉ*. Hờ hờ, thử óc phán đoán của mọi người xem, ai bị bắn vậy ta? Khoan *lên đạn*, cẩm nói bắn Yi đang đứng gần đó ghi chép nhé, Yi bắn chết đấy *bằng bằng*

Good luck! Yeeeeee...! = =

P/s: chap này Yi diễn đạt không hay, vì Yi không rành viết đậm nhau quáng nhau, aizzza ~ Mọi người thông cảm cho Yi nha... Arigato! À, báo ọi người một tin là cuộc sống của cái đám hot boy hot girl này chuẩn bị yên bình, quay lại cuộc sống trường học rồi ấy...!

22. Thông Báo Kết Quả Gameshow

Yaaaa ~ sau một thời gian để mấy bạn nhảy trên chảo lửa thì Yi đã quay lại rồi đây...!

Bắt đầu từ GAME SHOW trong chap 18 nhé. Câu hỏi chap trước tương-đối-đơn-giản đối với những bạn theo fic của Yi từ lúc Yi tung những chap đầu.

Theo như phân tích thì lúc súng nổ Thiên Du đã đến [lúc Yi nói có một nhóm đánh nhau nên ngoài ấy], và đọc kỹ ở Chap 13, Băng đã nhờ Du bảo vệ Hoàng [nhắc lại muốn quăng bàn], thế thì không có lí do gì Du để Hoàng trúng đạn hết =)

Yeee, trong 40+ cmt thì có 3 bạn đoán đúng nha =) do câu hỏi này mang tính phân tích cao, liên kết từ nhiều chap nên Yi tặng 3 bạn 3 chap nhé:

Chap 19:

nguyetnguyet96

Chap 20:

_Mon_Mon_

Chap 21:

AKaRiChann

Tối nay hoặc sáng mai sẽ có chap 19 nha mọi người. Love all <>

23. Chap 19: Mưa, Máu Và Nước Mắt...

Bello minna...! Không biết mọi người có mong chờ chap 19 không, nhưng Yi thì Yi vẫn up *cười vật vã*,
yaaaaaa =D

Enjoy

~ZzzzzzzzzzzzzzLoadingzzzzzzzzzzzzZ

ĐOÀNG...

Tiếng súng vang lên, xé tan sự yên lặng vốn có của màn đêm tĩnh mịch [hay đúng hơn là sự hơi-bị-ồn-ào lúc đánh nhau nhỉ?].

Từng hat mưa bắt đầu rơi xuống, một hat, hai hat, những hat mưa cứ nối đuôi nhau tí tách rơi...

Tất cả mọi người đều dừng lại, Diệu Chi và Tuấn Kiệt đang diễn cảnh sến súa cưng ngưng, họ đang quay lưng về phía nó. Trâm Anh cũng thôi không đánh nhau nữa, cô từ từ đưa mắt sang hướng tiếng súng vừa vang lên.

Nó nhắm mắt lại, cảm thấy mình như đang ở trong vòng tay ai đó? Mạnh Hoàng? Đừng như thế chứ, nó không muốn anh vì nó mà một lần nữa gặp nguy hiểm... Từ bé tới giờ, nó không muốn ai vì nó mà bị thương, nhất là những người nó yêu thương.

Thật sự, không biết vì lí do gì, nhưng ngay từ lần gặp mặt trong trường, nó đã xem Hoàng là ANH TRAI, nó có cảm giác Hoàng và chị nó, có một điều gì đó khá mơ hồ... [yayyy, ai nói chị Băng không thông minh nè :"]

ĐOÀNG...

Một tiếng súng nữa lai vang lên. Từng hạt mưa mỗi lúc rơi một nhiều.

Nó mở mắt, đầy Mạnh Hoàng ra. Anh vẫn an toàn. Thế nào lại thế? Hoàng không sao, vậy viên đạn đó đi đâu?

Sau khi đẩy anh ra, người đầu tiên nó nhìn thấy, là hắn. Cơ mà hôm nay lạ nhỉ? Gió đang thổi khá mạnh, nó nhìn hắn từ sau lưng, thấy có vẻ khác. Đâu rồi vật áo khoác luôn tung bay trong gió? Chắc lẽ hôm nay hắn đổi phong cách? Chịu kéo dây kéo áo khoác à?

Cơ mà người vừa nãy định bắn nó, là Thanh Hiền sao? Cô ta đang nằm dưới nền đất lạnh, trên tay hắn, cũng cầm một khẩu súng. Có lẽ nào... [anh Du quá máu lạnh, khoan, hay là Yi máu lạnh cho con đó chết sớm nhỉ? - - Cơ mà ai bảo con nhỏ đó dám bắn lén nó làm giề. Biến sớm.]

- Này, cô...hết chuyện gì làm...nên...đi lung tung...để mọi người lo lắng...hả? - hắn nói, bước chầm chậm về phía nó, đặt tay lên vai người con gái đứng trước mặt.

- Không cần anh quan tâm ! - nó hất tay hắn ra, quay lưng lại. Có vẻ như nó vẫn còn giận chuyên tối qua.

- Băng Băng anh giữ lời hứa rồi đấy nhé! Hoàng không sao rồi

Nó nghe hắn nói câu đó thì giật mình, cứ như là nghe sét đánh bên tai. Nhưng, sao giọng nói của hắn, không còn vẻ cao ngạo, nghịch ngợm như hằng ngày nữa? Nó quay mặt lại, nó như không tin vào mắt mình nữa. Hắn đang từ từ ngã xuống, nó ôm hắn vào lòng, thật nhanh.

- Ngày Thiên Du, Thiên Du, anh bị cái gì thế hả? Ngày !

Đáp lại câu hỏi của nó là sự im lặng đáng sợ. Gần như hắn đã mất đi ý thức rồi. Nó thấy lo, lay lay người hắn. Bất giác, một giọt nước rơi ra từ khói mắt nó, không phải là nước mưa. Nó thật sự thấy lo, có phải đây là cảm giác tưởng chừng như sắp mất đi người mình quan tâm?

Tuấn Kiêt buông tay Diệu Chi, chạy nhanh tới chỗ nó

Cậu vội kéo nhanh dây kéo áo khoác của hắn xuống, để lộ ra vết thương vẫn đang chảy máu. Suy luận của cậu đã đúng, kéo áo lên che vết thương do trúng đạn, ngốc thật. Có điều Tuấn Kiêt không nghĩ cơ thể hắn

chịu đựng được lâu như vậy... Không đau, không cảm giác là một chuyện, nhưng ngất vì mất máu lại là chuyện khác.

- Khả năng chịu đựng tăng hơn trước, đáng tiếc khả năng cơ thể chịu đựng được càng tăng thì nhận thức lại càng kém. - Tuấn Kiệt nói

- Cậu nói gì, tớ không hiểu.

- Chuyện đó để sau, đưa thẳng này vào viện đã, nếu không sẽ chết vì mất máu đầy. - Tuấn Kiệt nói rồi đỡ hắn dậy - Mọi chuyện ở đây giao cho Hoàng và Trâm Anh.

Nó và Diệu Chi giúp Kiệt đỡ hắn ra xe. Trong đầu nó bây giờ không nghĩ đến việc gì khác ngoài hắn. Biết chuyện sẽ như thế này, biết hắn giữ lời hứa đến thế, đêm đó nó sẽ không nói hắn giúp nó bảo vệ Mạnh Hoàng. Sợ mất một người như anh trai, nhưng lại sắp mất một người gần như là cả thế giới. Ngốc thật.

Trời vẫn đang mưa, nước mắt nó vẫn rơi, nắm chặt tay hắn, nó nhìn vết thương mà khóc nắc lèn.

- Đồ ngốc... Anh nghĩ người nầm đây là anh mà không phải Hoàng thì tôi yên tâm à...?

ZzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzZ

Khu X, thành phố Y...

Tất cả mọi chuyện xảy ra từ nãy giờ như một cuộn băng quay chậm trước mắt Mạnh Hoàng.

Anh nghe tiếng súng nổ, nghe tiếng mưa, nghe tiếng súng thứ hai. Thấy người nhẹ hăng vì nó bất chợt đẩy ra. Nghe cuộc nói chuyện chỉ 3 câu của nó và hắn. Chính mắt thấy thẳng bạn thân của mình dần dần ngã xuống. Và đây là lần đầu, anh thấy nó khóc nhiều đến thế, lần đầu, anh thấy nó lo lắng đến thế, lần đầu, anh thấy nó ôm chặt một người con trai đến vậy.

Và ngay giây phút này, anh nhận ra, người nó - Hạ Băng Băng - yêu, không ai khác, chính là hắn - Trần Thiên Du.

- Này, điên à? Cậu tính đúng im cho bọn nó nhào tới đập tập thể cậu à? - Trâm Anh chạy tới, đập vai Mạnh Hoàng.

- Không...không có... - anh ngập ngừng, không hiểu lí do tại sao lúc đứng cạnh Trâm Anh, tim anh lại đập nhanh đến thế.

- Thôi nào, Leader đã xử xong, để xem phó bang làm được gì - tên Phong nói [cơ mà ẻm lướt đâu nãy tới giờ ấy nhỉ?] - Mày *chỉ Hoàng* và tao, solo?

- Thích thì chiều.

Leader A&D đánh nhau với phó bang Black Wings, Trâm Anh thì xử những tên còn lại, ai nói là con gái thì không thể đánh lại cả một nhóm giang hồ là-con-trai?

Hiện tại, bây giờ, trời đã rất khuya...

PHẬP...

Tiếng dao đâm vào da thịt vang lên khe khẽ, Trâm Anh nắm chặt cánh tay của mình, đồng thời cô đá nhanh con dao trên tay Hoàng Phong rồi đá hắn ra xa.

- Này, cậu điên à? Đã nói trận này solo, sao cậu nhảy vào đỡ giúp tôi làm gì?

- Không đỡ con dao này thì chắc bây giờ anh nầm luôn rồi. Anh hứa solo với hắn ta chứ đâu phải em hứa, với lại như trước kia em đã nói, em không chắc mình chơi đúng luật.

Trâm Anh nở một nụ cười. Trong một phút giây nào đó, tất cả những điều vẽ người con gái ấy ùa về làm Mạnh Hoàng hơi khó chịu, cách nói này, nụ cười này, cả cái hình xăm đôi cánh, Sun là thành viên của Black Wings, và Trâm Anh...

- Em là...Sun...?

×Lời kể của Mạnh Hoàng×

Từ lúc thấy cái hình xăm đôi cánh trên vai Trâm Anh, tôi đã mơ hồ nhận ra điều gì đó. Ngày chia tay của tôi và Sun, thân phận của Sun, hình như, hình xăm đôi cánh ấy chính là mấu chốt.

Và đến lúc Trâm Anh nhận lấy dao đó giúp tôi, cách Trâm Anh nói, và tôi nhớ, câu nói “không chắc mình chơi đúng luật” là câu cửa miệng của Sun. Và ngay giây phút Trâm Anh cười, tôi đã nhận ra, cô ấy chính là Sun.

Aizzza ~ đáng tiếc là tôi nhận ra em muộn quá, có lẽ những điều tôi làm những ngày tháng qua đã làm em rất buồn. Tôi xin lỗi.

Bất giác tôi lại nghĩ đến Thiên Du, nghĩ đến những lời đã nói với cậu ta sáng sớm hôm ấy, quá đáng thật.

Không biết lỗi lầm này, đến bao giờ mới nguôi...

×Yi tiếp tục kể×

Giây phút nhận ra nhau quả là rất hạnh phúc, Mạnh Hoàng ôm chặt lấy Trâm Anh, anh không muốn cô đi lần nữa.

Đáng tiếc, giây phút lâng mạn của hai người lại chính là giây phút Hoàng Phong lợi dụng để trốn đi.

Mạnh Hoàng đưa Trâm Anh ra xe. Anh lái xe đưa cô chạy thẳng đến bệnh viện. Vết thương ở tay cô để lâu không sơ cứu thì không tốt. Và đến bệnh viện thật nhanh, cũng để xem tình trạng của hắn như thế nào rồi.

Cơn mưa đêm khuya cũng đã ngớt... Chỉ còn sót lại vài hạt nhỏ, tí tách rơi...

=====

#YiYuo#

Đã in dấu dép

P/s: xong chap này nghỉ ván sẽ có special chap 2 nhé =D chap này khá dài đây :v vật vã chết đi được *cười*

24. Special Chap 2 ~ Mạnh Hoàng - Trâm Anh Lên Ghế Phóng Vấn

Yaaaa, Yi đã trốn trại thành công mĩ mãn và quay lại với mọi người đây *tung bông*

ZzzzzzzzzzzzLoadingzzzzzzzzzzZ

Diễn viên tham gia:

_Phóng viên (PV)

_Nhân vật chính:

+ Nguyễn Mạnh Hoàng (MH)

+ Hạ Trâm Anh (TA)

_Làm nền:

+ Lê Diệu Chi (DC)

+ Vũ Tuấn Kiệt (TK)

+ YiYuo (Yi)

ZzzzzzzzzzzzLoadingzzzzzzzzzzZ

PV:Konbawa ~ Xin tự giới thiệu, tớ là Báp Cải, phóng viên của Tòa soạn đặc biệt của Love School. E hèm, xin báo một tin buồn là phóng viên Lá Thị Cải đã nhập viện vì bị Chi quánh một trận vì lí do hỏi câu riêng tư làm Kiệt ghen = =

Yi: ừ thì, cảm ơn mọi người đã “ngóng cổ” chờ Mạnh Hoàng và Trâm Anh đến với nhau, giờ tui nó hạnh phúc rồi đó. Bây giờ thì, Yi đóiiiiiiiii ~ Báii bai ~

25. Chap 20: Tỉnh Dậy Mà Theo Đuối Em Đi!

Khi Yi viết những dòng này là Yi đang rất vuôi

~Fic Love School tính vào thời điểm 23h22' ngày 20th2 đúng thứ 8 trong BXH Tiểu thuyết thiếu niên

~Hoy, tiếp tục truyện nào...!

Enjoy

~ZzzzzzzzzzzzzzzLoadingzzzzzzzzzzzzZ

Khuya... Bệnh viện về khuya đã vắng bớt người...

Tấm bảng CẤP CỨU vẫn còn sáng đèn, Tuấn Kiệt đi qua đi lại, lâu lâu lại quay sang nhìn cánh cửa phòng cấp cứu. Cậu đang rất lo cho thằng ban thân của mình, sức khỏe đã không tốt [bị sốt do đứng lâu dưới mưa ấy!], mà lại bị như thế này, không biết ra sao? Diệu Chi thì đang ngồi...dưới sàn, đối diện với nó, cố gắng đỡ nó nín khóc. Nó thì ngồi bó gối, đưa lưng vào tường, nức nở mãi.

- Mày đừng khóc nữa mà Băng Băng

- Tao... Tất cả là do tao, giá như...tao không đến tìm anh ấy vào đêm hôm đó.

Nó lo, lo lầm. Nó không muốn hắn có chuyện gì hết, không muốn. Nó không ngờ, người nó xem là anh trai thì không sao, còn hắn thì đang gặp nguy hiểm. Nó cũng không rõ lí do vì sao nó lại lo đến thế? Chẳng lẽ... Nó thích hắn rồi sao?

- Ngọc, không phải tất cả lỗi là do câu đầu - Tuấn Kiêt nhìn nó, rồi nói

TING...

Đèn phòng cấp cứu đã tắt, cánh cửa bật mở, ông bác sĩ bước ra, nó là người lao đến đầu tiên.

- Bác sĩ, anh ấy, sao rồi a? [Xưng “anh” cơ đấy nhé!]

- À, tình trạng của cậu ấy đã không còn nguy hiểm nữa. Có điều.. tĩnh dậy thì cần có thời gian, có lẽ sẽ hơi lâu. Chúng tôi đã chuyển sang phòng chăm sóc đặc biệt, lát nữa có thể vào thăm.

- Vâng... - Diệu Chi nói rồi gõ tay nó ra khỏi áo ông bác sĩ. Nghe tin hắn không còn nguy hiểm nữa thì tốt. Nhỏ khẽ mỉm cười, qua chuyện này, nhỏ cũng biết được là nó thích hắn, tốt rồi.

Nó nghe nói vậy thì vui lên hẳn, nhìn nó đã tươi tỉnh hơn rồi. Cả ba người cùng đi đến phòng của hắn đang nằm.

- Kiết, giải thích câu câu nói lúc nãy đi! - nó khẽ nói

- Thôi thì cho cậu biết sự thật. 5 năm trước, trong một lần tham gia trận chiến với bang khác, Thiên Du, vì bảo vệ tớ, không để tớ bị đánh một mình, nên nhào vô, rốt cuộc bọn tớ đánh thắng được nhưng hai thằng đều tơi tả *cười* Nhưng không hiểu sao từ lần bị đánh đó thì thằng đó mất luôn khả năng cảm nhận, không cảm giác được đau đớn gì cả, la thật...

- Ra là vậy! - nó gật gù rồi lại tiếp tục đi.

- Băng này! - Diêu Chi *khều khều* *chot chot* nó

- Hả?

- Mày lo cho Thiên Du lắm đúng không?

- 8

- Mày thích cậu ta rồi hả?
  - Không biết nữa
  - Hay mày yêu cậu ta rồi?
  - Không biết nữa
  - Mày muốn biết cậu ta có yêu mày hay không không?
  - Không biết nữa
  - È, hai cộng hai bằng mấy?
  - Không biết nữa... Á, bằng 4, mày đừng hỏi tao nữa được không?
  - Ủm, không biết nữa...

Nhô đi qua sau lưng Tuấn Kiệt, úp mặt vào lưng cậu cười khúc khích. Đến chết với nó mất! Ôi, đúng là trẻ con. Rõ ràng là nó thích hắn, thế mà cứ ngắn ngắt không rõ tình cảm của mình.

ZzzzzzzzzzzzzzLoadingzzzzzzzzzzzzZ

Tại một nơi khác, có một người con trai và một người con gái đang đứng nói chuyện.

- Em là người kêu Hiền bắn lén Băng Băng?
  - Nếu đúng vậy thì sao nào?
  - Linh ơi là Linh, Băng là người con gái anh thích từ lâu lắm rồi! Vì vì em làm thế nên Hiền mới chết đấy!
  - Em không quan tâm, nó cũng chỉ là con cờ, chết cũng chẳng sao, dù gì vẫn còn con Phương Đan.
  - Em...

Phong quay mặt bước đi, Phong không thể hiểu được Linh đang nghĩ cái gì trong đầu. Ngay cả hai người bạn chơi với Linh rất lâu Linh cũng xem là con cờ trên bàn cờ của Linh... “Băng Băng ở gần Linh quả là rất nguy hiểm...” - Phong nghĩ. Sau đó, Phong lấy điện thoại gọi cho ai đó rồi về phòng soạn đồ. [Đi đâu từ từ rồi biết =))]

Zzzzzzzzzzzzzzz Loading zzzzzzzzzzzzzzz Z

- Này, Thiên Du, anh có tinh dại mau không hả? Này...! - nó lấy tay lau nước mắt, lay lay người hắn, nhưng vô ích
  - Băng Băng, em làm thế cậu ấy chưa chết vì bị thương mà chết vì bị em phá đáy! - Trâm Anh mở cửa đi vào phòng, bên cạnh là Mạnh Hoàng.
  - Hai anh chị... - Diệu Chi nhìn chăm chăm vào hai con người vừa bước vào, chỉ vào bàn tay của hai người đang nắm lấy nhau, khẽ mỉm cười...
  - Em ngốc quá, người ta đã là người yêu nhau lâu rồi mà - TuẤn Kiệt cốc đầu nhỏ, mắng yêu, nhìn nhỏ phùng phiu rồi cười

Nãy giờ chỉ riêng nó không chú ý tới bốn người kia, nó vẫn đang nhìn hắn, cứ nắm tay rồi lay lay người hắn, bảo hắn tĩnh dây.

=====

YiYuo

Đã in dấu dép

P/s: Yi hoàn thành cái chap này lúc 11h10' ngày 21th2, và bây giờ Yi đang đóiiiiiii ~ vật vã dẽ sợ, ahihi :)"> mọi người được nhiều lì xì chưa nè! Yayyyyy ~

26. Chap 21: Em Nói Thích Anh Khi Nào?

15h21' ngày 21th2, Yi bắt đầu viết chap này =))

Enjoy

~ZzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzZ

1 tuần trôi qua...

Một chiếc xe dừng lại trước cổng bệnh viện trung tâm. Bước xuống xe là hai cô gái vô-cùng-đáng-yêu, người thì mang áo thun trắng, váy đen kèm đôi giày converse trắng, người thì mang bộ đồng phục nữ sinh của Nhật Bản và đôi giày màu đen.

- Em và Băng Băng vào trước đi, để anh cất xe rồi vào sau. - Tuấn Kiệt nhìn Diệu Chi qua tấm kính chỗ cửa xe rồi nói.

- Vâng.

Nó rảo bước đi trước, vừa tan học là nó lôi Diệu Chi đến bệnh viện với nó, mà nhỏ thì không thể từ chối con bạn thân của mình. Tuấn Kiệt thì “tình nguyện” làm tài xế, sẵn tiện đến thăm thẳng bạn thân luôn =)

Aizzza ~ Còn Trâm Anh và Mạnh Hoàng thì được ban đặc ân, được phép đi “ôn lại kỉ niệm” xưa, khỏi phải nói hai người họ vui đến cỡ nào, lâu lắm rồi mới được tay trong tay nhau cơ mà.

...

CÁCH...

Cánh cửa phòng bệnh mở ra, nó và Diệu Chi bước vào, đi sau là Tuấn Kiệt.

- Aizzza ~ anh buông vừa phải thôi, ngủ lâu lắm rồi đấy nhé. - nó ngồi xuống cạnh giường, xoa xoa mái tóc rối của hắn.

- Nó chờ anh tỉnh suốt đấy. - Diệu Chi chỉnh lại cái bình hoa trên bàn rồi nói

- Em để người ta riêng tư đi nào, em yêu. - Tuấn Kiệt ôm lấy nhỏ từ phía sau, nhẹ nhàng nói làm nhỏ sờn cả gai óc

- Xì

Nhỏ hất tay cậu ra, làm mặt giận lủi ra khỏi phòng. Tuấn Kiệt quay sang bái bai nó rồi lon ton chạy theo. Nó thì nhìn hai người họ rồi cười khúc khích.

- Nay, anh mà không tỉnh dậy mau là em đi theo người khác đấy! Em không “thích” anh nữa đấy...

Nó cứ lay lay tay hắn, *chợt chợt* vào hai bên má hắn [má ơi, nàng này hâm à].

Chợt...

Tay hắn khẽ nhúc nhích

Mi mắt hắn khẽ cử động

Nó thấy thế thì mừng phát điên, lấy tay dụi dụi mắt, cười tươi.

Nhưng... Cử chỉ ấy của hắn, chỉ thoảng qua. Hắn vẫn ngang bướng không chịu tỉnh dậy.

- Nay, anh không tỉnh thật à? Thế em không thích anh nữa nhé! - nó ra sức lay lay tay hắn không ngừng

- Aizzza ~ nhoi thế

Hơ, giọng của hắn, là giọng của hắn sao? Hắn tỉnh rồi, tỉnh thật rồi! Nó gõ nhanh đôi giày, lao lên giường, ôm chầm lấy hắn.

- Yaaa, anh tỉnh rồi! Nay sao anh ngủ lâu thế?

- Không biết nữa [nói chuyện giống Băng thể anh Du :v]

- Anh có còn đau l้า không?

- Không biết nữa

- Một cộng một bằng mấy?

- Không biết... Á, bằng hai. Cơ mà em thích anh rồi à? Lo lắng thế!

- Đồ điên.

- Thế khi nãy ai nói là "thích" anh đấy!

- Nói thích anh bao giờ, điên.

Nó nói rồi nhảy tốt xuống giường, xỏ chân nhanh vào đôi converse rồi chạy vội đi, còn ngoài lại nói một câu:

- Để... em đi mua nước!

Hắn ngồi một mình trong phòng, nhìn nó chạy đi rồi cười như thằng hâm vừa trốn trại, yaa ~ cuối cùng nó cũng chịu xưng anh - em với hắn rồi. Hạnh phúc thật!

- Băng Băng, anh quyết tâm làm em phải đứng trước mặt anh và nói câu "Em yêu anh"...

%YiYuo%

Đã in dấu dép

P/s: hoàn thành chap lúc 0h25' ngày 22th2. Yeeee ~ Klq cơ mà chap này có vẻ ngắn nhỉ :3 Tao sẽ bù ày nhá #Chuột AKAriChann

27. Chap 22: Bị Phạt

Lúc 23h26' ngày 22th2, fic Love School bay thẳng lên thứ 4 trong BXH Tiêu thuyết thiếu niên ở Wattpad *tung bông* yayyyy

~M.n đọc truyện vui vẻ =))

Enjoy

~ZzzzzzzzzzzLoadingzzzzzzzzzzzZ

Sau sự việc vừa rồi. Cả đám tụi nó quyết định dùng tiền riêng để mua hắn một căn biệt thự trong thành phố. Chủ yếu là để 4 người trong Black Wings dễ hoạt động hơn so với ở kí túc xá trong trường.

Buổi sáng lại về, ánh nắng lại lọt qua khung cửa sổ từng phòng của căn biệt thự rộng lớn.

Trâm Anh vươn vai tinh dậy, cười tí mỉm khi nhớ lại chuyện tình của mình với Mạnh Hoàng. Cô tíu tí tung chǎn, chân này đá chân kia nhảy vào phòng tắm, cầm chiếc lược chải tóc, miệng lúl lo ca khúc A Little Love [Klq cơ mà sau khi Hoàng nhận ra Trâm Anh thì chị ấy trẻ con quá xá].

Greatness as you

Smallest as me

You show me what is deep as sea

A little love, little kiss

A little hug, little gift

All of little something.these are our memories

You make me cry, make me smile

make me feel that love is true

You always stand by my side

I don't want to say goodbye

Cô lấy bàn chải và đánh răng. Sau đó phóng ra khỏi phòng với vận tốc 200km/1h [Yi lại chém, yeeee ~]. Đến trước cửa phòng của Mạnh Hoàng và Tuấn Kiệt, cô chỉnh lại tóc và trang phục rồi gõ cửa.

Một bóng người ra mở cửa. Mái tóc nâu đen lìa chia bù xù, khuôn mặt đẹp trai chưa tinh ngủ, ngáp ngắn ngáp dài cô mở mắt nhìn cô cho rõ.

- Chị Trâm Anh! Chị đến đây sớm vậy? - Tuấn Kiệt hỏi bằng chất giọng lè nhẹ, cậu lấy tay vò vò mái tóc làm tóc cậu rồi hơn n lần.

- Kiệt à, có anh Hoàng ở trong đó không vậy? - cô nói rồi nhường chân nhìn vào

- Đang ôm gối đấy, chị vào mà lôi đầu dậy đi! - Tuấn Kiệt ngáp 1 cái rõ dài

- Cảm ơn. Cơ mà nhìn đầu em chị nghĩ đến tô mì gói đấy!

Nói xong, Trâm Anh đi vào trong nǎm chiếc chǎn của Mạnh Hoàng mà giật ra. Bao gồm cả màn dội nước lạnh, nhéo, cắn, đập,... nhưng vô hiệu, không có kết quả. Tuấn Kiệt ngồi trên chiếc ghế ngắn ngǎm nhìn hai người này.

Hết cách, Trâm Anh cúi xuống, thì thầm vào tai Mạnh Hoàng

- Này, anh không dậy thì em sẽ giận anh tối già đấy!

Mạnh Hoàng như nghe được lời tương truyền sám sét. Anh bật dậy, nhảy xuống giường phóng thẳng vào phòng vệ sinh.

- Như vậy mới ngoan chứ! - Trâm Anh ngồi xuống giường cười đều đắc thắng.

Khi Mạnh Hoàng đã đâu vào đấy, Trâm Anh lôi anh xuống nhà ăn.

Tuấn Kiệt ngồi trên ghế chứng kiến tình yêu của hai người này mà ngán ngẩm quá nên đã lượn sang phòng Chi lúc nào không hay.

ZzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzZ

Tuấn Kiệt đập cửa phòng Diệu Chi, cậu áp tai vào cánh cửa, nghe ngóng xem nhỏ đã dậy chưa.

Diệu Chi lồm cồm ngồi dậy, mở to mắt để nhìn đồng hồ.

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa! Đã 7 giờ rồi sao?

Tiếng thét chói tai sang bằng cả một khu biệt thự làm Tuấn Kiệt đứng ngoài hốt hoảng che tai lại, mặt nhăn nhó.

- Em làm gì hét ghê thế? - Cậu nói vọng vào phòng
  - Muộn học rồi!!!

Nhỏ phóng ra khỏi giường, bay thẳng vào nhà vệ sinh làm vệ sinh cá nhân trong vòng 5 phút. Sau đó nhỏ lại tiếp tục phóng ra ngoài với tốc độ ngang ngửa loài báo khi đã hoàn thành xong công việc làm đẹp để đến lớp. Không quên nắm tay Tuấn Kiệt lôi nhanh đi.

Zzzzzzzzzzzzz Loading zzzzzzzzzzzzzz Z

Cả đám gặp nhau tại phòng ăn của khu biệt thự. Trâm Anh lại càu nhàu [lần thứ n] Diệu Chi:

- Muộn học rồi mà còn tâm trí để ăn sao? Đi nhanh lên nào!
  - Ô, em đã dậy sớm rồi mà - Diệu Chi cãi.

Tuấn Kiệt ra dấu cho nhỏ im lặng và ngoan ngoãn đi lên trường. Cậu và Mạnh Hoàng chẳng muốn nghe bài ca con méo 1 lần nữa.

Lúc đó, nó cũng vừa về tối, lao nhanh lên phòng, trong đầu còn văng vẳng câu nói của Trâm Anh
“Chỉ cho em 2 phút. Cảm muộn 1 giây...!”

Zzzzzzzzzzzzz Loading zzzzzzzzzzzzzz Z

Đám học sinh trong lớp sáng rõ con mắt khi 5 siêu sao của chúng ta xuất hiện. Bà cô thì nghiêm mặt lại, ra vẻ không hài lòng, 5 đứa tui nó mặc xác bà cô và đi vào lớp, thì bỗng, một giọng nói đầy uy lực vang lên:

- Hôm nay các em đi muộn, theo quy định thì các em bị phạt đứng ngoài hành lang đến hết tiết. - cô giám thị đứng ngay cửa lớp, đầy gọng kính, nhìn chằm chằm vào tụi nó.

- Vâng thưa cô

Mạnh Hoàng quay qua đi thẳng ra ngoài, tay kéo theo Trâm Anh. Mấy người còn lại cũng ra theo, nó vui ra mặt, dù sao thì bị phạt ở đây còn hơn là phải làm cái đồng bài tập liêu xiêu ấy.

Cứ thế, năm người đứng khoanh tay, người vui, kẻ khóc đủ cả. Những học sinh đi ngang dù hâm mộ nhưng cũng phì cười, trông bộ dạng đáng cười lắm chứ bộ...

Zzzzzzzzzzzzz Loading zzzzzzzzzzzzz Z

Ngay lúc này, hắn đang ngồi vắt vẻo trên cửa sổ, suy nghĩ đăm chiêu cái gì đó. Sau đó nhảy phóc xuống, lôi cái laptop ra, hack virut loại nhẹ vào hệ thống mạng lưới camera của bệnh viện, ung dung thay đồ rồi bỏ tay vào túi quần và bước ra ngoài.

Hắn tung tăng đi thảng, mặc cho y tá bác sĩ đang í ới gọi nhau rằng bệnh nhân Trần Thiên Du mất tích [hay trốn viện].

ZzzzzzzzzzzzzLoadingzzzzzzzzzzzzZ

Tui nò đang iuu xùu măt vì bi phat thì nghe tiếng chuông điện thoại nò vang lên... Là số của bênh vien.

Nice to meet you

Where you been?

I could show you incredible things

Magic, madness, heaven, sin

Saw you there and I thought oh my god

Look at that face you look like my next mistake

Lowe's a game wanna play

New money suit and tie

I can read you like a magazine
Ain't it funny rumors fly
And I know you heard about me
So hey, let's be friends
I'm dying to see how this one ends
Grab your passport and my hand
I could make the bad guys good for a weekend
[Blank Space - Taylor Swift]

- A lô

- Xin chào, cậu Thiên Du, không còn ở bệnh viện nữa...

Nó chưa kịp phản ứng gì thì đã thấy hắn vác cặp từ xa tiến tới. Không nghĩ gì nhiều, nó ngang nhiên cúp máy mặc ấy y tá bác sĩ ngơ ngác tập 2 ở đầu dây bên kia.

- Mày về rồi hả, khỏe hẳn chưa? - Mạnh Hoàng hỏi, lộ rõ vẻ vui mừng

- Tao không sao, ổn mà

- Nhưng sao câu lại ở đây? Chưa đến ngày xuất viện mà! - Trâm Anh tròn mắt ngạc nhiên

- Anh ấy trốn viện - nó nói rồi quay sang lườm hắn.

- Mà sao các câu đứng đây? - hắn đảo ngược tình thế.

- Bị phạt! - Tuấn Kiêt và Diêu Chi đồng thanh rồi nhìn nhau cười như điên.

Hắn quăng cặp xuống sàn, nhảy vào đứng cạnh nó với lí do “Bị phạt chung cho vui?” Đúng là không thể chịu nổi. Và một cái cột điện nữa mọc lên.

Cô giám thi bỗng dừng xuất hiện không báo trước. Tặng cho tui nó một câu:

- Đã bị phạt mà còn nói chuyện. Cô phạt các em đứng thêm 2 tiết nữa, xách thêm xô nước nữa, nhé. Böyle giờ cô chủ nhiệm sẽ giám sát việc thực hiện của các em, cô đi đây!

Thế là sáu cái cột điện hiện ngang dímg tiếp tục. Và trên những cái cột điện đó có treo 2 xô nước =)) hẵn là dáng yêu

#YiYuo#

Đã in dấu dép

P/s: quào ~22h36' ngày 24/4/2012 Love School đứng thứ 3 trong BXH Tiểu Thuyết Thiếu Niên, vui ~ Yayyyyy ~

28. Chap 23: Học Sinh Mới

Vật vã chết đi được :v Mấy hôm nay Yi bệnh nên không ra chap .n được =((

Ai thương Yi không ?

Enjoy

~ZzzzzzzzzzzzzzzLoadingzzzzzzzzzzzzZ

Tiếng chuông ra chơi vang lên...

Bọn nó thì vẫn bị phạt đứng một chỗ. Tuấn Kiệt ê ẩm cả chân, tay, vai, cổ,... Khi sức chịu đựng lên đến đỉnh điểm, cậu hét lên:

- Cô hết chuyện hay sao mà dám phạt bốn thiếu gia thế này chứ?

Bà cô từ trong lớp bước ra, nghe thấy thế, nở một nụ cười, rồi bảo:

- Thế à thiếu gia? Thế thiếu gia không cần phải đứng xách nước nữa đâu ạ!

Tuấn Kiệt nghe thế thì vui ra mặt, hớn hở quăng luôn xô nước.

- Khoan đã, thiếu gia chạy 10 vòng sân trường cho cô. Cô đã nói là không phạt em nữa đâu - Cô giáo quay qua nói với những người còn lại - Các em được nghỉ, ngồi canh chừng Tuấn Kiệt chạy giúp cô nhé!

Tuấn Kiệt há hốc mồm. Cái sân trường thì rộng thế mà chạy đến tận 10 vòng. Chẳng biết bà cô giáo này còn trò nào ác hơn nữa không? Cậu thầm nguyền rủa cô giáo rồi lùi thủi bước ra sân.

Diệu Chi cười đến đau bụng, nhỏ lon ton chạy theo sau Tuấn Kiệt. Những người còn lại thì đi đằng sau, một cách chậm rãi...

Zzzzzzzzzzzzzzz Loading zzzzzzzzzzzzzzz Z

- Người yêu ơi, cố lên! Còn 6 vòng nữa cơ! - nhỏ reo lên thích thú

- Hộc...hộc...gi? Còn tận 6 vòng...hộc...nữa cơ á? - cậu nói, thở không ra hơi.

- Đúng đây, chạy tiếp đi! - hắn ngồi trên băng ghế cười, nói, gì chứ chuyện hành hạ người khác thì hắn rành hơn tất cả.

Tuấn Kiệt chạy với tốc độ ánh sáng, cái sân trường quái quỷ đối với cậu giờ như trận địa tử hình. Bọn hám trai đứng gần đó cổ vũ rất nhiệt tình. Đôi với chúng, cậu bây giờ là 1 hình ảnh rất “menly”.

...

- Hộc...hộc...đủ...chưa? - Tuấn Kiệt hỏi trong cơn “quằn quại” khi đã hoàn thành đủ 10 vòng sân.

- Đủ! - Mạnh Hoàng đáp 1 cách ngắn gọn.

Tuấn Kiệt ngã ập vào người Diệu Chi đang đứng kế bên, sau đó lăn ra ngủ luôn không biết trời trăng gì cả. Diệu Chi vuốt vuốt mái tóc của Tuấn Kiệt, nhẹ nhàng...

- Chúng ta đi được chưa? - Trâm Anh càu nhau

- Ủ, đi thôi! - Mạnh Hoàng nói. Rồi anh nắm tay Trâm Anh kéo đi.

- Thế còn Kiệt? - Diệu Chi ngây thơ hỏi, rồi nhỏ đưa ánh mắt xuống nhìn cậu.

- Mày quăng đại cậu ấy xuống đó cho rồi! - nó hí hửng, nháy mắt với Diệu Chi

- Thôi đi, tao... - nhỏ ngập ngừng - dù gì, Kiệt vẫn là người yêu tao mà >

- Thích thì em cứ ấm về, anh không can! - hắn châm chọc, lấy tay khoác qua vai nó - nói trước, thằng Kiệt nặng lắm đấy!

Nó hơi giật mình khi hắn khoác vai nó. Nhưng thật sự là nó thấy rất vui. Vui. Hạnh phúc. Lấy lại tinh thần sau khi ngượng ngùng, nó tiếp tục trêu Diệu Chi:

- Aizzza ~ tao chỉ sợ mày ấm thằng Kiệt đến giữa đường mày cũng lăn ra xỉu thì chết!

Nói xong, nó và hắn quay mông đi trước, vừa đi vừa cười.

- Này, đi nhanh lên! - Trâm Anh đứng từ xa, hét ầm lên.

Diệu Chi đỏ mặt, đành kéo Tuấn Kiệt xèn xêch đi vì nhỏ ấm đâu có nổi...

Tiếng chuông vào lớp cũng vừa vang lên...

Tại lớp...

Bà cô giáo chủ nhiệm bước vào khi túi nó và cả lớp đã ổn định chỗ ngồi. Cô giáo bước chậm rãi lên bảng, lấy phấn viết một cái tên, sau đó quay xuống lớp, cất tiếng:

- Hôm nay lớp ta có học sinh mới! Các em cố gắng hòa đồng nhé!

Hắn đang ngồi nghe nhạc, cầm điện thoại trên tay, sau khi nhìn ba chữ trên bảng, thì hắn đánh rơi cả cái điện thoại xuống bàn. Cả Tuấn Kiệt, Mạnh Hoàng, Trâm Anh cũng thế, chưa thấy mặt học sinh mới, nhưng khi nhìn cái tên, cả ba ai cũng đều tròn mắt nhìn nhau...

Ở cuối lớp, con Linh đang vẽ vời, thì Phương Đan lấy tay khều khều Linh, Linh ngược mặt nhìn lên bảng, cây bút trên tay rơi xuống đất không thương tiếc...

CACH...

Cánh cửa lớp bật mở, một người con trai bước vào, mái tóc nâu tung bay trong gió, dáng người cao, đặc biệt là khuôn mặt trẻ con [hay giả tao!?]. Người đó cúi người chào cả lớp, kèm theo một nụ cười...

- Xin chào mọi người...!

°×YiYuo×°

Đã in dấu dép

GAME SHOW

_Moazhahah~ Yi tiếp tục áy bạn đau não đây ~ *nghiêm túc* mấy bạn biết học sinh mới là ai không à ~
Đoán mò đê ^^

Goodluck

~P/s: M.n sáng ấm

29. Chap 24: Rắc Rối Tái Sinh

lươn lò *vất vưởng* hello :v i'm ing back =)))

Chap 24 tăng tỉ Mary êu vău a :))) NguynKhnh160

Và những bạn @HeoS2Dino @kiuooliu @SoCiuBaoBinh @bongbongxinh @Winnie_1004 @LittleCat6 @hoaитam99 AKaRiChann đều đúng, tiếc là hơi châm a =D

Enjoy

~ZzzzzzzzzzzzzzzzLoadingzzzzzzzzzzzzzzZ

- Xin chào mọi người. Tôi là Lâm Hoàng Phong, học sinh mới của lớp H. Mong mọi người giúp đỡ! - Phong nói, sau đó cúi chào cả lớp một lần nữa rồi đi thẳng xuống bàn cuối ngồi. Và bàn cuối, là chỗ ngồi sau lưng nó, và hắn.

Hãy thử nhìn xuống đám bụi nó. Viễn cảnh lúc này cực kì hài [đối với độc giả]. Nó và Diệu Chi mắt nhắm mắt mở [mới ngủ gật ạ] nhìn lên, giật thót mình đập tay lên bàn vì thấy Phong, Trâm Anh, Mạnh Hoàng và Tuấn Kiệt thì tròn mắt nhìn cái dáng Phong bước xuống. Hắn thì nhíu mày, tay nắm chặt cái điện thoại [như muốn bóp nát luôn cái máy].

Về phần Linh và Phương Đan, Đan thì vẫn nhởn nhơ vì sự xuất hiện của Phong ở lớp H có thể xem là chuyện chắc chắn xảy ra, vẫn đề chỉ là thời gian. Còn Linh thì khó chịu thấy rõ, quay sang lườm nó rồi lại úp mặt xuống bàn, tay thu lại thành nắm đấm, đập đập mặt bàn liên tục...

- Có vẻ như mày mau khỏe quá nhỉ! Leader Black Wings - Trần Thiên Du! - Phong nói nhỏ khi vừa đi đến chỗ hắn, nói nhỏ, đủ cho hai người nghe và đủ cho những người khác phải ngạc nhiên.

- Không cần phải khen tôi đâu. Anh trai...! - hắn đáp bằng giọng nói lanh bảnh, âm vực trầm đến đáng sợ.

Mọi việc lại đi vào quỹ đạo của nó. Mọi người trong lớp vẫn học như ngày thường. Chỉ riêng nó thì không thể ngủ nỗi, cứ chú ý vào nét mặt của hắn, còn hắn thì trông có vẻ khá khó chịu, kèm theo sự lạnh lùng hiên lên rõ ràng...

Điện thoại hắn rung nhẹ, màn hình tin nhắn hiện lên:

“Ra chơi, lên sân thượng của trường, có việc !”

Người gửi: Trần Thiên Phong.

Zzzzzzzzzzzzzzz Loading zzzzzzzzzzzzzzz

Tiếng chuông ra chơi vang lên... Hoàng Phong đứng nhanh dậy, đi ra khỏi lớp. Cả hồn cũng thế, chuông ra chơi vừa vang lên hồn cũng ra khỏi lớp. Mặc cho nó ngơ ngác nhìn theo.

- Theo thằng Du, rắc rồi lai bắt đầu rồi ! - Tuấn Kiệt nói rồi chạy đi trước.

- ४...

Tuấn Kiệt và Mạnh Hoàng đi trước, ba đứa con gái theo sau. Có vẻ như Tuấn Kiệt khá khó chịu vì sự xuất hiện của Phong. Nhưng... có lẽ nào, Tuấn Kiệt, Mạnh Hoàng, Trâm Anh, và hắn, đã quen người có cái tên Lâm Hoàng Phong lâu lắm rồi?

- Kiệt, rốt cuộc tên Phong đó là ai? Tại sao lúc trước hắn ta lại bảo có tình cảm với tớ? Tớ gặp hắn rồi à?
- nó vừa đi vừa hỏi

- Lâm Hoàng Phong, chính là Trần Thiên Phong. - Tuấn Kiêt đáp, khuôn mặt càng lúc càng lạnh.

- Trần Thiên Phong, quen quen, Thiên, Thiên, a, Trần Thiên Du????

- Phong là anh trai của Thiên Du. Hắn ta đã gặp em trước kia rồi, vì em lúc trước rất hay cùng Trâm Anh đến chỗ bọn anh. - Mạnh Hoàng quay sang nó, giải thích

- Tuy nhiên, khi Du lên leader mà không phải Phong, hắn ta đã rất tức. Và đã tự thay đổi tên họ. Lấy tên Lâm Hoàng Phong, leader của A&D... - Trâm Anh nói.

- Ra là vậy!

Gió trên sân thương mát lạnh...

Một người con trai đứng dựa lưng vào lan can, mái tóc nâu tung bay trong gió...

Một người con trai vừa bước tới, đứng đối diện người kia, cung mái tóc nâu, cung tung bay trong gió...

Hai con người, hai tính cách,

Một lanh lùng nhưng thật lòng, đôi khi vẫn trẻ con.

Một lanh lùng tàn ác ít quan tâm mọi người

Hai con người đứng đối diện nhau.

Trên sân thượng tràn ngập gió

×ViViO×

Đã in dấu dép

P/s: huwaaa ! Chap này cảm thấy rất nhảm a ~ Gomen minna =(((

30. Chap 25: Yêu !

Không biết nói gì hơn ~ 00h35p ngày 8th3...

Enjoy

- ZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZ Loading ZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZ

- Vào trường Black Star với một cái tên khác. Lập bang A&D mà không dám lấy tên thật của mình. Oai nhỉ? - hắn bước tới trước mặt Phong, lạnh lùng cất tiếng.

- Đó là quyền của tao. Không liên quan gì đến mày, nhóc ạ! - Phong tựa lưng vào lan can sân thượng, đưa mắt khinh khỉnh nhìn hắn.

Một cơn gió khẽ lướt qua...

- Nói! Lí do. Tại sao anh lại vào đây? - hắn lao đến nắm lấy cổ áo Hoàng Phong, hỏi.

- Giành lại Băng Băng từ tay mày.

- Từ tay tôi?

Hắn buông tay, nhìn Phong. Ánh nhìn băng lãnh, xoáy sâu vào tâm hồn. Hoàng Phong cũng nhìn thẳng vào mắt hắn, không ngại ngần...

- Mày có chắc chắn là mày yêu con bé trước tao? Năm năm trước, khi Hạ Trâm Anh khi gia nhập nhóm đã dẫn theo một con nhóc 10 tuổi, Hạ Băng Băng, và tao, đã có cảm tình với con bé Băng Băng, còn mày, chỉ là tình cảm sau này...

- Thế anh nghĩ con bé có yêu anh không? Không. Chắc chắn không. Tôi có thể chắc chắn, con bé yêu tôi. Ok?

Hắn đầy tự tin. Hoàng Phong lạnh lùng. Hai con người vẫn đứng nhìn nhau, lâu, khá lâu. Mái tóc nâu tung bay trong gió.

- Tao sẽ làm con bé yêu tao. Bằng mọi giá.

Hai anh em. Hai tính cách.

Cùng yêu thương một người con gái.

Yêu, không phải là sai.

Yêu, không phải là cái tội.

Nhưng yêu, không phải là sự chiếm hữu giành giật.

Yêu mà giành giật, thủ đoạn. Là một lỗi sai. Trần trọng.

Một tình yêu có thủ đoạn. Là một tình yêu không đáng có. Không đáng có...

Hắn quay mặt đi. Quay lưng lại với người anh trai của mình. Lâm Hoàng Phong? Hay Trần Thiên Phong? Trần Thiên Phong của ngày xưa.

Mắt rồi...!

Hắn đi khỏi sân thượng.

Đi qua những cơn gió.

Đi lướt qua nó, Tuấn Kiêt, Diệu Chi, Trâm Anh và Mạnh Hoàng.

Nó bàng hoàng. Hắn. Đã lâu rồi không còn nét mặt lạnh lùng khi gặp nó. Nhưng...

Diêu Chi ngờ ngác. Chuyện gì đã xảy ra.

Trâm Anh nhìn người đang đứng ở phía đối diện. Người đó là đứng dựa lưng vào lan can. Và hai người con trai kia, cũng nhìn theo hướng cô đang nhìn.

- Trần Thiên Phong?

- Sai. Tên tôi, là Lâm Hoàng Phong. Và Phong này, là thủ lĩnh của A&D, chứ không phải thành viên của Black Wings. Không phải người dưới quyền của Ken, Kai, Yul, Pj hay Kev... Ok? - Phong nói

- Cậu... - Tuấn Kiệt tức điên người vì câu nói của Phong. Cậu không ngờ người anh em trước kia của cậu lại có thể nói ra những lời như thế. Thất vọng. Quá thất vọng. Quá súc thất vọng...

- Nay, may người không có chuyện gì làm nên lên hội đồng anh tôi à? - một giọng nói vang lên. Một người lướt qua túi nó và tiến bước đến chỗ Phong. Mái tóc đen dài với những sợi line đỏ. Nước da trắng ngần. Khuôn mặt đẹp sắc sảo. Vâng, ban đoán đúng rồi đấy. Là Linh, Võ Hoàng Linh.

Nó vừa thấy sự xuất hiện của Linh thì vội quay bước chạy theo hắn. Nay giờ nghe cái người tên Phong giờ đó nói nó đã thấy khó chịu rồi. Giờ mà nghe Linh nói chuyên nữa, e là nó sẽ điên loạn lên mất thôi!

Trâm Anh thở dài chán nản. Với tay lấy dây tai nghe trong túi áo Mạnh Hoàng ra để nghe nhạc. Hát vu vơ kèm theo ánh mắt ta-không-quan-tâm-nhưng-vẫn-trêu-người dành riêng cho Linh.

- Xin lỗi cô. Nhưng có vẻ chúng tôi không siêng như thế! - Diệu Chi đáp. Nhỏ quay sang lắc lắc cánh tay Tuấn Kiêt. Ra vẻ nhỏ đang “bản” làm nũng người yêu chứ không chấp cái người tên Phong và tên Linh.

= Cô

- Thế nào? Thấy chúng tôi đang bận không mà ồn thế? - Tuấn Kiệt nháy mắt đếu nhìn Linh rồi quay sang xoa đầu Diêu Chi.

Vâng, và kể tiếp thì đoạn nói chuyện cộc lốc, khinh khỉnh nhau thế này sẽ kéo dài vô tận. Hay chính xác hơn là sẽ kéo dài đến khi chuông vào lén vang lên. Bon này đúng ránh

Bất rảnh

Quá là rảnh

Quá súc rảnh

Tại sao không học tập hai anh chị kia? Tại sao?

Nó vừa chạy vừa ngơ ngác nhìn xung quanh. Hắn đi đâu rồi nhỉ? Chợt, nó thấy bóng dáng một người quen quen đi đến sân bóng rổ. Nó vội vàng chạy theo.

Nó ngồi trên băng ghế nhìn hắn. Có vẻ như hắn đang “đùa giỡn” với trái bóng cam hơn là đang chơi bóng. Trái bóng vừa rơi xuống đã được hắn bắt lấy và đập xuống nền sân vài ba cái rồi lại ném vào rổ. Đường bóng không có một qui luật rõ ràng.

Nó chăm chú ngắm nhìn hắn. Dáng người cao. Mái tóc nâu bay trong gió. Khuôn mặt hoàn mĩ phảng phát sự lạnh lùng nhưng cũng ấm áp. Những giọt nắng vàng rực rỡ trải dài trên sân.

- Thiên Du, anh vào nghỉ một tí đi đã! - nó nói vọng ra, phá tan bầu không khí chỉ toàn tiếng gió và tiếng bóng như thế này.

Hắn dừng lại. Quay sang nhìn. Nở một nụ cười rồi ngoan ngoãn đi đến chỗ nó. Nó cũng nở một nụ cười đáp lại. Hắn phấn

Trái bóng cam nằm yên tĩnh trên sân. Chìm ngập trong nắng.

Hiện tại, hai người họ [nó èn hắn] đang ngồi “tình tứ” với nhau trên băng ghế cạnh sân bóng rổ. Nó chưa chai nước cho hắn, lấy điện thoại bật một bản nhạc lên để nghe.

Afureru hito de nigiwau hachigatsu matsu no omatsuri

Yukata wo kite geta mo haite

Karan koron oto wo tateru

Fui ni agatta hanabi wo futari de miageta toki

Muchuu de miteru kimi no kao wo

Sotto nusumi mita no

- Hát anh nghe !

- Hơi...

- Thật đấy. Nếu em không muốn anh buồn vì chuyện khi nãy.

Kimi no koto kirai ni naretara ii no ni

Kyo mitai na hi wa kitto

Mata omoidashite shima yo

Konna kimochi shiranakya yokatta

Mou nidoto aeru koto mo nai no ni

Aitai... Aitain da

Ima demo omou kimi ga ita ano natsu no hi wo

...

[Utakata Hanabi - Supercell]

Nó khẽ cất tiếng hát theo. Trong trẻo. Nhẹ nhàng. Nhìn sang hắn, bắt gặp nụ cười như tỏa nắng của hắn, nó cũng cười theo. [Bà nại nó ơi -_- hai anh chị cứ nhìn nhau cười mãi :v]

- Sao anh biết em không muốn anh buồn? - nó cất tiếng

- Bí mật !

- Anh...đừng nghĩ nhiều nữa nhé !

- Em lo cho anh. Thích anh rồi đúng không? [anh này trả lời liên quan nhờ -_-]

Nó ngại. Ngại chết đi được. Đường là một con bé với danh hiệu “hot girl” lại bị một thằng con trai nói trúng tim đen. Đến chết mất thôi. Nó đứng dậy toan bước đi, thì một vòng tay ôm lấy nó từ đằng sau. Ám áp...

- Anh sẽ nghe em. Không buồn đâu. Vì anh yêu em, anh sẽ nghe em. Ngốc à!

Nó cảm nhận được rất rõ hơi ám của hắn. Cảm nhận được sự ám áp đang len lỏi trong từng mạch máu. Cảm nhận được nhịp đập của trái tim mình. Trái tim nó, đang hướng về người con trai đang ôm lấy nó.

Nó thích hắn? Hay nó yêu hắn? Có lẽ là yêu...

=====∞YiYuo∞=====

Đã in dấu dép

Sàn diễn tự kỉ P/s của Yi

~ Gomen, kể từ giây phút này, 19h19p, có nghĩa là khi Yi đang gõ bàn phím cho ra những dòng này, Yi thông báo sẽ không rep những cmt hay ibx với nội dung như “viết lẹ đi” hay “sao viết lâu vậy” hay “viết nhanh đi chứ chờ đợi khó chịu lắm” đâu nha !

Mong mọi người hiểu cho Yi, Yi viết là vì đam mê. Viết 1 chap truyện không phải chuyện đùa, phải thông nhất được ý tưởng Yi mới gõ được, còn chỉnh văn phong nữa. Nên mọi người đừng hối thúc Yi như thế ! Cái con điên loạn bênh hoan như Yi đây khôn khéo thích áp lực a =((

À, cảm ơn những bạn đã luôn ủng hộ và cổ vũ Yi nha ^_~ Yi yêu các bạn, arigatou minna =))

Cảm ơn mọi người đã cố gắng đọc đến đây, đọc hết đoạn lảm nhảm của cái con bé viết truyện đên khùng này :”³

BRVT Châu Đức, 08/03/2015

31. Chap 26: Điều Lãng Man Dư Đinh Cẩm Trai

Híc, thật sự bây giờ Yi cần một bạn giúp Yi ~ Yi thật sự đang bị tụt cảm xúc trầm trọng *cúi mặt* Bạn nào có tâm huyết thật sự thì giúp Yi với !

Enjoy

- Này, có thật sự là em không muốn anh buồn không? - hắn đi từ phòng thay đồ ra [khi chơi bóng mang đồ bóng rổ đấy a], tay chỉnh chỉnh cái cà vạt, nhìn sang nó, hỏi.

- Thât...thât mà! - nó đỏ mặt, vờ quay sang hướng khác, trả lời hắn.

- Vậy...hôn anh một cái đi =)

- Cái gì? Hôn á? - nó nhảy cẳng lên. Thật sự là bây giờ nó muốn cầm nguyên chiếc giày quăng thẳng vào mặt hắn quá! Hay vơ dai cuc đá phang hắn một cái cũng được...

- Anh không dùa. - hắn đứng đứng cười cười nhìn nó. Không hề biết nó đang muốn ám sát hắn ngay và luôn.

Ừ thì nó thích... à không, yêu hắn. Nhưng nó là con gái, tại sao lại bắt nó chủ động cơ chứ. Thật tức chết mất đỉ mà!

Nhưng sự thật luôn phũ phàng. Lí trí của nó không thể thắng nổi trái tim. Nó bước đến trước mặt hắn, dùng tay kéo cà-vạt của hắn, làm đầu hắn cúi xuống một tí. Nó khẽ nhón chân lên, hôn nhẹ vào má.

Chợt! Hắn dùng tay ôm vòng qua eo nó, đặt lên môi nó một nụ hôn. Chỉ là thoáng qua, nhưng nụ hôn ấy, đã làm tim nó đáp rất nhanh, cả hắn cũng thế. Và đối với hai người, đây là nụ hôn đầu.

- Sau này hôn là phải đúng chỗ nhé! Hôn lên má làm gì? - hắn nói rồi nháy mắt với nó.

Ngõ ngàng. Nó vẫn nghĩ chuyện khi nãy là mơ. Chỉ khi hắn kéo tay nó đi lên lớp, nó mới sực tỉnh, bất giác, tim nó “biểu tình” dữ dội hơn và mặt thì đỏ như quả gác chín. Hắn thì vừa kéo tay nó đi vừa cười tủm tỉm [nói thẳng là như hâm a].

Nhưng cả nó và hắn đều biết rằng, có hai ánh mắt đang nhìn cả hai người từ nay đến giờ...

- Băng Băng, mày bị cái gì vậy? - Diệu Chi huơ huơ tay trước mặt nó, ngờ ngác không hiểu con bạn thân của mình đang bị gì. Hiện tại thì Chi đang ngồi cùng bàn với nó, nhỏ đá luôn hắn xuống ngồi với Tuấn Kiệt vì đang muốn thám thính tình hình con bạn của mình.

Nó cười ngu nhìn Diệu Chi, rồi lại cầm bút vẽ những đường vô định lên mặt giấy. Cái cảm giác ấm ấm khi hắn hôn nó vẫn đang lai trên môi nó, cảm giác vẫn còn lâng lâng.

“Chị nghĩ lát nữa em mới nên hỏi. Có vẻ con bé đang hạnh phúc thì phải, nó cười ngộ ngộ!” Trâm Anh ném tờ giấy sang chỗ Diệu Chi và nó, ra hiệu im lặng rồi lại cắm đầu vào cuốn sách đang đọc dở dang. Nhỏ gật đầu hiểu ý, rồi lại chống cằm nhìn nó đang vẽ vẽ, miệng thì cười cười không hiểu lí do. “Rốt cuộc con nhỏ này có thuộc về hành tinh gọi là Trái Đất không vậy hả trời?”...

Còn ở chỗ hắn và Tuấn Kiệt. Sau khi nghe hắn tường thuật đầu đuôi xong thì Tuấn Kiệt hỏi hắn liên tục, cậu hỏi mà không để hắn trả lời câu nào. Không biết có thể nói là cậu soạn câu hỏi trước để chuẩn bị cho tình huống như thế này không nữa? Riêng về Mạnh Hoàng thì anh có vẻ không quan tâm mấy đến những người còn lại mà chỉ dồn hết ánh nhìn về phía Trâm Anh đang ngồi bên cạnh mình.

- Các em trật tự, cô có một thông báo ! Do thầy tổng phụ trách có việc, chỉ còn lớp này nên cô lên giúp thầy. - cô giám thị bước vào lớp nó, tiếng giày cao gót vang lên đều đều. Có vẻ như tất cả mọi người [kể cả đám tui nó] đều cảm thấy sơ sẩy khi cô giám thi xuất hiện.

Im lặng. Một giây, hai giây,... và n giây trôi qua. Cô nhìn một vòng quanh lớp, điểm danh lại số học sinh rồi lên tiếng:

- Ngày kia, trường chúng ta sẽ tổ chức cắm trại cho những em khóa thứ nhất (từ lớp A đến lớp H), để các em thư giãn trước khi bước vào kì thi khóa hai. Em nào đi thì đăng ký ở lớp trưởng nhé!

Cô giám thị nói rồi bước ra ngoài. Lớp H chúng nó thì nháo nhào cả lên. Kẻ cười kẻ khóc, cười vì được đi chơi, khóc vì sắp phải thi chuyển khóa. Viễn cảnh lớp H lúc này quá hài.

Thât hài...

Hài thật.....

Tai nhà ăn của trường...

Trên chiếc bàn lớn kê cạnh cửa sổ phòng ăn, là la liệt thức ăn đủ loại, bánh ngọt, cookie, sữa tươi, khoai tây chiên,... Có thể nói bàn này là bàn thu hút gần hết ánh nhìn của các học sinh có mặt trong nhà ăn của trường.

Bên cạnh chiếc bàn đấy, là một chiếc bàn khác, trên bàn chỉ đơn giản là bánh ngọt và cà phê, nhưng những con người ngồi ở chiếc bàn ấy lai khiến moi người chú ý.

• • •

- Này, mày có đi chơi không Thiên Du? - Tuấn Kiêt hỏi hắn

- Làm ơn nhai cho xong rồi nói chuyện với tao! - hắn tính queo trả lời mặc cho Tuấn Kiệt thì muốn đòn thó.

Điệu Chi ngồi nhìn rồi cười khúc khích, sau khi uống một ngụm sữa tươi, nhỏ quay sang nó - hiện đang tập trung chuyên môn với cái bánh ngọt - hỏi:

- Mày có đi không đây Băng Băng?

- Dương nhanh là đi! - nó trả lời - tao nghĩ mà cũng đi chứ nhỉ?

- Yuid !

Trâm Anh nãy giờ ngồi im lặng ngâm ống hút, bất ngờ lên tiếng:

- Tất cả đều phải đi! Cấm ai ở nhà!

11

- Anh cám em làm gì Băng Băng khi đi chơi đấy! - Hoàng Phong [hay Thiên Phong] bưng li cà phê nhấp một ngụm, ngả người ra ghế và quay sang nói với Linh.

- Cái đó còn tùy, anh trai a...

Phương Đan nãy giờ vẫn ngồi im lặng nhìn hai người kia, Đan vẫn đang ngỡ ngàng vì điều Hoàng Phong nói khi nãy...

Tại vườn hoa bên cạnh kí túc xá khu A, có một người con trai và một người con gái đang đúng nói chuyện.

- Phương Đan, anh khuyên em đừng nên tin Linh quá nhiều. - Phong đứng quay lưng lại với Phương Đan, nhẹ nhàng nói.

- Lí do? Tại sao em lại không được tin Linh cơ chứ? - Phương Đan bất ngờ, hỏi ngược lại.

- Em không hiểu hết về con người Linh đàu. Chính anh còn không ngờ được nữa. Chúng ta, chỉ là quân cờ trong tay con bé...

×YiYuo×

Đã in dấu dép

Sàn diễn tự kỉ P/s

~ Lại một lần nữa phải dông dài == Dạo này Yi bị tụt cảm xúc trầm trọng, cho nên cần một người trao đổi nội dung truyện với Yi.

Cũng vô cùng cảm ơn tì Mary_Nguyen đã giúp Yi tìm lại một phần cảm xúc với Love School à ^~ I luv u, tì tì

~~ À, mong admin của truyenteen mỗi lần đăng truyện nên ghi thêm nguồn. Có nhiều bạn háo hào nói Yi không có hình đính kèm từng chap mà “nổ” == Theo như Yi biết bên truyenteen không kèm hình được nên m.n không tin >.> nên admin kèm giúp Yi cái nguồn a :”3

Xin hết !

16/03/2015

32. Chap 27: Cắm Trại (1)

Giờ đây Yi mới nhận ra Love School bị tụt hạng trầm trọng *vật vã* Cố lên nào !!!!!

Chap này khá ngắn :”3 gomen minna

~Enjoy

Bầu trời lúc này trong veo. Hôm nay là ngày trường nó tổ chức đi cắm trại cho học sinh khóa nhất. Khung cảnh sân trường Black Stars lúc này thật nao nhiệt. Thật may, hôm nay nắng đẹp.

Nó lon ton vác ba lô kéo tay Diệu Chi chạy trước, miệng ngân nga ca khúc Blank Space, những người còn lại thì thong thả lết bộ theo sau, khẽ lắc đầu vì sự nhí nhảnh hồn nhiên [như con điên] của nó.

- Băng Băng, đi từ từ thôi em! - Trâm Anh gọi, nhắc nó

- Em biết rồi, chị hai... Uh da... - nó quay mặt lại trả lời Trâm Anh, bỗng chân vấp phải một hòn đá, mất đà.

Nhưng...

Có một người đã đỡ lấy nó, không để nó bị ngã xuống sân. Nó ngơ ngác nhìn khuôn mặt của người đó, giật mình. Các bạn đoán đúng rồi đấy, người đỡ lấy nó là Hoàng Phong. Hắn đứng nhìn Phong vòng tay ôm lấy

eo nó để giữ nó lại thì khó chịu lắm, gỡ cái headphone đang nghe choàng qua cổ rồi bước nhanh đến chỗ nó, nắm tay nó lôi đi.

Phong đứng đó nhìn bóng hắn, nó và 4 người kia khuất dần, nở một nụ cười nửa miệng, trọng tâm ánh nhìn dồn vào nó, rồi lại lườm sang hắn, nhéch môi. Bỗng, một bàn tay ai đó đặt lên vai làm Phong giật mình, quay lưng lại.

- Anh có đi không? Đúng nhỉ con nhỏ đó mãi thế? - Linh - vẫn cái giọng cao trong vắt nhưng khá điệu - lên tiếng.

- Đi.

Phương Đan bước chầm chậm tới, khẽ nói:

- Anh Phong, mình đi thôi, trễ đấy!

Thật sự là không thể hiểu lí do tại sao, trong những ngày gần đây, mỗi khi gặp mặt Hoàng Phong, Phương Đan lại cảm thấy rụt rè, ngại ngùng đến lạ. “Mình không thể hiểu mình đang bị gì nữa... Đan ơi là Đan, mày bị cái gì vậy nè?” ~T_T~

- Các em nhanh tập trung ra xe, 5 phút nữa sẽ bắt đầu khởi hành...! - tiếng thày tổng phụ trách vang lên đều đều trên loa, vang vọng cả một khoảng sân ngập nắng.

...

Trên chiếc xe du lịch được trang trí bằng ngôi sao màu đen tuyển nổi bật và dòng chữ Black Stars, là những học sinh đang mang tâm trạng phấn khích, hồi hộp chờ đợi giây phút được tận hưởng bầu không khí trong lành, mát mẻ, xem được góc view đẹp nhất của núi rừng.

Trâm Anh ngồi trên xe với Mạnh Hoàng, dù nói là đi chơi nhưng cô vẫn không thể ngừng việc đọc sách. Thê là Mạnh Hoàng mặc nhiên bị ra rìa trong uất ức. ( )

Còn Diệu Chi thì đương nhiên sẽ ngồi với cái thẳng mà nhỏ gọi là người yêu - Tuấn Kiệt. Hai người này vừa ngồi vừa nói chuyện, trêu nhau, gần như chỗ này thu hút gần hết ánh nhìn của cả xe [vì quá ồn chử không tốt đẹp gì đâu =.=]

Nó với hắn thì vẫn như ngày nào, vẫn mỗi đứa một bên tai nghe để nghe cùng 1 bài hát. Lẽ ra là hắn nghe headphone chứ đâu có cái vụ nghe bằng dây tai nghe thế này. Tất cả chỉ tại cái vẻ ngây thơ và đôi mắt long lanh của nó. Hận.

Chiếc xe bon bon lao đi trên con đường ngập nắng. Liệu ở đích đến của chuyến đi, có nguy hiểm gì đang chờ tụi nó hay không?

+YiYio+

Đã in dấu dép

Kì này sân khấu sập :”3 không có tuki words như kì trước Mọi người chờ chap sau nhie ~ love all !

BRVT, 18/03/2001

Wattpad ~^O^~

33. Chap 28: Cắm Trại (2)

Ui chao, đạo này thật sự Yi rất hời à =.= với lại thứ tư tuần sau Yi thi HSG mất rồi -_-

Nhưng Yi cố gắng viết chap 28 ợi người đây :v để còn tập trung thi nữa :”3

Enjoy

~Z~~~~~Loading~~~~~Z

Nơi cắm trại của trường Black Star là một khu đất trống cạnh một khu rừng. Khung cảnh ở đây trông rất đẹp và mang một vẻ bí ẩn không từ nào có thể miêu tả được.

Diệu Chi và Tuấn Kiệt, Trâm Anh và Mạnh Hoảng rất may mắn vì bóc thăm được ở chung lều. Nhưng đáng tiếc, là nó, và hắn lại được [hay “bị”] xếp chung với Phương Đan, và Hoàng Phong. Hoàng Phong đây ?!

...

- Nay, anh ra dựng trại đi. - nó nhìn hắn đang ngồi nghe nhạc, nói.

Hắn đang tính đứng dậy thì thấy Phong chạy đến giúp nó, tay chạm tay. Tay chạm tay ?! Nó còn cười rất tươi nữa. Sau khi nhìn thấy cảnh tượng đó, hắn có chút khó chịu, và có chút lo. Cái nụ cười ấy, đâu dễ được ban phát lung tung đến thế. Thở dài. Tiếp tục đeo headphone lên nghe nhạc, rồi hắn lạnh lùng trả lời:

- Anh không thích. Dù gì cũng có người giúp em rồi.

Nó ngạc nhiên nhìn hắn, chẳng hiểu lí do tại sao. Dù gì Phong cũng là anh hắn cơ mà. Nhưng rồi nó cũng tập trung làm lèu cùng Phong và Phương Đan. Bỗng dung hôm nay nó thấy Phong tốt tốt, cũng...đáng yêu.

Cuối cùng, sức chịu đựng lên đến đỉnh điểm, hắn quăng luôn cái headphone qua một bên rồi đứng dậy bỏ vào rừng [hết chỗ đi hả đại ca =.=]. Cái quái gì mà ” Em cảm ơn anh ! “, rồi ” Anh tốt thật đấy ! “, rồi ” Anh thấy thích em rồi đấy nhóc ạ... “, vân vân mây mây... Thật khó chịu quá đi mất.

Về phần nó, sau khi diễn xong màn tình cảm sến súa anh anh em em với Phong xong mới quay sang nhìn hắn, ngạc nhiên, chẳng thấy hắn đâu cả !? Nó loay hoay tìm, rồi chạy sang bên lèu Diệu Chi để hỏi, mọi người ai cũng lắc đầu, còn Chi thì giận nó ra mặt. Ai đời tình cảm của nó với hắn đã tiến triển tốt, công sức cả bọn gán ghép. Hôm nay nó vô tư đạp đổ cái RÂMM không thương tiếc công sức của cả đám bao ngày qua. Đã vậy, người phụ nữ đạp đổ lại là Trần Thiên Phong [hay Lâm Hoàng Phong]- người anh trai có quan hệ không được tốt với hắn.

Lật bàn !!!!

- May biến về bên đó với anh Phong yêu dấu của mày đi. - Diệu Chi làm mặt giận, nói với nó rồi quay lưng đi. Thật sự là nhỏ đang bức lầm đây này !

Nó chạy tới lay vai nhỏ, xin lỗi ríu rít. Giờ nó mới bất giác nhận ra cái lỗi sai trầm trọng của nó. Ừ thì Phong đẹp trai [nhưng không bằng hắn], tốt bụng [nhưng không bằng hắn], chắc được cái ít chọc phá nó hơn hắn. Nhưng nó, nó thích hắn cơ mà. Hắn cũng vậy. Thế mà nó lại vô tâm bỏ hắn ngồi một mình mà tình tứ với Phong.

Thật điên quá đi mà !!!

Nó tạm biệt mấy người kia rồi chạy vào rừng tìm hắn. Linh tính mách bảo nó như thế. Một bóng người, đuổi theo nó sau khi nó đi. Ai nhỉ ?

~~~~~Loading~~~~~Z

Tối...

Hắn đi từ trong rừng về lại bãi đất trống cắm trại. Bỏ luôn sang bên lèu của Tuấn Kiệt và ba người kia. Hắn là không thích nhìn thấy cảnh nó với Phong abcdefg đấy mà.

Có điều, hình như, có một chút vấn đề nhỏ ở đây...

Ngay khi hắn vừa xuất hiện, thì đã nhận được sự ngạc nhiên và vô vàn câu hỏi từ những người còn lại.

- Bằng đâu ? - Mạnh Hoảng nhìn chăm chăm vào chỗ hắn đứng, lên tiếng.

- Không phải con bé đi tìm cậu à ? - Trâm Anh cũng lên tiếng hỏi.

- Băng không về cùng mà y hả Du ? - Tuấn Kiệt cũng dừng việc ăn uống của mình lại, hỏi hắn.

- Con Băng đâu ? - Diệu Chi thì mắt bình tĩnh thực sự.

Sau một loạt câu hỏi của bọn bạn. Hắn mới chợt nhận ra điều nguy hiểm ở đây. Nó mất tích rồi ?!

- Từ lúc đi đến lúc về, tớ hoàn toàn không thấy Băng Băng...

Thời gian như được đóng băng ngay giây phút này. Sau đó bị phá vỡ bởi tiếng dáo dác của những học sinh khác.

- KHÔNG THẤY VỐ HOÀNG LINH ĐÂU CẢ ?

Hắn vội vàng chạy vào rừng để tìm kiếm nó, tất cả mọi người cũng chạy theo. Hắn thật sự rất lo. Hắn không muốn nó lại bị bắt như lần trước nữa đâu.

Một nét lo sợ phảng phất trên mặt Phương Đan. Rốt cuộc có nên nói sự thật hay không. Sau một thời gian ngắn tiếp xúc khi làm trại, Đan cảm thấy nó là một người tốt chứ không xấu như Đan đã nghĩ. Nói ra, có lẽ là một quyết định đúng. Câu nói của Linh cứ mãi lẩn quẩn trong đầu Phương Đan.

” Ngày mai, tao sẽ giết chết con Băng Băng, tự tay tao giết. Tại căn nhà gỗ ở bìa rừng. Mày hết giá trị lợi dụng rồi Phương Đan à. Tốt nhất là mày không nên nói ra, mày nên nhớ, nếu mày phản lại tao, mày sẽ là một đứa con gái như 3 năm trước. Mờ nhạt, tự kỉ, và không ai chú ý. ”

Phương Đan vội vã chạy theo, kéo tay hắn lại, thật nhanh. Nói địa điểm Linh đang giữ nó. Phương Đan không muốn nó chết. Cũng không muốn tiếp tay cho cái ác một lần nữa, không bao giờ.

=====

YiYuo

Đã in dấu dép

A chapter written by YiYuo in wattpad :)"3

P/s:

_Từ nay Yi sẽ cố ra chap đều hơn. Love School đã đi đến chặng đường gần cuối rồi =))) mong mọi người luôn ủng hộ Yi *che mặt*

_Cơ mà Yi sắp thi HSG rồi, ai giả vờ chúc Yi thi tốt đi ! Hi ^^

~BRVT, 22/03/2015

34. Chap 29: Nguy Hiểm

Bello minna :"3 hìa hìa trước khi đọc truyện mọi người dành chút time đọc những dòng nhảm này của Yi nhé ^^

~Muahahahah... Yi đoán sẽ có một số bạn nghĩ có chuyện gì “nguy hiểm” nhể :v thật ra thì... chỉ là Yi mong mọi người dành chút thời gian đọc một one-shot Yi mới hoàn :v hiha =))

[One-shot] Yêu thương... không chỉ là lời hứa...!

~ nó đây :v

Tình hình là Yi đang tham gia vào một vụ cá cược nhỏ về one-shot này :v À, mà Yi sẽ chọn khoảng 5-6 bạn may mắn vote + cmt one-shot để tặng những chap kế cuối của Love School nghen

~~Cảm thấy mình câu view thật trắng trợn trắng sáng :"3 ảo tưởng-ing

Enjoy

- Cô nói thật ? - hắn quay mặt lại nhìn Phương Đan, hơi nghi ngờ.
  - Chẳng có lí do gì tôi phải nói dối. Thật sự, tôi không muốn tiếp tục sai lầm như Linh nữa, không muốn... -
Phương Đan lắc đầu nguầy nguậy. Gương mặt Đan phảng phất vài nét buồn.
  - Cảm ơn cô ! - hắn trả lời rồi chạy đến địa điểm mà Phương Đan đã nói. Phong cũng chạy theo sau.

Phương Đan ngồi phịch xuống. Gục mặt mà khóc. Người bạn Đan tin tưởng nhất, không ngờ chỉ xem Đan như một thứ đồ chơi, một quân cờ trên bàn cờ số phận chính tay Linh vẽ ra. Thật không ngờ... “Linh, Đan xin lỗi...”

- I hướng Danh, dir tiếp được chủ : - Điều Ông dùng lật, quay mặt về phía Danh, chia tay Ta - nam tay tôi này, đứng dậy !

- Phương Đan ngạc nhiên đưa ánh mắt đẫm nước lên nhìn Diệu Chi. Khẽ cất tiếng :

- Cô không giận tôi, vì tất cả ?

Phương Đan gạt nước mắt, nở một cười hạnh phúc rồi nắm tay Chi làm điểm tựa để đứng lên. Bỗng dung, sao Đan thấy những con người này quá đỗi tốt bụng, thân thiện. Thế mà lúc trước Đan cứ giúp Linh hại họ. Cố lèi thật.

- Cảm ơn cậu, Chị...!

Nó lắc lắc đầu, xua tan đi cơn buồn ngủ rồi từ từ mở mắt. Khá tối. Một bóng người đang ngồi đối diện nó,

- Võ Hoàng Linh ?

Linh đứng dậy, bước từ từ đến chỗ nó, nâng mặt nó lên, nói :

- Tinh voi a ban cung lop ? Ai da, sao ngu lau the ban, cat can mua go cu ki hay muaon bang chay lam voi day !

- À, chỉ là tôi đây muốn giết bạn thôi bạn à ! Quào, căn nhà này sẽ bùng cháy, và chỉ một mình bạn trong căn nhà này. Và tôi ước Thiên Du tận mắt chứng kiến cảnh ấy mà không hề biết thủ phạm là tôi, thú vị ra phết đấy chứ ! Linh nói rồi lấy tui áo ra cái bát lửa có hình mèo Kitty màu hồng và mâm mề

- Tâm thần. Thích thì chiều. Tôi không sợ ! - nó khinh khỉnh trả lời. Nó tin chắc chắn hắn sẽ đến cứu nó, hắn sẽ không bả rọi nó đâu, không đâu.

Chéteau III

Trên măt nó in hằn năm ngón tay của Linh Đô ứng lên

- Đέ tao xem. Mày ngon lắm. Chịu nóng tí nhá ! - Linh trả lời. Sau đó, cô ả bật chiếc hộp quét ném vào một góc. Ngọn lửa bùng lên. Linh từ từ bước ra ngoài. Bỏ mặc nó với tay chân đang bị trói, không thoát ra được.

Nó loay hoay cố gắng gõ những sợi dây trói ra nhưng vô ích. Quá chật. Bây giờ nó sợ hãi thật sự. Tại sao hắn vẫn chưa đến, tại sao? Nó khó chịu lắm rồi. Lulta, khói. Nóng, khó thở. Nó cố gắng hé lén:

- Làm ơn, ai đó cứu với !

111

Hắn vừa đến nơi, thấy Linh đang cười đắc chí khó chịu lắm. Đang tính kết liễu mạng sống của cô ả thì nghe tiếng nó hé lén bên trong ngôi nhà đang bốc cháy dữ dội. Không suy nghĩ gì thêm, hắn lao vào trong, với tốc độ nhanh nhất có thể.

- Du, đợi anh... - Phong gọi với theo hắn, chạy vào trong.

Linh đứng nhìn hai người chạy vào trong, rồi quay ngoắt lại sau lưng nhìn Phương Đan. Bất ngờ. Chính Phương Đan là người chủ động bước tới, trên tay Đan, một khẩu súng, chĩa thẳng vào Linh.

- Dan... Cô...

ĐOÀNG...

Một viên đạn được bắn ra, ngay vai Linh...

- Đây là phát súng trả thù cho những người cô đã từng làm hại...

ĐOÀNG...

Viên đạn thứ hai, ngay vai còn lại của Linh...

- Đây là vì cô đã lừa dối tất cả những người yêu thương cô...

ĐOÀNG... ĐOÀNG...

Hai phát súng được bắn liên tiếp vào ngực trái của Linh.

- Còn hai phát này. Là vì cô đã chà đạp sự tin tưởng của tôi. Và vì mạng sống của Thanh Hiền...

Linh từ từ gục xuống nền đất lạnh. Tất cả những gì Linh làm bao thời gian qua, cái giá của nó, chính là cái chết.

Phương Đan đánh rơi cây súng trên tay mình, đứng chôn chân tại chỗ mà khóc. Khóc. Có thể voi đi nỗi buồn được không ? Trâm Anh nhẹ nhàng vỗ vai Phương Đan, rồi đưa ánh mắt sang bên ngôi nhà gỗ đang cháy ngùn ngụt. Lo lắng không yên.

- Băng Băng, em tinh lại đi, Băng Băng. - hắn lay lay người nó, miệng kêu tên nó không ngừng.

Nó ho sặc sụa rồi mở mắt, ôm chầm lấy hắn. Sự hãi là cảm giác của nó lúc này.

- Phong, giúp tôi một tay. Dưa Băng Băng ra ngoài trước. - hắn quay sang, hỏi thúc Phong đang đứng bên cạnh.

- Ú.

Hắn và Phong đều Băng Băng đi gần đến cửa, sau đó bảo nó cố gắng chạy ra ngoài trước, vì nếu cùng ra một lần thì rất nguy hiểm. Nó có chút lưỡng lự, sau cùng gật đầu, gắng gượng chạy thật nhanh ra ngoài.

Lúc này chỉ còn hắn và Phong.

BỐP...

Âm thanh va đập khô khốc vang lên. Phong ngã xuống, ôm lấy chân của mình. Nét mặt chuyển dần sang đau đớn tột độ.

Như một bản năng của một người em trai, hắn vội vàng chạy tới giúp Phong, nhưng lại bị Phong gạt ra không thương tiếc. Phong cố gắng đứng dậy, nói :

- Tôi không cần sự giúp đỡ của c...

- Anh, cẩn thận...

~YiYuo

~Đã in dấu dép

P/s: mọi người ngày mới vui vẻ : "3 bây giờ là 00h00p và mà nhớ ủng hộ one-shot của Yi nhé :" 3 đang cá cược 1 vụ cực kì quan trọng =...=

BRVT, 26/03/2015

35. Chap 30: Anh - Em ?

Hụ hụ hụ... Fáccccc, cái thời tiết này làm Yi cảm + ho rồi =.= *bếp*

Mọi người đọc truyện vui vẻ :”3

Enjoy

- Băng, em không sao chứ ? - Trâm Anh vừa chạy ra thì nhào tới hỏi, cô lo cho nó lắm.

- Em không sao... Không sao mà ! - Nó lắc đầu nguầy nguậy trong khi lời nói lẩn hơi thở thì gấp gáp.

- Hai người kia...? - Mạnh Hoàng lên tiếng.

- Bên trong... Chưa...ra được...

Nó vừa dứt lời thì Phương Đan la điên cuồng đòi chạy vào trong. Nó cùng Diệu Chi cố gắng giữ tay Đan lại, không cho tiến vào bên trong một bước. Căn nhà lúc này đã chìm trong biển lửa, cô vào lúc này thì chỉ có mang lại thêm tổn thất mà thôi.

- Phong, anh không được có chuyện gì, không được... - Đan vừa khóc vừa hét lên đầy bất lực.

Nhưng cũng ngay lúc đó, tiếng của Tuấn Kiệt làm mọi người dừng lại, đồng loạt ngược mắt về phía cửa ra vào của căn nhà. Từ trong biển lửa, hai bóng người lao nhanh ra. Ngay sau đó, cả bọn lập tức chạy về phía bọn họ.

- Thiên Du, mày sao vậy ? Hả ? Còn anh Phong, sao thế ?

- Mày đừng có hỏi nhiều thế, tao đau đầu đủ rồi... Anh Phong bị cây kèo trên trần nhà rơi trúng chân. Đỡ phu cái coi! - Đoan hắt ngay ngô hỏi Tuấn Kiệt. - Mà sao đầu tao nó nhức thế nỗi?

Tuấn Kiệt ngoắc Mạnh Hoàng tới đỡ lấy Phong đang mê man bất tỉnh, sau đó nghiến răng ken két, xõa hết tất cả những ức chế kìm nén nãy giờ vào hắn:

- Thằng c.h.ó, mày ngu hay giả ngu, coi cái đầu mày kìa...

Hắn ngơ ngác, đưa tay lên xoa xoa đầu, khẽ nhăn mặt, mới bắt giác phát hiện ra.

Máu...

- Anh, cẩn thận!

Hắn hét lên rồi đẩy Phong qua một bên, một vật gì đó rơi xuống và phải đầu hắn. Cơ mà hình như không to lắm, chỉ có cảm giác hơi nhói nên hắn nghĩ cũng không nghiêm trọng mấy.

Một lúc sau, hắn từ từ đứng dậy, lắc lắc đầu vài cái, bỗng dung cảm giác nhói nhói kia biến mất và nhường cho cảm giác đau nhức ùa đến.

Quái ! Cái cảm giác này, lâu lăm rồi hắn không cảm nhận được.

Nhưng không bận tâm với chuyện đó nữa, hắn đưa tay ra trước mặt Phong, nói:

- Đứng dậy, tôi đỡ anh ra ngoài!

- Không cần. - Phong nói với giọng dứt khoát. Tay hắt phăng bàn tay của hắn đi. Nhưng hắn thì vẫn cứng đầu, tiếp tục chìa tay ra.

- Nhanh. Nếu không là chết hết cả lũ bây giờ!

- Đã bảo là không cần r...

BÖP !

- Lì lợm. - Hắn nói rồi kéo cánh tay lồng léo không còn chút sức lực của Phong lên rồi dù nhanh ra bên ngoài

~ Yi tuki: Vâng, và như các bạn suy đoán. Anh Du đã đánh Phong một cái sau gáy làm anh Phong ngất ngay và luôn

- Mọi người đi trước đi. Bọn này sẽ ra sau. Chi, trong túi em có băng bông đấy, lấy ra cho anh đi!

Tuấn Kiệt ra hiệu mọi người đỡ Phong ra khỏi khu rừng và đến bệnh viện trước. Còn mình thì sơ cứu vết thương cho hắn.

- Tớ, ở lại nhé ! Được không ? - Nó rụt rè lên tiếng.

- Sao cung được. Ở lại phụ tá một tay càng tốt.

Nó gật gật đầu lia lịa. Rồi cầm luôn cái túi của Chi chạy tới chỗ Tuấn Kiệt và hắn, mặc cho con bạn đang đưa cái mặt ngơ lên nhìn nó. Hắn thì nhìn nó rồi lắc đầu cười ngu, nhưng vừa lắc một cái thì cái cảm giác đau lại ùa đến khiến hắn cau mày lại.

- Thiên Du, mày biết đau là cái quỉ gì rồi à? - Tuấn Kiệt lên tiếng hỏi hắn. Giọng nói vẫn tung tẩy và đầy tính mỉa mai như mọi ngày. Nhưng có vẻ như cậu đang vui.

- Hờ hờ, chắc dây thần kinh hoạt động lại rồi quá. Cảm ơn khúc gỗ.

- Thằng điên. Giờ mà còn đùa được nữa đó à?

Nó đứng nhìn hai người kia rồi che miệng cười khúc khích. Hài thật. Nhưng nó vẫn không thể hiểu tại sao hắn bị như thế mà vẫn tinh như vậy, Tuấn Kiệt cũng không lo lắng cuồng cuồng? Ôi, nó đang lạc vào hành tinh nào thế này?!

Ba từ thôii: “Quái quỉ thật!”

Hai từ: “Quái qui!”

Một từ: “Quái!”

Phong khẽ cựa mình tinh giắc. Cơn đau ở chân làm Phong khẽ nhăn mặt. Khi đã mở mắt, nhận thức được mọi chuyện một cách rõ ràng thì Phong mới chợt nhận ra vài bóng người quen thuộc. Nó đang ngồi bắt chéo chân trên chiếc ghế cạnh giường, nhìn chằm chằm vào Phong. Hắn thì ngồi ngay bên cạnh, gật gà gật ngủ gà, trên đầu quấn một dải băng trắng với vết máu đỏ loang lổ. Còn ở một bên góc của phòng, Đan, Kiệt, Chi, Hoàng và Trâm Anh đang ngồi “luyện” cờ tú phú. [Lạy mấy má, lớn hết rồi!]

- Anh tỉnh rồi à ? – Nó lên tiếng hỏi khi thấy Phong đã tỉnh.

- Lâu đây ! Tôi không ngờ tôi đánh anh quá tay như thế ! - Hắn cũng tỉnh giấc, so vai, nói.

- Ai bảo cậu cứu tôi? – Phong lén tiếng, mặt vẫn tỏ ra dũng dung đến phát bực. - Hừ, tôi không cần. Và tôi cũng sẽ không mang ơn cậu đâu.

CHÁT...

Nó giơ tay tát Phong một cái thật mạnh. Khi nghe Phong nói thế, nó thực sự rất bức. Bức thay cho Thiên Du. Hắn đã ra tay cứu sống Phong, vậy mà giờ anh ta đền ơn bằng cách tuôn ra những lời lạnh nhạt như thế.

Một câu cảm ơn...khó nói đến vậy sao?

- Này, tốt nhất là anh dẹp cái giọng điệu đó đi nhé. – Nó tức tối, cao giọng quát. - Nhìn đi, nhìn cho kĩ đi. Do anh mà anh Du với bị thế này này. Sao? Hờ, thử xem nếu anh Du không cứu anh thì chắc giờ anh gấp Diêm Vương rồi.

- Thì tôi đã nói là tôi không...

Phong còn chưa kịp nói hết câu thì lai bi nó cắt ngang.

- Im! Anh tưởng ai cũng như anh à? Hận thù? Vớ vẩn! Anh không thử nghĩ lại xem, tại sao tất cả mọi người không ai khinh thường anh. Ngu ngốc! Anh có biết tất cả mọi người, ai cũng xem anh là một người anh trai không hả?

- Băng Băng, anh... - Phong ngập ngừng, sau đó quay sang nhìn hắn - Lí do tại sao câu cứu tôi.

- Vì anh là anh của em... – Hắn ngập ngừng, một biểu hiện chưa bao giờ gặp ở hắn. - Ô thì, anh em thì đâu bỏ nhau được, thế thôi!

- Anh em ? – Phong lối lai một câu hết sức ngó ngắn.

- Chẳng lẽ vợ chồng. - Hắn so vai lần hai.

- Ủm... - Phong khẽ gật đầu. Không hiểu sao, khi ấy, một tia ám áp le lói trong tâm hồn Phong.

Có lẽ, từ trước tới giờ anh đã nghĩ sai về hắn. Có lẽ...

Anh đã quá ích kỉ rồi.

+YiYu0+

Đã in dấu dép

Chapter 30 written by YiYuo in Wattpad

P/s: Xúc động TvT I love you _Mary_Nguyen_ <3 ~=“” mọi=“” người=“” tôi=“” vuôi=“” vѣ=“” hạnh=“” phúc.=“” vi=“” yêu=“” moi=“” người=“”>

Chuyên mục quảng cáo

[One-shot] Yêu thương...không chỉ là lời hứa...!

[One-shot] Cuối cùng, tờ cùng tìm được câu...!

~ Những one-shot made by Yi :3 thân gửi các bạn ở trên trời dưới biển ở wattpad đến truyenteen :v đọc và nx giúp Yi =)))

Lưu ý: nếu tìm bằng bác Gúc đè thêm wattpad ở đuôi :y :y

BRVT, 27/03/2015

36. Chap 31: Tháng Ngày Tươi Đẹp !

Aiiooooo ~ I'm ing back =...=

Chap này được viết ra với sự giúp sức của tỉ Mary Nguyen đep gái :"3

Enjoy

Trời hôm nay, trong hơn mọi ngày, xanh hơn, cao hơn... Có lẽ là vì những niềm vui, những cảm xúc của một - số - người đang lâng lâng. Phải nói là đã lâu lắm rồi họ mới lại có được khoảng thời gian yên bình như lúc này.

- Haizzzz... Anh, anh đi với anh Phong là bỏ em luôn rồi... - Nó thở dài nhìn hắn, vờ úp mặt vào vai Diệu Chi, ra vẻ bất mãn...

- Băng ơi, mày đành chịu kiếp bơ vơ này đi ! - Chi giả vờ vỗ tay lên vai nó như thể đang an ủi trong khi mắt thì lườm hắn.

Nhưng hắn và Phong cũng không phải dạng vừa. Hai người giả vờ khoác vai nhau, hú hí nhỏ đủ cho... cả trường nghe.

- Anh Phong... Có người ghen tị với anh kìa... - Hắn khều khều Phong

- Xօi օi, չու մայե ըստ ու մաս. Անհ չու լա նախ ռօշ. Խող ցի տի սաօ ծրաց. - Փող վօ նցու սան տեղ.

Té ngửa !!!

- Vớ vẩn! - Phương Đan che miệng cười khúc khích, giở giọng trêu Phong.

- Đan, em nói gì thế hả? - Phong tối mắt, nhìn chăm chăm vào Đan.

- Thế đấy anh! - Phương Đan hí hửng lêu lêu Phong, rồi ném phăng cái cặp cho Diệu Chi, xách dép chạy thẳng.

- Em đừng lai...! - Thiên Phong [goi là Thiên Phong nhé, không goi Hoàng Phong nữa~] đuổi theo Đan.

Từng hạt bụi âm thanh lóng lánh như nổ ra, hòa lẫn vào một vùng trời xanh rộng lớn. Không gian như được chấp thêm đôi cánh, nâng những cảm xúc của những người ban trẻ bay cao, thật cao...

Nó mỉm cười nhìn Phong, Đan rượt nhau, đoạn ôm cặp đi đến chỗ hố.

- Ô mà, Thiên Du này...

- Sao em? - Hắn quay sang nhìn nó. Nụ cười trên dương mặt khiến nó cảm thấy vui hơn bao giờ hết.

- Anh, có cần đi khám thử không? Lõi có chuyện gì thì... - Nó chỉ vào cái băng trắng trên đầu hắn, hỏi.

Ngó người ra vài giây. Hắn lai khẽ cười, lấy tay xoa xoa đầu nó rồi nói với giọng tưng tửng như mọi ngày:

- Ngó ngắn. Ngoài da thôi mà. Nhưng...em đang quan tâm anh đấy hả?

- Không...

Nó đỏ mặt, ném luôn cái cặp cho hắn rồi chạy lại kéo tay Chi phóng nhanh lên lớp. Ngay lúc này, hắn lại đứng nhìn nó, ôm cặp, cười ngu.

Hôm nay, là ngày làm bài test tốt nghiệp khóa học thứ nhất của bọn nó. Trong khi cả trường ai cũng tỏ ra cảng thẳng thì bọn nó lại nhởn nhơ như ngày học bình thường.

~Tua nhanh~

Tai hồ bơi của trường...

Cả bọn đang tập trung ở đó vui chơi với nhau. Bốn thằng con trai thì nhảy ùm xuống làn nước mát, còn bốn đứa con gái thì ngồi trên bờ vừa tắm nắng vừa nói chuyện cùng nhau.

- Băng, bao giờ mày mới chịu thú nhận tình cảm hả? - Diệu Chi nâng niu cốc trà sữa, nhởn nhơ nèo đầu hỏi nó băng gióng trêu chọc.

- Mày ôn quá. =...=

Nó lấy tay đẩy nhỏ ra, tay vơ lấy chai nước uống một mạch hết một nửa. Chợt, ánh nhìn của nó dừng lại ở chỗ hắn đang đứng. Rồi mặt nó bỗng đỏ ửng lên ngay lúc hắn quay sang, nhìn nó, và nở một nụ cười tỏa nắng. Khi hắn đưa tay vẫy vẫy nó, thì nó thấy tim nó đập nhanh hơn.

Nghĩ lại, nói lại thấy bản thân chưa lần nào nói thích hẵn một lần cho... đàng hoàng.

Giờ nó đã biết, nó yêu hắn thật rồi...!

Nhưng cái vấn đề ở đây là làm sao để nói điều đó đây...?

Thời gian cứ chầm chậm trôi qua. Ngày nắng, ngày mưa, ngày quang, ngày u ám,... cả bọn vẫn luôn bên cạnh nhau, đi chơi cùng nhau, ở chung một nhà.

Tiếng nói cười, đùa vui, tất cả vẫn vang lên từng ngày, từng giờ. Như một bản nhạc, réo rắt, dường như không hồi kết...

Từng kỉ niệm như những bụi lóng lánh, ngày một đầy thêm, nhiều thêm, bám vào kí ức của mỗi người...

Tháng ngày tươi đẹp...

====

Y1Yuo#

Da in daud

GameShow

Liệu mới

Goodluck !

Chuyen muc quang cao

Bí mật tình yêu Tiên Sư

~~Mọi người ủng hộ Yi nhie *mắt long lanh* ai đã ủng hộ cmt xuống đây Yi sẽ chọn 1 bạn may mắn nhất

Wing Chuong T. S.

Babe - I love you <3

37. Chap 32: Có Thật Đã Kết Thúc ?

Oáp, bello...minna... Yi đã trở lại rồi nè :3

I want to sleep ... but I can't

Enjoy

1 năm sau...

Trời trở lạnh, rất nhanh... Tựa hồ như một chiếc lọ thủy tinh trong suốt chứa hơi lạnh rơi từ một ô tù xuống đất, rất nhanh, và vỡ tan, tỏa hơi lạnh ra khắp nơi...

- Đi đi rồi biết. - Tuân Kiệt lạnh lùng đáp lời hắn, rồi lôi hắn ra xe.

Phong cũng không kém, mặt đầy sát khí nhìn hắn. Khi cửa xe vừa đóng lại, Thiên Phong đã tăng ga thật nhanh và chạy thẳng ra trung tâm thành phố.

Bệnh viện trung tâm...

Hắn ngơ ngác nhìn anh trai và thẳng bạn chí cốt của mình lôi cổ mình vào thẳng phòng của một ông bác sĩ nào đó. Ném hắn lên chiếc ghế đối diện ông bác sĩ, hai người họ thì thầm vài câu với người bác sĩ kia rồi đi thẳng ra ngoài...

1 tiếng sau...

- Bác sĩ, tình trạng của nó thế nào? - Thiên Phong chỉ tay sang hắn vẫn còn đang ngơ ngác, hỏi người ngồi trước mặt mình.

- Tôi cũng không cần phải giấu các cậu làm gì đâu nhỉ? Bệnh nhân Trần Thiên Du, sau khi kiểm tra kĩ càng, chúng tôi đã đến kết luận rằng: trong não của cậu ấy, có tụ một khối máu bầm... Do không được phát hiện sớm, nên...

- Nên sao? - Tuân Kiệt nhào tới trước, hỏi gấp.

- Tỷ lệ thành công khi phẫu thuật sẽ khá thấp, tỉnh dậy hay không, còn chưa biết được...

Không gian như lặng lại, sự im lặng, lạnh lẽo tỏa ra khắp căn phòng. Ông bác sĩ nén tiếng thở dài nhìn ba chàng trai trẻ đang ngồi thẫn thờ trước mặt ông. Vai Tuân Kiệt khẽ run lên, cậu khóc... Sau một lúc im lặng, hắn chỉ mở miệng nói đúng năm chữ:

- Đừng để mọi người biết...

CÁCH...!

Cánh cửa phòng mở ra, hắn lững thững bước ra ngoài trước, chạy nhanh ra xe, mặc cho hai người kia đuổi theo, gọi tên hắn liên tục...

Hắn chưa nghe được câu nói yêu hắn của nó cơ mà...

=====

×YiYuo×

Đã in dấu dép

P/s: Yi biết là Yi rất ác mà :3 mọi người tối ấm. Tí nữa ngủ ngon. Oyasuminasai...

Chuyên mục quảng cáo

Bí mật tình yêu Thiên Sứ (long-fic) ~ một fiction mới của bạn Yi đợt gái *ảo tưởng-ing* mọi người ủng hộ nhie ^^\n

~*Lưu ý: mọi người chỉ tìm được em này khi đăng nhập trang wattpad và tìm. Google tìm không ra đâu ấy *\n

BRVT, 01/04/2015

38. Chap 33: Kết Thúc ???

Không phải dạng vừa đâu

10 phẩy và nghi vấn đã rót =D

Cơ mà dạo này lượt view tăng khủng khiếp =...= khó hiểu đẽ sợ !!!

Enjoy

~Z~~~~~Loading~~~~~Z

Đêm về...

Một đêm đông lạnh lẽo... Nó ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, cứ nâng tách trà lên, chầm chừ một lát rồi lại đặt xuống, đưa mắt nhìn ra cửa, bồn chồn không yên.

Diệu Chi cũng đi qua đi lại liên tục trước mặt nó. Tâm trạng của nó cũng không hơn gì. Cũng lo lắng không yên.

Và Phương Đan cũng không hơn hai người kia là mấy!

Chỉ riêng Trâm Anh là nhởn nhơ đọc sách. Không quan tâm đến mọi chuyện xung quanh. Điều đó cũng dễ hiểu. Vì ngay lúc này đây, Mạnh Hoàng đang ngồi bên cạnh vuốt mái tóc dài mượt của cô.

Và ngay lúc này đây. Có ba người vẫn chưa chịu về làm ba cô nàng kia lo lắng...

Tiếng động cơ xe vang lên mỗi lúc một gần, nó đang chuẩn bị nhâm nhi một ít trà thì vội đặt ngay lên bàn, chạy thẳng ra bên ngoài, kéo theo cả Diệu Chi, và nhởn nhơ thêm cả Phương Đan.

...

- Anh... Sao giờ mới về? - Diệu Chi véo tai Tuấn Kiệt, cao giọng hỏi.

- A...a...a...đau anh. Ủ thì...

- Thì sao? - nhởn ném cho Kiệt một ánh nhìn tóe lửa.

Bỗng dừng khi nhìn ánh mắt đáng sợ của Diệu Chi, Tuấn Kiệt lại buột miệng nói ra một loạt:

- Ủ thì... Anh và anh Phong dẫn Thiên Du vào bệnh viện kiểm tra sức khỏe...

- Thiên Du ? Bệnh viện? - Diệu Chi buột miệng hét lên.

Nó vô cùng ngạc nhiên khi nghe Chi hét lên. Rồi vội vàng chạy ra xe lôi cổ hắn vào.

- Nay, anh bị gì, hả ??? - nó gắt lên.

Khi hắn chưa kịp trả lời thì Phong đã bước đến, xoa xoa đầu nó, nói nhẹ nhàng:

- Nó bị nhức đầu bình thường thôi em à. Không sao đâu !

- Vâng anh... - nó trả lời Phong rồi quay sang hắn - sau này anh có làm sao thì phải nói em biết. Cầm giấu.

- Em lo cho anh ? - hắn [giả vờ] hí hửng đáp lời nó.

Nó thì ném cho hắn một cái nhìn tóe lửa rồi kéo Diệu Chi vào trong nhà. Phương Đan thì thở phào nhẹ nhõm, vãy tay tạm biệt Phong để vào nhà trước.

Không lâu sau, khi trên sân chỉ ba người con trai, thì lại có một khoảng lặng vô hình nào đấy bao phủ khắp không gian.

Lặng. Lặng. Và buồn.

Bờ vai hắn khẽ run run. Có lẽ hắn đã quá cố gắng kiềm chế nỗi buồn từ nay đến bấy giờ. Một bàn tay rắn chắc vỗ nhẹ vai phải hắn, kèm theo tiếng nói trầm ấm:

- Sẽ không sao đâu, em trai...

Lại một bàn tay khác vỗ vai trai hắn.

- Mày sẽ không sao. Chắc chắn. Mày đâu có dễ chết đến thế...

Lại là sự im lặng. Im lặng vì buồn. Sự im lặng buồn, là một thứ mà không ai muốn nó xuất hiện...

- Thiên Du, sao mày không nói ọi người ?

Trước khi mất đi hoàn toàn ý thức. Thì hắn vẫn còn nghe được mang máng tiếng của nó, gọi tên hắn, nhiều lần...

=====

×YiYuo×

Đã in dấu dép

P/s: Yi ngủ đây ~ mọi người có tin đây là tập cuối không? Cho Yi ý kiến cái nào !!! Ahihi, thế nhé, bái bai, Yi ngủ đã !!!

Chuyên mục quảng cáo

Aizooo, trưa nắng lại lên cơn đòn quảng cáo...

1. Bí mật tình yêu Thiên Sứ ~ _YiYuo_DLb_

Ta là ta nói ta quyết tâm pr bé này :v hi vọng mọi người sẽ ủng hộ bé ấy khi Love School kết thúc :v ai đã thích giọng văn của Yi thì hãy ủng hộ bé này nhie

2. Trà sữa tình yêu ~ boolxc69

Cái này ta đây tự nguyện pr :33 mấy bạn rảnh thì vào xem, khá thú vị đấy !!!

Bái bai !!!

06/04/2015

39. Chap 34: Thiên Du, Tỉnh Dậy Đi...

Tung bông ~ Tung hoa ~ Thê quái nào vừa đủ điểm =))) Yi đạt giải rồi mọi người à :33

Enjoy

~ZzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzZ

Ngoài trời, mưa đang rơi...

Từng cơn gió lạnh buốt cứ vô tình lướt qua, không mấy may chú ý đến những con người mang trong mình cảm xúc lo lắng đến cực độ...

Ca phẫu thuật của hắn kéo dài rất lâu, làm mọi người cứ bồn chồn mãi không yên. Nó cứ ngồi khóc nấc lên không chịu nín, mặc cho Diệu Chi, Phương Đan và Trâm Anh cứ vỗ về nó an ủi... Cả Mạnh Hoàng lẫn Thiên Phong cũng không giữ được bình tĩnh, đứng ngồi không yên...

- Trần Thiên Du, tao cảm mày, mày không được có chuyện gì... - Tuấn Kiệt nói, gần như là hét lên, tay thì liên tục đấm vào tường.

Thật sự, cậu không thể mất một người bạn thân như thế được...

- Anh, bình tĩnh, xin anh... - Diệu Chi chạy nhanh tới ôm chặt lấy Tuấn Kiệt, nước mắt nhỏ rơi ướt đẫm cả lưng áo cậu...

Ngay khi hắn được đưa vào bệnh viện, cả bọn đã quyết định đề nghị phẫu thuật mà không cần phải qua ý kiến của hắn. Tình trạng của hắn, đã nguy hiểm lắm rồi...

Những người trong đội đặc biệt của Black Wings cũng có mặt ở đây, cảm xúc hỗn độn, mỗi người mang một tâm trạng khác nhau...

Mỗi một giây phút trôi qua đối với bọn nó lâu hơn bao giờ hết. Đã lâu lắm rồi, vậy mà ánh đèn đỏ trước phòng phẫu thuật vẫn chưa tắt. Lòng ai cũng thấp thỏm không yên, thật sự, họ không dám nghĩ đến điều mà bản thân lo sợ nhất. Không dám nghĩ đến...

TING...

Ánh đèn phòng cấp cứu tắt ngấm. Cánh cửa dần mở ra, vị bác sĩ trung niên vừa bước ra thì nó vẫn là người chạy đến đầu tiên...

- Bác sĩ...anh ấy...

- Tin vui là ca phẫu thuật thành công nhưng... Do phẫu thuật chậm hơn qui định, nên thời gian tinh lai chúng tôi không thể xác định cụ thể. Có thể là 1 tháng, 1 năm hay lâu hơn. Xin lỗi... Cậu ấy sẽ được chuyển sang phòng chăm sóc đặc biệt.

Rồi các y bác sĩ rời đi, họ là những y bác sĩ giỏi nhất của bệnh viện, hi vọng mọi chuyện sẽ tốt đẹp...

Zzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzz Loading zzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzz

Hắn nằm đó trông yên bình quá. Trong khi đó, mọi người lại khóc vì sự yên bình của hắn... Thật lạ nhỉ!

Chỉ một giây phút thôi, tất cả mọi người đều ước rằng đôi mắt lạnh lùng nhưng vẫn ấm áp kia sẽ mở ra nhìn họ...

Nhưng tại sao, đôi mắt hắn vẫn khép chặt như thể không còn bất kì liên hệ nào với thực tại nữa, có vẻ đối với hắn đó là khoảng trời bình yên. Bởi lẽ nét mặt đã hiện lên chút thanh thản, làn da nâu nhạt màu đi vì bệnh nhưng không vì thế mà mắt đi nét mạnh mẽ. Tại sao hắn cứ mặc kệ mọi người lo lắng, sợ hãi mà cứ vô tâm ngủ say chẳng chịu hé mắt ra lấy một lần như thế ?

Nó cố gắng gạt đi những giọt nước mắt để nhìn hắn kỹ hơn. Sao hắn vẫn chưa tỉnh dậy nhìn nó? Hắn chưa theo đuổi nó thành công cơ mà! Nó cũng chưa nói lời yêu hắn, sao hắn không chịu tỉnh dậy để nghe nó nói chứ?

Nó ngồi xuống, nắm chặt lấy bàn tay hắn và siết nhẹ:

- Xin anh, tỉnh dậy đi anh... Em hứa, em hứa sẽ cười nhiều như anh muốn! Em sẽ không cãi lời anh nữa, không trêu tức anh nữa!... Này, em yêu anh đấy, anh nghe không. Em thừa nhận rồi đấy, anh phải dậy ôm em chứ, anh...

Diệu Chi và Tuấn Kiệt đi đến đặt tay lên vai nó, lay nhẹ an ủi. Một lúc sau, Tuấn Kiệt khẽ lên tiếng:

- Du, có người nói mày là người tàn nhẫn, lạnh lùng. Nhưng đối với tao, mày vẫn là bạn tốt, mày luôn quan tâm đến mọi người. Mày có nhớ cái lần tao, mày, thằng Minh đi đánh nhau không? Lí do chỉ vì bọn nó xúc phạm thằng Minh đấy. Thế thì sao mọi người lại bảo mày lạnh lùng không quan tâm ai nỉ? Rồi cái lần cả tao với mày cùng bị đánh vào viện đấy, chỉ vì mày cứu tao...

- Anh Du, anh nhất định phải tỉnh dậy nhanh nhanh đấy. Anh là Leader của bọn em mà. Anh đã giúp em rất nhiều, nhưng em chưa giúp anh được gì mà, sao anh cứ nằm đấy mãi thế... - Minh lên tiếng.

Ngay sau đó, những lời từ tận sâu trong lòng mọi người cũng được bộc lộ.

- Cậu có ánh mắt rất đẹp Thiên Du à, tớ bị ánh mắt của cậu hút hồn ngay từ lần đầu gặp mặt. Nếu tớ chưa có người yêu chắc chắn đã cưa cậu rồi. Cậu cứ lạnh lùng như thế làm gì, rõ ràng cậu rất quan tâm mọi người mà... Nhưng đầu tiên là phải tỉnh dậy đi đã, đừng để con Băng phải chờ lâu chứ... - Diệu Chi nói, lời nói như đùa nhưng ngữ điệu lại không vui vẻ một chút nào cả.

- Tụi tao không có mày như rắn mắt đâu vậy! Thế nên dậy mau, mày muốn nhìn thứ do mình gây dựng phát triển tan rã hả? - Mạnh Hoàng buồn bã lên tiếng

- Tớ cũng đã sát cánh cùng cậu rất lâu, nhiều trận u đau mề trán cả đát phải nhập viện đấy. Trong tớ, cậu là người bạn tốt nhất Du à... - Trâm Anh cũng cố gắng kìm nén cơn nắc lại, lên tiếng.

Nay giờ, có một người vẫn im lặng, Thiên Phong, bây giờ mới lên tiếng...

- Thiên Du, em đã hứa với ba sẽ lãnh đạo thật tốt Black Wings mà, nên em phải mau chóng tinh dại đi chứ. Em không mau tinh dại là anh không xem em là em trai, là leader nữa đây. Thiên Du, tinh dại đi...

Mọi người cứ thay phiên nhau trút hết cảm xúc trong lòng. Ai cũng mong hắn có thể tinh dại thật nhanh, ai cũng mong hắn mở mắt ra nhìn mọi người.

Nhưng sao, mi mắt hắn, vẫn khép mãi như thế...

=====

+YiYuo+

Đã in dấu dép

P/s: huwoaaaaaaa, buồn ngủ quá đê :3 cơ mà fiction gần end rồi mọi người à :33

~ Chuyên mục quảng cáo

~_Cũng như những ngày qua :33 mong mọi người sẽ ủng hộ Bí mật tình yêu Thiên Sứ như mọi người đã ủng hộ Love School :v Link ở dưới, nhưng tốt nhất nên tìm bằng thanh tìm kiếm của Wattpad :33

~ .wattpad /story/34637987-b%C3%AD-m%E1%BA%ADt-t%C3%ACnh-y%C3%A9u-th%C3%AAu-th%C3%AC%C3%AA-n-%E1%BB%A9

~BRVT, 10/04/2015

40. Chap 35: Yêu

Trước khi đọc truyện xin mẩy babe lưu ý =)))

Nếu đọc bằng máy tính mở thêm 1 tab bật nhạc bài From My Heart nghe kèm.

Nếu đọc bằng mobile cỗ gắng out ra tải bài From My Heart để vừa đọc vừa nghe :v

Chọn bài của Kang Tea Oh ấy nhé !!! Cho cảm xúc nó thăng hoa :33

Enjoy

~ZzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzLoadingzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzZ

221 ngày... 221 ngày nó không được thấy nụ cười, không được nghe giọng nói lạnh lùng nhưng ám áp của hắn... 221 ngày nó không cảm nhận được cái xoa đầu từ một bàn tay, không cảm nhận được cái ôm từ một người mà nó yêu thương...

Nó bây giờ đã là một cô thiếu nữ tuổi 18, là học sinh khóa thứ ba của Black Star. Những người kia cũng thế. Diệu Chi, Tuấn Kiệt, Trâm Anh, Mạnh Hoàng, Phương Đan và Thiên Phong nữa. Ai cũng đã bước vào khóa thứ ba. Chỉ có hắn, vẫn còn ở cuối khóa thứ hai.

Sải từng bước chân trên hành lang của bệnh viện, nó bước thật nhanh đến phòng của hắn.

CÁCH...!

Cánh cửa phòng được mở ra. Nhẹ nhàng cắm nhánh hoa vào bình, mở cánh cửa sổ ra cho ánh nắng sớm tràn vào trong căn phòng toàn một màu trắng.

Nó nở một nụ cười, ngồi xuống bên giường và nắm lấy bàn tay của người con trai đang nhắm mắt yên bình như ngủ kia.

- Anh này, nắng hôm nay đẹp nhỉ ? Mà sao anh ngủ hoài thế nhỉ ? 221 ngày rồi đây ! Haizzz, nhớ giọng nói của anh chết mất thôi ! - nó trêu, rồi lại thở dài, dùng tay vuốt mái tóc nâu của hắn.

Đưa ánh mắt băng qua ngoài cửa sổ. Ánh nhìn vô định không chú tâm đến một vật thể nào. Nó lên tiếng :

- Mai em không đến đây với anh được rồi. Có lẽ là tối mai em mới có thể tới. Này, đừng giận em đây nhé !

Nhẹ nhàng đặt một nụ hôn phớt lên môi hắn. Nó khẽ cười. Rồi lại dùng tay vuốt mái tóc của hắn.

Nắm tay hắn. Vuốt tóc hắn. Và hôn nhẹ lên môi hắn. Dường như đã là thói quen của nó rồi !

Đâu đó, trong WC, có hai người đang loay hoay cầu trời nó ra khỏi phòng mau mau để tiếp tục hành động...

ZzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzZ

Nhà ăn trường Black Star... 18h30p...

Nó dựa hẳn lưng vào ghế, vươn vai mệt mỏi, ngáp ngắn ngáp dài. Lí do cũng vì Thiên Phong và Phương Đan tập bóng rổ cho nó cả buổi chiều. Nó muốn khi hắn tỉnh dậy, khỏe lại, nó sẽ có thể chơi bóng rổ với hắn. Ít nhất thì nó cũng cao được 1m65 rồi !!!

- Hey, nhỏ Chi với thằng Kiệt đâu rồi nhỉ ? Sao tớ nghi ngờ có chuyện gì đó quá ! - nó nhìn Phương Đan, hỏi.

Phương Đan đang uống nước sau khi nghe nó hỏi thì suýt sặc, im im mặc kệ nó và uống hết ly nước cam.

- Hơ hơ, chắc hai người đó có việc bận ấy mà ! - Trâm Anh cười đáp lại thay cho Phương Đan. Trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

- Ủ ừ, không có gì đâu em ! - Mạnh Hoàng gật đầu đồng tình với Trâm Anh.

- Yup !!! Không có chuyện gì cả em gái ạ ! - Phong xoa xoa đầu nó, cười bí ẩn.

Nó quay sang nhìn Phương Đan một lần nữa, làm Phương Đan lặng lẽ kéo ghế đứng dậy chạy đến khu đồ ăn để (giả vờ) mua đồ ăn tiếp.

- Em vào bệnh viện với anh Thiên Du đây, tạm biệt mọi người ! - nó đứng dậy, chỉnh lại váy cho đúng nếp rồi đi thẳng.

Tiếng giày (converse) vang lên từng nhịp đều trên nền gạch mát lạnh...

ZzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzZ

CACH...!

Cánh cửa phòng bệnh mở ra vang lên âm thanh khô khốc.

Nó từ từ bước vào, tay nâng niu bó hoa trên tay, lên tiếng :

- Thiên Du này... Anh còn không chịu...

Chưa nói hết câu, bó hoa trên tay nó đã rơi xuống sàn. Nó đơ người nhìn cảnh tượng trước mặt. Hắn...biến mất rồi. Trên giường, không có ai cả, chuyện này là như thế nào ?

- Thiên Du...anh tỉnh rồi phải không? - nó vừa đi tìm khắp phòng, vừa hỏi - Thiên Du, anh đâu rồi ? Thiên Du...

Chợt nó trông thấy một thứ gì đó trên bàn. Một tờ giấy !

“Sân thương bệnh viện...”

Nét chữ này. Rất quen. Nó vội vàng chạy nhanh đến thang máy, nhưng do chờ quá lâu nên nó quyết định dùng cầu thang bộ. Nhưng...

Khi vừa đặt chân đến cầu thang bộ, nó thấy những vòng tròn, những hình trái tim, hình đôi cánh đang phát sáng được đặt dọc theo cầu thang. Nó cứ bước từng bước một lên sân thượng.

Từng cơn gió nhẹ khẽ lướt qua...

[Lời tác giả: tốt nhất là nghe lại từ đầu bài From My Heart khi đọc đoạn này !!! Hãy tin Yi, sẽ hay hơn khi nghe bài ấy và đọc đó ^^~]

Tiếng dàn ? Là tiếng dàn ư ?

Khi bàn chân nó vừa đặt lên sân thượng. Thì nó nghe tiếng hát. Mọi thứ trước mặt. Bóng người đó. Nó nhớ, nhớ lầm...

Neoman moreumyeon doeneun geoya ireoke apeun nae mam

Ama neoegen jimir geoya modeungeol andamyeon

Haruneun jeonbu malhalppeonhaesseo eo neoui apeseo

(from my heart)

Niga haengbokhamyeon halsurok (from my heart)

Muneojineun nae moseup

Nước mắt của nó bắt đầu rơi... Đưa tay gạt vội những giọt nước mắt nơi khói mi, để nó có thể nhìn thấy người trước mặt nó rõ ràng hơn...

My love is for you, always for you

Ije neol wihaeseo hal ireun

(i'll be missing you)

Naega jugeul mankeum beotimyeon doeneun geoni (i'll be missing you)

Oneulcheoreom mak nunmul namyeon

Himeobsi sseuneun geu mal

, from (the) deepest of my heart

Saranghandago, from (the) deepest of my heart

Hắn đang hát, hát tặng nó thật sao ? Hắn đang nhìn nó, và cười. Ну cười này, đã lâu rồi nó không được thấy...

(i wanna no)

Jebeop jalhago inneun geonji geoijital haneungeonji (i wanna no)

Joha boindan neoui mare hansireum nokon hae

Jugeodo naneun anin ge matnyago mureul ppeonhaesseo

Nau chakgaginji mollado

Seulpeun ni eolgul bomyeo

My love is for you, always for you

Ije neol wihaeseo hal ireun

(i'll be missing you)

Naega jugeul mankeum beotimyeon doeneun geoni (i'll be missing you)

Oneulcheoreom mak nunmul namyeon

Himeobsi sseuneun geu mal

, from (the) deepest of my heart

Saranghandago, from (the) deepest of my heart

Từng cơn gió khẽ khàng lướt qua, mang theo hương vị lành lạnh, nhưng đâu đó tồn tại hương vị ấm áp bên trong... Nó cười, hắn cười. Ánh mắt giao nhau, đầy nhớ nhung, đầy yêu thương.

Eodingaeseo neoro inhae eotteokedeun naega sandan geo

(i'll be missing you)

Imi geugeollo neon sojunghan saram ingeoil (i'll be missing you)

,

Gakkapjin anke, meoljin anke naega yeogi isseulge

I can promise you, from (the) deepest of my heart

Oneul harudo neon utgo itgireur

[From My Heart - Kang Tea Oh]

Khi bài hát đã kết thúc, hắn ngừng hát, đứng lên, rời khỏi chiếc đàn rồi bước đến chỗ nó.

- Anh...

Nó chạy tới ôm thật chặt lấy hắn. Nức nở. Nó khóc, ướt cả vai áo của hắn.

Hắn vuốt ve những sợi tóc mượt mà của nó, dỗ dành.

- Băng Băng à... Anh - yêu - em. Làm người yêu anh nhé ! - hắn thì thầm vào tai nó.

- Không ! - nó vội buông hắn ta, quay mặt sang hướng khác, gạt đi tất cả những giọt nước mắt còn lại.

- Tại sao ? - hắn hỏi. Hụt hẫng, là cảm giác của hắn lúc này.

Nó quay mặt lại, đặt lên môi hắn một nụ hôn nhẹ, nở một nụ cười, lên tiếng :

- Người em yêu là Trần Thiên Du mạnh mẽ và cao ngạo khi trước, chứ không phải là Trần Thiên Du mới bịnh tinh dậy như thế này. Vì thế anh phải mau khỏe lại, và mạnh mẽ như trước.

- Okay, anh hứa !

Hắn cười rồi ôm chặt lấy nó. Sau đó buông tay, quay mặt ra không gian bên ngoài, hét lớn :

- Hạ Băng Băng, anh yêu em !!!

- Trần Thiên Du, em cũng yêu anh !!!

Yi nghĩ tới nhân vật Thiên Du ở Love School, rồi lại nghĩ tới nhân vật Junsu trong phim Forever Young... Hai anh main này có rất nhiều điểm giống nhau, Yi nhận ra thế sau một lúc phân tích *cảm thấy siêng*

Hai anh đều đẹp trai (đương nhiên !!!). Đôi lúc lạnh lùng một cách đáng sợ. Khi tức giận thì quá là...ba chấm ! Và hai anh main này đôi lúc rất trẻ con, moe ứ chịu nổi *mắt trái tim*

Quan trọng nhất chính là bài hát anh Junsu trong phim tặng nhân vật Linh (main nữ), nó đủ yêu thương, đủ sâu lắng. Nó nói lên rất rõ tình cảm của người con trai dành cho người con gái mình yêu. Và đó là lí do Yi chọn From My Heart làm bài hát tỏ tình chính thức cho Thiên Du và Băng Băng =]]

Mong mọi người sẽ có những giây phút thư giãn khi nghe bài hát này và đọc fiction của Yi :33

Arigatou minna !!!

42. [ngoại Truyện 1]

Oazzzh, Yi trở lại rồi nè :v tính đẻ 2 tuần sau mới viết nhưng không nỡ đẻ mấy bạn chờ lâu =]]

Enjoy

~Zzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzz Loading zzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzz Z

CỐC...CỐC...

- Ủm... Đứa nào đây ? Muốn chết à ? Mới sáng sớm mà phá là sao ???

Phương Đan nằm trùm chăn đến kín mặt, lăn qua lăn lại trên giường. Nghe tiếng cửa quá dai dẳng thì ngồi bật dậy, ném mạnh cái gối ra cửa, gào lên...

- Anh Thiên Phong nè ! Em nghĩ sao mà nói bây giờ còn sớm ? Vói lại anh còn yêu đời, chưa muốn chết đâu em.

Hai chữ Thiên Phong “chậm rãi” lọt vào tai Phương Đan với tốc độ ánh sáng. Vội nhào đi làm VSCN, chải đầu chải tóc gọn gàng, sẵn tiện sơn môi một lớp son hồng nhạt. Rồi Phương Đan chạy ra mở cửa, gãi đầu cười bối rối :

- Ha, ahahah...em...em xin lỗi. Em không biết là anh nê...

- Không sao. À, hôm nay em rảnh chứ ? Đi...với anh được không ?

- Ủm...đã được...

Phương Đan gật đầu rồi mỉm cười làm Thiên Phong của bối rối cười theo. Sau khi Phương Đan đã vào phòng chuẩn bị, anh chạy nhanh về phòng, đóng sầm cửa lại, đưa tay lên ngực, nỗi trái tim đang gó trống inh ỏi. Mặt đỏ ửng lên. Nụ cười của Phương Đan...đẹp thật !

~ Tại một nơi nào đó

~~ Nay, có chắc là thành công không thế ? - nó khều khều hồn hỏi.

Hồn ngồi ung dung bấm game với Tuấn Kiệt, đáp gọn :

- Chắc chắn, anh với Tuấn Kiệt đã chỉ kĩ càng cho anh Phong rồi !

Diệu Chi chổng cằm lên bàn nhìn anh chàng người yêu của mình đang bấm game khí thế với hồn, miệng lẩm bẩm hờn trách vì Tuấn Kiệt cứ gấp game với hồn là bỏ luôn nhỏ qua một bên... “Shiet, bỏ roi bà à ? Hay lắm ! Cứ chờ đấy, tên đáng ghét...”

- Mọi người, Phương Đan xuống... - Trâm Anh hô lên đủ cho những người ở đây nghe thấy.

~ Về lại nhân vật chính hôm nay nào

-- Mọi người đông đủ quá nhỉ ? - Phương Đan tươi cười hỏi.

Cả đám ngạc nhiên vài giây. Phương Đan...

Thật đẹp...

...Đẹp thật

Bộ váy trắng tinh khôi, đôi giày búp bê màu xanh lam. Mái tóc đen bóng bènh được thả hờ hững. Đôi môi hồng nhuận. Phương Đan hôm nay như một thiên sứ giáng trần. Chắc, thế này làm sao mà Thiên Phong chịu nổi nhỉ ?

- Đan này, hôm nay em đi đâu à ? - Trâm Anh (giả vờ) ngạc nhiên hỏi.

- Vâng chị ! Em...đi với anh Phong... - Phương Đan lên tiếng.

Hơ hơ, nhìn Phương Đan ngại thật xinh nha ! Hai má đỏ ửng lên, kèm thêm nước da trắng. Trông cô nàng cứ như búp bê vậy !

- A, Thiên Phong ! - Mạnh Hoàng đứng dậy chạy tới hướng cầu thang, khoác vai Thiên Phong.

Cả đám lại có dịp ngạc nhiên tập 2. Thiên Phong...đẹp trai cực !!!

Với chiếc áo sơ-mi trắng, thắt cà-vạt hờ hững. Trông cứ như đồ học sinh ấy ! Quần jeans đen và đôi giày ba-ta trắng.

- Mạnh Hoàng...tăng động thế ! Đang đi cầu thang đấy, khoác vai bất ngờ thế hai thằng lộn cỗ xuống dưới luôn bây giờ ! - Phong đáp vai Hoàng, nói.

- Ồ ồ. Biết biết !

Thiên Phong bước xuống, đội cái mũ lưỡi trai lên đầu, rồi đội luôn cái còn lại cho Phương Đan.

“Bao” quá nhỉ ! Mũ cắp đấy ! Bx - Ox đấy ! Nón hip-hop đấy !

- Mình đi thôi !

- Ồ...dạ. Tạm biệt mọi người nhé !

Bóng hai người kia dần khuất hẳn. Những người còn lại nở một nụ cười “gian tà”, chuẩn bị đầy đủ “đồ nghề” cần thiết rồi cuốn gói theo dõi hai người kia...

- Lên đường nào !

- Yahhhh, album ảnh của ta lại tăng thêm rồi !!!

ZzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzZ

Thiên Phong đưa cây kem mát lạnh cho Phương Đan, cười cười...

- Ngày, em ăn đi...

- Anh Phong, em đang thắc mắc đây có phải là hẹn hò không ? - Phương Đan nháy mắt tinh nghịch, trêu.

- Anh nghĩ là thế !!! - Phong đáp.

Phương Đan đỏ mặt, quay đi hướng khác. Chợt, mắt cô nàng chạm phải chiếc tàu lượn siêu tốc đang chạy băng băng trên cao.

- Em muốn đi không ? - Thiên Phong hỏi.

Phương Đan quay lại, mắt sáng rõ, cầm tay Thiên Phong lắc qua lắc lại...

- Có... Em muốn đi !!!

Thiên Phong cốc đầu Phương Đan một cái rồi cầm tay cô nàng dẫn đi mua vé.

~ Bụi cây gần chỗ mua vé

~~ È, bọn mình cũng phải lên hả ? - Diệu Chi khẽ hỏi.

- Đương nhiên ! Lên mà theo dõi hai người đó chứ ! Sao em ngốc thế ? - Tuấn Kiệt cốc đầu Diệu Chi một cái rõ đau. Cười gian tà.

Đợi hai người kia vừa rời đi, nó, hắn, Diệu Chi và Tuấn Kiệt lon ton chạy vào mua vé. Còn Trâm Anh và Mạnh Hoàng phải ở lại...giữ đồ.

Ồ, giữ đồ, nghề nghiệp mới !!!

~ Tàu lượn siêu tốc

~Hờ hờ, ai sáng tạo ra được cái cấu trúc đường ray tàu lượn này chắc đầu óc cũng...thánh dử lắm !!!

Đường tàu đi gần như là một vòng khu vui chơi. Qua vườn hoa. Qua hang tối. Qua vườn ánh sáng. Vân vân và mây...

Phương Đan háo hức bước lên tàu, ngồi cạnh Thiên Phong.

Đoàn tàu từ từ khởi động. Lao vút đi với tốc độ cực nhanh...

Đến đoạn rẽ vào vườn ánh sáng, thì mọi thứ tối sầm đi, rồi dần dần le lói những đốm sáng nhỏ như những ngôi sao đủ màu sắc.

Bất chợt, Thiên Phong quay sang hôn lên môi Phương Đan. Phương Đan tròn xoe mắt, không thể tin được chuyện đang xảy ra.

Tàu chạy vụt ra khỏi vườn ánh sáng, bắt đầu đón lấy những tia nắng vàng tự nhiên !!! Thiên Phong thả môi của Phương Đan ra, quay mặt ra phía trước, hét lên :

- Anh-yêu-em Phương Đan à ! Anh Yêu Em...m...m...

- Em cũng yêu anh, Thiên Phong...

Bàn tay Phong siết chặt lấy tay Phương Đan. Niềm hạnh phúc từ từ len lỏi qua từng mạch máu, tiến đến trái tim của hai người.

Phương Đan nhìn Phong rồi nở một nụ cười. Nụ cười như mặt trời đầu hè. Rực rỡ, trong veo...

×YiYuo×

Đã in dấu dép

Chuyên mục quảng cáo

_Bello minna !!!

_Mọi người ơi, mọi người dành chút thời gian đọc fiction mới của Yi nhé !!!

_Fiction Võ

_Một fiction mà Yi đặt khá nhiều niềm tin :v hi vọng Võ cũng sẽ thành công như Love School =]]]

26/04/2015

43. Special Chap 3 ~ Băng - Du, Em Là Lửa Còn Anh Là Băng.

Hắc hắc, ai tưởng có ngoại truyện giơ tay ~ đây chỉ là chap xả...stress thôi nhợ

~ZzzzzzzzzzzzzLoadingzzzzzzzzzzZ

Diễn viên tham gia:

_Phóng viên (PV)

_Nhân vật chính:

+ Hạ Băng Băng (BB)

+ Trần Thiên Du (TD)

_Làm nền:

+ YiYuo ~.~ (Yi)

+ Phương Đan (PD)

+ Trần Thiên Phong (TP)

Bắt đầu

PV:E hèm! Xin chào tất cả các bạn! Minh tên Lá Thị Cái làm việc cho tòa soạn báo đặc biệt của Love School =)) sau một thời gian dài...ẩn dật thì mình quay về rồi đây ~ Yo ! Nhân vật chính hôm nay là bạn Hạ Băng Băng...

BB: *vẫy tay*

PV: ...và bạn Trần Thiên Du !!!

TD: *dựa lưng vô ghế, nhìn*

PV:Hôm nay trời đẹp nhỉ !Tớ xin hỏi 2 bạn trẻ vài câu, nhá...!

_Câu 1: Thiên Du, hãy nói vài đặc điểm về người yêu của cậu !

TD:cần thiết phải nói à ?

TP: *nhún vai* tớ nghĩ cậu nên hỏi Băng Băng trước !

PV: *im bặt* *quay sang Băng Băng*

_Câu 2: Băng Băng, hãy nói vài từ nhận xét Thiên Du đi nào

~BB: đẹp trai ~ đáng yêu ~ lạnh lùng với người ngoài ~ biết quan tâm

~PV:vậy tui là người ngoài à ? *tủi thân*

Yi: đúng rồi cưng *nhịp chân cười nguy hiểm*

TD: *bắt ngờ lên tiếng* Băng Băng luôn hoàn hảo như thế

~BB: *nhào tới ôm* yêu anh nhất !!!

PV: *che mặt*

Yi: *cười đều* *lôi điện thoại nhắn tin cho người yêu*

~_Câu 3: Hai bạn có hận bạn Yi vì cho hai bạn trải qua nhiều trắc trở quá không ?

BB: không *cười*

TD: có *đập bàn*

Yi: *cất điện thoại* *ngơ ngác* sao vậy ? Trắc trở càng nhiều tình cảm càng đậm mà !!!

TD: *gào lên* nhưng nàng ngược ta ghê gớm quá nàng biết không ???

Yi: *vẩy ship che mặt cười bại hoại*

PD: *đập tay với tác giả*

_Câu 4: Hai người có dự định gì cho tương lai nhỉ ?

TD:cô cần phải biết à ? *lườm*

TP:*nói nhỏ* tốt nhất đừng hỏi chuyện riêng tư nha phóng viên trẻ !

PV:*gật đầu*

_Câu 5: A, hai bạn nghĩ sao khi con tác giả so sánh hai bạn với lửa và băng ?

BB: *che mặt* cũng bình thường. Tớ quá nồng động *cười tự sướng*, anh ấy lại lạnh lùng, thế thôi !!!

PD:Côn-gát lửa băng đánh răng cũng tốt mà !!!

Yi:*đáp* mày biến đi Đan. Nghĩ sao so sánh con nhà người ta với kem đánh răng *lắc đầu*

• • • • •

_Xin chào tất cả các bạn !!! Ahiihi, Yi đáp con phóng viên xiu rồi giành micrō nói chuyện đây

~_Hờ hờ, các bạn có ai còn mong có thêm ngoại truyện không ạ ? Mà khoan, nếu muốn Yi có hứng viết thì ủng hộ Yi nhiều nhiều nha

~_Let's search Google with words : Võ - YiYuo - Wattpad

~_Tìm gg với từ khóa như vậy để ủng hộ fic Võ của Yi nha

~_Wattpad-er thì tìm trực tiếp trên thanh tìm kiếm là ok !!!

_Bái bai

44. [ngoại Truyện 2] Biệt Đội Theo Dõi A.k.a Biệt Đội Nhìn Lén

Hắc hắc, Yi thi xong rồi m.n à =D khỏe ghê

~Enjoy

~~Trong khi Phương Đan và Thiên Phong đang tay trong tay hạnh phúc, thì phía sau họ vài toa chính là biệt - đội - theo - dõi gồm những con người có máu khốn - nạn - kinh - niên.

- Yahhhh ~ thật là đã quá đi !!! - nó hét lên vui sướng.

- Hờ, nếu em thích anh có thể dẫn em đi chơi thường xuyên ! - hắn đáp.

Mà khoan, chẳng hiểu sao hắn đang ngồi trên tàu lượn siêu tốc mà cả gương mặt lẫn lời nói đều điềm tĩnh đến lạ. Tinh thần thép à ???

- Ày, anh hứa nhé ! Dẫn em đi thường xuyên nhé !

- Biết rồi thưa cô nương ! - hắn nói rồi cốc đầu nó một cái rõ đau.

Phía sau lưng của hai con người đang hí hứng cho lần đi chơi tiếp theo là hai con người đang nhìn nhau cười đầy ẩn ý ! Ngoài máu khốn-nạn-kinh-niênhì đâu có vẫn tồn tại máu thần-kinh-khó-đoán trong cơ thể của những trai xinh gái đẹp này!

Tèn ten

~~ Diệu Chi này, đến chõ kia nhận ảnh đi ! - Tuấn Kiệt nắm tay Chi, toan kéo đi.

Nó ngơ ngác nhìn hai người họ, rồi nắm áo Diệu Chi kéo lại, từ từ lên tiếng, hỏi :

- Nay, hai người đi đâu mà không rủ bọn này theo đây ?

- Lấy ảnh ! - Diệu Chi cười lém lỉnh, nói.

- Anh ???

- Ở đoạn vòng kia kia... - Tuấn Kiệt nói rồi chỉ lên một đoạn vòng của tàu lượn - ...có gắn máy chụp hình tự động, cho nên bây giờ bọn tớ sang tìm ảnh mang về.

Nó gật gật đầu tỏ ý đã hiểu, buông tay ra khỏi áo Chi. Rồi nó quay sang nắm tay hắn kéo đi một mạch đến chỗ lấy ảnh. Ứ thì muôn có tấm hình làm kỉ niệm ấy mà !!!

...

Hận...

Thật hận...

Thật rất hận...

Hình của Tuấn Kiệt và Diệu Chi thì đẹp lung linh miễn bàn vì hai người họ đã biết mà tạo dáng trước. Tuấn Kiệt và Diệu Chi vừa...môi chạm môi vừa giơ tay lên tạo kiểu V-sign. Trông vừa lanh man vừa đáng yêu hết sức

Còn hình của nó và hắn thì...

Hắn vẫn đẹp trai lung linh như thường, còn nó thì chu môi phòng má giận dữ nhìn hắn. Hai tay thì đặt lên trên đầu.

Sở dĩ như thế là vì máy ảnh tự động chụp ngay lúc hắn vừa cốc đầu nó đấy ! Nó đưa tay lên xoa đầu mình mà !

Khỏi phải nói hắn hí hứng thế nào, còn đòi đi phóng to lòng vào khung để treo tường nữa.

Thật...ba chấm !

Nó thì đương nhiên là phản đối kịch liệt rồi.

...

- Hey, theo dõi vừa thôi nhé !

Một ai đó vô mạnh vai hắn, kèm theo giọng nói quen thuộc sắc mùi thuốc súng. Người đó là một bạn "giai" cực kì đẹp trai, bạn ấy tên...Thiên Phong.

- Anh...anh hai...

Và một ai đó xoa xoa đầu nó, cất giọng :

- Bạn thân, học hỏi thêm khóa học theo dõi đã nhé ! Lộ...quá lộ...

Người đó là một bạn gái cực kì đẹp gái, bạn ấy tên...Phương Đan.

- Phương...Phương Đan...

Nó và hắn đưa mắt sang chỗ Tuấn Kiệt và Diệu Chi đang xoa đầu kịch liệt (lí do là vì bị cốc đầu đấy!) rồi quay sang nhìn nhau, cười khổ.

Lí do bị phát hiện chính là do...ảnh chụp góc rộng đoàn tàu. Và Phương Đan x Thiên Phong đã phát hiện ra 4 người kia ngồi sau họ vài toa và đang chăm chú nhìn.

Nhỏ.

Quá nhỏ.

Quá sức nhỏ.

Chuyện xảy ra tiếp theo mời mấy bạn tự liên tưởng. Thật sự không muôn nghĩ đến, đáng sợ

~~~ Anh, sao mấy đứa kia lâu quay lại thế nhỉ ? - Trâm Anh vừa quay sang hướng tàu lượn, vừa hỏi.

- Anh đâu biết... - Mạnh Hoàng hờ hững đáp lại, tay thì liên tục...bắn đảo Prite Kings.

Trâm Anh quay sang lườm Mạnh Hoàng, cô ghét nhất ai nói chuyện với cô mà trả lời hờ hững. Mạnh Hoàng chợt cảm thấy nhiệt độ xung quanh mình đang tăng...đột ngột. Tăng khủng khiếp. Anh vội cất điện thoại, khóc thầm khi nghĩ đến việc lát sau mở lên đảo của anh đã bị...attack một cách vô lương tâm, vô nhân đạo, vô...vô...vô gì tự nghĩ .__.

- Chắc bọn nó bị phát hiện rồi...

- Sao anh nghĩ thế ? - Trâm Anh tròn mắt hỏi.

- Vì...anh nghĩ như thế ! - Mạnh Hoàng nói rồi cười.

-...

Chưa bao giờ Trâm Anh thấy bất lực với từ ngữ như lúc này. Người yêu cô...đúng là biết cách làm cô...điều đúng. Để trả thù việc Mạnh Hoàng dám trêu mình, Trâm Anh âm thầm quay lưng đi hướng khác, mở trò chơi Prite Kings và attack đảo của Mạnh Hoàng một cách không thương tiếc ! Spins nhiều là dùng cho những lúc thế này đây !

Chuyện gì xảy ra tiếp theo tớ không dám kể nữa :3 có thể đảo của Trâm Anh sẽ lui tàn trong vài tiếng tới khi Mạnh Hoàng đi chơi với cô về và mở điện thoại, đăng nhập vào trò chơi. Thế nhé ! Người đọc tự tìm hiểu kết quả !

×YiYuo×

Đã in dấu dép

P/s : bạn nào đọc những truyện kia của Yi rồi chắc hẳn sẽ nhận ra ngôn ngữ ở Love School (và Tớ nói cái này nhé ! Tớ thích cậu !) trẻ con hơn hẳn nhỉ ? Tớ đã nghĩ sẽ thay đổi ngôn ngữ ở Love School trong phần ngoại truyện nhưng lại...giữ nguyên :))) tớ muốn truyện của tớ thật nhiều màu sắc ^_^ tớ không muốn giữ mãi 1 màu :)))

[Chương trình quảng cáo]

_ [Tập truyện] Tình đầu là tình đẻ nhớ...

_ Võ

~> hai fiction Yi đang tập trung thực hiện. Hi vọng mấy bạn sẽ ủng hộ !

* Search Gu gồ - kun với từ khóa :

+ Võ [Update] - YiYuo - Wattpad

+ [Tập truyện] Tình đầu là tình đẻ nhớ... - Lee Summer - Wattpad

* Lưu ý : Lee Summer là bút danh Yi dành cho truyện ngắn!

Yêu

BRVT, 19/05/2015

45. Thông Báo

Konbanwa minna =]]]

Hôm nay trời đẹp, Yi thông báo ọi người một tin :)

Love School xin được phép end tại đây ^~

Chặng đường gồm 35 chap chính thức, 3 special chap, 2 phần giới thiệu GTNV, 1 phần Information và 2 ngoại truyện :)">

Thời đại huy hoàng xin được phép kết thúc !

Hi vọng mọi người sẽ luôn sát cánh bên Yi ^^

Một số tác phẩm Yi đang viết (và mong mọi người đọc ủng hộ) :

1. Võ [Update] - YiYuo

_Đây là fiction Yi chính thức tập trung viết một cách nghiêm túc :v mọi người đọc, vote và cmt để Yi lên tình thần nhé !

_Yêu mọi người nè

2. [Tập truyện] Tình đầu là tình đẻ nhớ... - YiYuo

_Đây là tập truyện ngắn Yi đang thực hiện :3 cũng mong mọi người đọc ủng hộ nha ^^

_Cơ mà cái này thì có vẻ Yi lâu cập nhật ! Hì hì

~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/love-school>